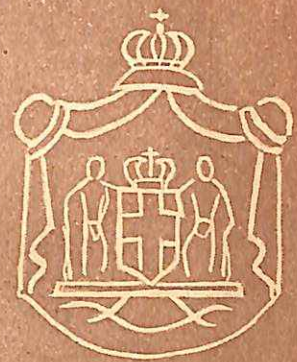

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 43 (94)
27 ΙΟΥΛΙΣ 1940-Ε.

Η Νεοπαία

Η Ε.Ο.Ν. ΕΥΧΕΤΑΙ
στους ευτυχείς γονείς
να μάς γίνουν ο νέος
Κωνσταντίνος, για
το καλό της πατρί-
δος

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου υπό 'Ανωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου
προεδρευομένου υπό τῆς Α. Ε. τοῦ 'Αρχηγοῦ
τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις
καὶ εκπροσώπεί ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ
τοῦ Κυβερνητικοῦ 'Επιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς

ΕΤΟΣ Β'. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
'Οδὸς Λεωχάρους 19 (Β' δρόμος)
'Αριθ. Τηλεφ. Λογιστηρίου 32-094
'Συντάξεως 34-425

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
'Οδὸς Λεωχάρους 19

'Αριθ. Τεύχ. 43—27 'Ιουλίου 1940
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελῶν καὶ μη-
μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ ('Εσωτερικοῦ) Δρ. 160—200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ > 80—100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ > 40—50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. 'Αγγλίας 1
'Αμερικῆς Δολ. 6
Αιγύπτου Λίρ. 1

Διὰ Νομικά Προσώπα Δημοσίου καὶ Ἰδιω-
τικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινοτήτας) καὶ
Σχολικὰς 'Εφορίας. ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»

ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματεῖα Ε.Ο.Ν.

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπὸ δεξιὴν φέρουσιν τὴν ὑπογραφήν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συναγ. μετάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ

'Από τὰς βραβευθείσας σχολικὰς ἐκδόσεις ὑπὸ τῶν Ταχ. Ταμιευτηρίων

Πῶς ἡμπορεῖ νὰ κάνῃ οἰκονομία ἓνα παιδί
καὶ διατὶ τὴν κάνει

Τὴν οἰκονομία τὴν κάνει κάθε παιδί διὰ νὰ ἔχῃ ἐξα-
σφαλισμένον τὸ μέλλον του. Δηλαδή ἂν ἔχωμε λίγα λεπτά
νὰ μὴ τὰ χαλάμε, ἀλλὰ νὰ τὰ βάζουμε στὸ Ταμιευτήριον,
ὅπου εἶναι προφυλαγμένα τὰ λεπτά μας, διότι ὀλίγον κατ'
ὀλίγον ἡμποροῦμε νὰ κάμωμε πολλὰ λεπτά.

Νὰ μὴν κάνουμε ὅπως κάνουν μερικοὶ ἄσκειτοι ἄν-
θρωποι, πού ὅλη τὴν ἡμέρα δουλεύουν καὶ τὸ βράδυ τὸ
τρώγουν, καὶ κατόπιν ἅμα τοὺς τύχη κανένα δυστύχημα
βάζουν ὑποθήκη τὸ σπίτι τους καὶ ὅ,τι ἄλλο ἔχουν. Γι'
αὐτὸ κι' ἐμεῖς πρέπει, ὅπως ἡμποροῦμε, νὰ κάνωμε οἰκο-
νομία, ὄχι ὅμως νὰ ὑστεροῦμε τὸν ἑαυτόν μας, ἀλλὰ ἐάν
μᾶς περισσεύσῃ κάτι νὰ μὴ τὸ σπαταλάμε, ἀλλὰ νὰ τὸ
φυλάμε μέχρι νὰ μεγαλώσῃ τὸ ποσό, διὰ νὰ τὰ ἔχουμε
κι' ἐμεῖς ὅταν μᾶς χρειασθοῦν, διὰ νὰ μὴ δυστυχήσουμε
καὶ νὰ ἔχωμεν ἐξασφαλισμένο τὸν ἑαυτόν μας καὶ τοὺς
γονεῖς μας, καὶ ἂν ἔχωμεν καὶ ἡμποροῦμε νὰ διευκο-
λύνωμεν καὶ ἓνα ἄλλον πτωχότερόν μας.

Πλούσιο σπάταλο στὸ δρόμο εἶδα νὰ κακοπεριᾶ,
τὸ φτωχὸ τὸν οἰκονόμο δὲν τὸν εἶδα νὰ πεινᾶ.

'Εν Μαυράτοις τῇ 1 Νοεμβρίου 1939

'Αντωνία Π. Χούνου

Περὶ ἀποταμιεύσεως

Πέροι σὺν καὶ σήμερα μᾶς εἶπε ὁ δάσκαλος γιὰ τὴν
ἀποταμίευσιν. Μόλις πῆγα στὸ σπῖτι εἶπα στὴ μάνα μου:
«Πάρε μου ἓνα χωματένιο κουμπάρᾱ». «Ὅταν μοῦ τὸν
ἔφερε ἄρχισα νὰ ρίχνω δεκάρες, κοσσαράκια, πενηνταρά-
κια καὶ καμμιὰ φορὰ καὶ δραχμές.

Μιά βραδιά τὸν χειμῶνα πού καθόμαστε γύρω στὴ
φωτιά, ρώτησα τὸν πατέρα μου πῶς τὰ κατάφερε καὶ ἔφε-
ρε χρήματα ἀπὸ τὴν 'Αμερικὴ μόνον μὲ τὸ μεροδούλι.
Μοῦ εἶπε ὅτι δούλευε ὅλη τὴν ἡμέρα μὲ τοὺς συντρόφους
του, ἐξυμῶνανε, ἐμαγειρεύανε, ἐπλενόntonουσιν μόνοι τους
καὶ ὅτι μὲ τέτοια οἰκονομία τὰ ἔκανε καὶ τὰ ἔφερε στὸ
χωριό. «Ἄν θέλετε καὶ σεῖς ὅταν μεγαλώσετε νὰ ἔχετε
χρήματα γιὰ τίς ἀνάγκες σας, νὰ πάρετε ὅλοι ἀπὸ ἓνα
κουμπάρᾱ καὶ ὅ,τι μαζεῦετε νὰ τὰ ρίχνετε μέσα. «Ὅταν
τοὺς γεμίσετε θὰ τοὺς σπάσετε καὶ ὅσα ἔχουν μέσα θὰ
μοῦ τὰ δώσετε νὰ σᾶς τὰ φυλάξω. Εἴμαστε 3 ἀδέρφια.

'Εγὼ τοῦ εἶπα ὅ,τι μαζέψουμε, μοῦ εἶπε ὁ δάσκαλος,
νὰ τὰ καταθέσουμε στὸ Ταμιευτήριον. Αὐτὸ τὸ δέχτηκε ὁ
πατέρας μου.

'Απὸ τώρα κάνω ἀρχὴ καὶ ὅσα μαζέψω θὰ τὰ βάλω
στὸ Ταμιευτήριον.

'Εν Σταθείκοις τῇ 31 'Οκτωβρίου 1939

Αἰκατερίνη Στ. Μπέλλου
Τάξις Δ'.

ΑΠΟ ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΓΕΓΟΝΟΣ ΤΗΣ ΒΑΠΤΙ- ΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΠΙΔΟΞΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ

«Κύριε Πρωθυπουργέ,

»Προκειμένου νὰ τελεσθῇ τὴν 20ὴν 'Ιουλίου ἡ βά-
πτισις τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ τοῦ προσφίλου Μου ἀδελ-
φοῦ Διαδόχου Παύλου, φέρω τὴν σκέψιν πρὸς τὰς πο-
λεμικὰς δυνάμεις τῆς Πατρίδος, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων
οἱ πρίγκηπες τοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου τῆς 'Ελλάδος ἐπέ-
ζησαν τὰς εὐτυχεστέρας ἡμέρας τοῦ βίου των. 'Επιθυ-
μῶν δέ, ὅπως καταστήσω ὅσα τὸ δυνατόν πλειότερους
καὶ ἱερωτέρους τοὺς δεσμοὺς οἵτινες θὰ συνδέουν καὶ
τὸν νῦν 'Επίδοξον Διάδοχον μετὰ τῶν πολεμικῶν δυνά-
μεων, τῶν προερχομένων ἐκ τῶν κόλπων τοῦ ἀγα-
πητοῦ Μου λαοῦ, ἀπεφάσισα νὰ ζητήσω, ὅπως ἀντι-
προσωπεῖα τοῦ Στρατοῦ τῆς ξηρᾶς, τῆς θαλάσσης καὶ
τοῦ ἀέρος ἀναδεχθῇ ἐκ τῆς ἱερᾶς κολυμβήθρας τὴν
Α. Β. Υ. τὸν 'Επίδοξον Διάδοχον.

»'Επὶ τούτοις παρακαλῶ ὑμᾶς, Κύριε
Πρωθυπουργέ, ὅπως ἀνακοινώσετε τὴν ἀπό-
φασίν Μου ταύτην εἰς τὰς πολεμικὰς δυνά-
μεις, ἐκφράζοντες ἅμα εἰς αὐτάς τὴν ζω-
ρὰν χαρὰν Μου διὰ τὸν νέον δεσμόν, ὅστις
μέλλει οὕτω νὰ δημιουργηθῇ μεταξὺ αὐτῶν
καὶ τοῦ Οἴκου Μου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β'»

'Εν τοῖς 'Ανακτόροις 'Αθηνῶν τῇ 16 'Ιουλίου 1940.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ

Ἡ ἑλληνικὴ νεότης, ἡ συντεταγμένη εἰς τὰς Ἐθνικὰς Φάλαγγας καὶ ἐκεῖνη ποὺ διὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον λόγον δὲν ἔχει περιληφθῇ εἰς αὐτάς, τὰ παιδιά, οἱ ἔφηβοι, οἱ νέοι, τ' ἀγόρια καὶ τὰ κορίτσια τῆς Ἑλλάδος, εἰσφέρουν εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς τετάρτης ἐπετείου τῆς αὐγουστιανῆς μεταβολῆς ὁλόκληρον τὸν νεανικὸν τῶν ἐνθουσιασμόν. Εἶναι μία εἰσφορὰ ποὺ τὴν ἀπαιτεῖ δικαιοματικὰ ἡ ἱστορικὴ ἐπέτειος καὶ ποὺ ἡ νεότης τὴν ὀφείλει περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο τμήμα τοῦ λαοῦ. Αὐτῆς τῆς νεότητος ἡ ἠθικὴ ἀγωνία εὔρε τὴν πλήρη καὶ τελειωτικὴν λύσιν τῆς τὴν 4ην Αὐγούστου τοῦ 1936. Ἡ ἀνήσυχος μέριμνα ὑπὲρ τῆς γενεᾶς αὐτῆς, ποὺ ἐμεγάλωνε μέσσα εἰς μίαν ἀτμόσφαιραν ἀμφιβολιῶν καὶ φόβων, ποὺ ἐδημιούργησαν τὰ ἐθνικὰ πένθη καὶ ἡ ἀτέρμων ἔρις γύρω ἀπὸ τὸ πρόβλημα τῶν εὐθυνῶν διὰ τὰ πένθη αὐτά, — τὸ ἀπελπι θέαμα αὐτῆς τῆς νεότητος, ποὺ ἀνήρχετο καὶ ἠνδροῦτο χωρὶς ἡγεσίαν, χωρὶς ἡγέτην, ποὺ ἔμοιαζε μὲ πλοῖον ποὺ πλέει εἰς σκοτεινὴν καὶ τρικυμιῶσαν θάλασσαν, χωρὶς ἄστρα εἰς τὸν οὐρανόν, χωρὶς φάρους εἰς τὸν ὀρίζοντα, ὑπῆρξεν ἡ κυριωτέρα ἀφορμὴ ποὺ παρεκίνησε τὸν Ἰωάννην Μεταξᾶν, ἄνδρα ἀπὸ μορφώσεως, σταδιοδρομίας καὶ ἰδιοσυγκρασίας μᾶλλον ἀκαδημαϊκόν, νὰ ἐπιχειρήσῃ, εἰς ἡλικίαν ποὺ τὰ πάντα ὑποβάλλουν ἀμφιβολίας, τανταυσεῖς καὶ δισταγμούς, ὁλόκληρον πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν ἐπανάστασιν.

Ὁ ἴδιος τὸ ὠμολόγησεν ὄχι μίαν μόνον φορὰν, εἰς τοὺς λόγους του, μετὰ τὴν μεταβολήν, πόσον βαθύτατα ἠσθάνθη καὶ πόσον δεξύτατα ἔζησε τὴν ἀγωνίαν τῶν νέων ἑλληνικῶν γενεῶν. Ἀπηχῆσεις αὐτῆς τῆς βιώσεως εὐρίσκομεν εἰς τὸν προφητικὸν ἐπίλογον τῶν ἄρθρων ποὺ ἀφιέρωσεν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἑλληνικοῦ διχασμοῦ πολὺ πρὸ τῆς ἱστορικῆς προκηρύξεώς του πρὸς τὴν ἑλληνικὴν νεολαίαν τῆς 10 Αὐγούστου τοῦ 1936.

Ἡ ἡμερομηνία τῆς 4ης Αὐγούστου τοῦ 1936 διὰ τοῦτο εἶναι καὶ θὰ παραμείνῃ ἀφετηρία νέας περιόδου εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, διότι ἔλυσε τὴν ἀγωνίαν τῶν νέων ἑλληνικῶν γενεῶν. Τὰς ἀπέσπασεν ἀπὸ τὴν παρακμήν, τὰς ἐλύτρωσεν ἀπὸ τὴν ἀπιστίαν τῆς, τὰς ἐξηγόρασεν ἀπὸ τὴν φθοράν τῆς ἀμφιβολίας, τὰς ἀνεβάπτισεν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας, τὰς συνεφίλιωσε μὲ

τὸ παρελθὸν καὶ διήνοιξε δι' αὐτάς ἀπεριορίστους ὀρίζοντας γονίμων ἀγώνων διὰ τὸ μέλλον. Ἐγέμισε τὴν ζωὴν των μὲ ἐλπίδας καὶ εἰς τὸ πλούσιον ἀπόθεμα τῶν δυνατοτήτων δράσεως ποὺ ἔφεραν μαζί των διήνοιξε στάδια, ποὺ δὲν τὰ ἐμάντευον καὶ ἔθεσε σκοπούς, ποὺ τοὺς ἀνεζήτησαν ματαίως. Τὰς ὥπλισε μὲ τὰ φτερὰ τῶν ἰδανικῶν.

Δι' ὅλα αὐτὰ οἱ νέοι τὴν αἰσθάνονται καὶ τὴν διεκδικοῦν ὡς ἰδικήν των καὶ ὡς ἰδικήν των τὴν ἑορτάζουν. Διὰ τοῦτο θὰ εὐρίσκονται καὶ φέτο, ὅπως εὐρέθησαν καὶ πέρσι καὶ προπέρσι καὶ θὰ εὐρίσκονται καὶ τοῦ χρόνου καὶ πάντοτε, εἰς τὰς πρώτας γραμμάς τῶν ἑορταστικῶν τῆς Θ'. ἀνοίξουν τὴν ψυχὴν των χαρούμενη καὶ φωτεινὴ εἰς τὸ θέαμα τῶν ἔργων ποὺ οἰκοδόμησεν ἡ μεταβολὴ καὶ θὰ δώσουν πρόθυμα τὸ πνεῦμα καὶ τὰ χέρια των, διὰ νὰ ἐπιταχύνουν τὴν οἰκοδόμησιν τῶν ἄλλων ποὺ συνεχίζονται ἢ ποὺ μόλις ἀρχίζουν. Ἡ πίστις των εἰς τὸν Ἀρχηγὸν καὶ τὸ ἔργον του, ἡ γνῶσις ὅτι πρὸς χάριν των ἐκδανῶνται Ἐκείνος καὶ οἰκοδομεῖται μία νέα Ἑλλάς, τῆς ὁποίας εἶναι οἱ κληρονόμοι ἀλλὰ καὶ οἱ συνεχισταί, εἶναι τὰ στοιχεῖα ποὺ ἐμπνέουν καὶ γιγαντώνουν τὴν εὐγνώμονά των προσήλωσιν πρὸς τὴν μεταβολὴν καὶ πρὸς πᾶν ὅ,τι ἀπορρέει ἀπὸ αὐτὴν, ὠραῖο, μεγαλεπήβολο, ἀκατάλυτο, ἑλληνικό.

Αὐτὸ εἶναι τὸ καθεστὼς τῆς 4ης Αὐγούστου, διὰ τὸ ὁποῖον ζητωκραυγάζετε. Εἶναι δηλαδὴ τὸ καθεστὼς διὰ τοῦ ὁποίου πραγματοποιεῖται ἀπ' εὐθείας ἡ θέλησις τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ οἱ σκοποὶ αὐτοῦ καὶ κατευθυνόμενον εἰς τὴν ὑλικὴν σας εὐημερίαν καὶ εἰς τὴν εὐημερίαν ὁλοκλήρου τοῦ Ἑθνους καὶ διὰ τὴν ἀνύψωσιν αὐτοῦ.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΣΤΑ ΕΒΔΟΜΗΝΤΑ ΕΠΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Εἶναι μερικὰ πράγματα, ποὺ δὲν πρέπει νὰ μένουν κτῆμα τῶν ὀλίγων καὶ θὰ τῶθελα ἀπὸ ὅλη μου τὴν καρδιά νὰ διάβαζαν ὅλοι τὸ φύλλο τῆς «Παλιγγενεσίας», ποὺ φέρει ἡμερομηνία 19 Ὀκτωβρίου 1863 καὶ ἀπομνημονεύει γεγονότα ποὺ εἶχαν γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν ὅλον Ἑλληνισμό ἀληθινὰ ἱστορικὴ σημασία.

Περιγράφονται στὸ φύλλο αὐτὸ μὲ τὸ ἐλπιδοφόρο χρῶμα ἡ ἀφίξις τοῦ Γεωργίου τοῦ Α', ἡ ὑποδοχὴ του καὶ ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ποὺ μόνον νοερά θὰ μπορούσε νὰ τὸν φαντασθῇ κανεὶς.

«Διατὶ σείεται ἡ γῆ σου, γράφει στὸ ἄρθρο τῆς ἡ «Παλιγγενεσία», ὁ Ἀττικὴ, ὡς ὁ κόλπος ἀσθμαινούσης παρθένου; Διατὶ ἀκτινοβολεῖ ὁ σαπφείρινος οὐρανός σου, ὡς ὁ ὀφθαλμός εὐδαίμονος νύμφης; Διατὶ μυρμιρίζουσι, γοητευτικῶς, αἱ ἀκταὶ σου καὶ ὁ καθρέπτης τῆς θαλάσσης σου μειδᾷ καὶ σκιρτᾷ περὶ τὴν ἐλαιοστεφὴν παιδιά; Ὁ ἄλκιμος ἡλθε τέλος πάντων ὁ ποθητὸς Βασιλεὺς, ὁ ἐκλεκτός τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ Χριστὸς τοῦ Κυρίου σου ἦλθε καὶ ἐπάτησε τὴν γῆν σου τὴν ἱεράν, τὴν στεφανωμένην μὲ τὴν δόξαν, ἀλλὰ καὶ ζυμωμένην μὲ τὸ αἷμα καὶ μὲ τὰ δάκρυα τῶν αἰώνων». Καὶ ὁ Βασιλεὺς ἀπαντᾷ στὴν προκήρυξιν τοῦ πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν: «Σκοπὸς τῆς φιλοδοξίας μου ἔσεται οὗτος, νὰ καταστήσω τὴν Ἑλλάδα, ἐφ' ὅσον ἀπ' ἐμοῦ ἐξήρτηται, πρότυπον βασιλείου ἐν τῇ Ἀνατολῇ. Ὁ Παντοδύναμος, ἰσχυρὸς ἐν τῇ ἀσθενείᾳ ἀναδεικνυόμενος, χειραγωγείσαι με ἐν ταῖς προσπαθείαις μου» εἶπε δὲ ποτὲ μὴ ἐπιτρέψῃ, ὅπως λησμονήσω τὰς πανδήμους ὑποσχέσεις, ἃς σήμερον ἔδωκα ὑμῖν.

Ἔτσι, μὲ βάσιμες ἐλπίδες, μὲ ἐνθουσιασμό, μὲ ἀγάπην, μὲ θερμὴ ἀφοσίωσιν ἀρχίζει ἡ βασιλεία τοῦ Γεωργίου τοῦ Α', ποὺ ἐσήμανε εὐθὺς ἀμέσως μὲ τὴν ἐνωσὶ τῆς Ἐπτανήσου τὸ ἐγερτήριο ποὺ ἐπροσδοκοῦσαν οἱ αἰῶνες ν' ἀκούσουν.

Μετὰ εἴκοσι τρία χρόνια, τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1886, ὁ μέγας δημοσιογράφος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ Ἀλέξανδρος Βυζάντιος, ἔγραφε:

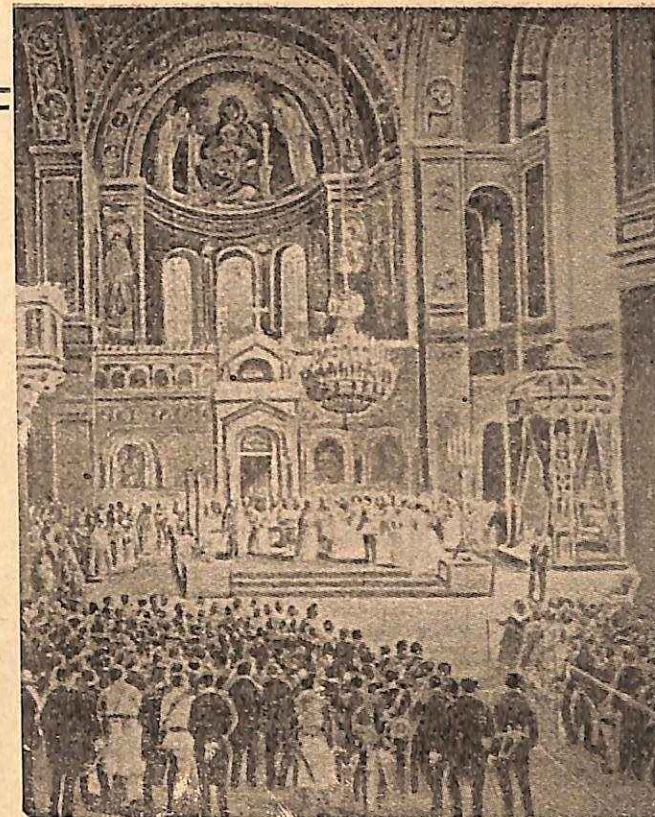
«Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ ἀπανταχοῦ Ἑλληνισμός θὰ πανηγυρίσῃ τὴν χαρμοσυνοτάτην τῶν ἑορτῶν. Βασιλεῖται γεννηθεῖς εἰς Ἀθήνας, Ἑλλήνων οὐ μόνον τὸ αἶσθημα, ἀλλὰ καὶ τὴν παιδείαν καὶ τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν θρησκείαν, θὰ ὁμῶς τὸν ὄρκον τοῦ στρατιώτου καὶ θ' ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν ἐν ταῖς τάξεσι τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Πρέπει νὰ ἔχη τις λίαν ξηρὰν τὴν καρδίαν ὅπως ὑποτιμήσῃ τὴν σπουδαιότητα τοῦ μεγάλου τούτου ἱστορικοῦ γεγονότος. Παραδόσεις διακοπεῖσαι ἀπὸ αἰώνων συνεχίζονται, ἀφ' ὧν πνίζονται δ' ἐλπίδες μεγαλείου καὶ δόξης ἃς σαλεύει μὲν ἐνίοτε, ἀλλὰ δὲν ἰσχύει νὰ ἐξαφανίσῃ ἡ ψυχρὰ λογικὴ τῶν πραγμάτων. Ἐάν οἱ ἀπλοῖκοι ἥρωες, οἱ δημιουργήσαντες ἐν ἔτει 1821 δι' ὑπερανθρώπων ἀγώνων ἐκ τοῦ μηδενὸς τὴν Ἑλλάδα, ἂν οἱ ἀναρίθμητοι μάρτυρες, οἱ ποτίσαντες διὰ κρουῶν αἵματος πᾶσαν γωνίαν ἑλληνικῆς γῆς, ἦτο δυνατόν νὰ διῶδωσιν ὡς ἐν ὄνειρῳ τὴν ἑορτήν, ἥτις πρόκειται νὰ τελεσθῇ ἐν Ἀθήναις, ἡ ἀμοιβὴ θὰ ἐφαίνετο αὐτοῖς οὐχὶ ὑποδεστέρα τῆς θυσίας. Ὁ νεανίας, ὁ ἀνδρωθεὶς παρὰ τὰς βαθμίδας τοῦ ἑλληνικοῦ θρόνου, ἐγκλείει ἐν ἑαυτῷ τὸ μέλλον τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, ὅσα δ' ἐσκοτισμένον καὶ ἂν παρίσταται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς μικροψύχου ἡμῶν γενεᾶς τὸ παρόν, οὐδεὶς ἔχει δικαίωμα ν' ἀμφισβᾷ περὶ τοῦ μέλλοντος».

Καὶ κατέληγεν ὁ Βυζάντιος: «Ἦδη τὸ Πανελλήνιον συνήθισε νὰ συνδέῃ ἐν τῇ αὐτῇ ἀφοσίωσιν τὸν Βασιλέα καὶ τὸν Διάδοχον, ἐπὶ τοῦ πατρὸς δ' ἀντανακλᾷ καὶ ἡ πρὸς τὸν υἱὸν ἀγάπη».

Τὸ μέλλον αὐτὸ ἄστραψε σὲ λίγο. Πολιτεῖες καὶ χῶρες ἑλληνικῆς ἔθλεπαν καθαρὸν τὸν οὐρανὸν τους, ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλη ἡ ὑπόσχεται τοῦ Γεωργίου τοῦ Α' ἐπραγματοποιεῖτο. Τὸ παιδί, ποὺ ἐγαλούχησαν οἱ πόθοι γενεῶν Ἑλλήνων, ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, γινόταν ὁ θρυλικὸς Βασιλεὺς ποὺ ἀνασυνέδεσε τὸ νῆμα τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας.

Σ' αὐτὲς ἐδῶ τις ἴδιες στήλες, πρὶν λίγες ἐβδομάδες, συνεργάτης τοῦ περιοδικοῦ ἐζωντάνευε τὴν μεγαλειώδη εἰκόνα τῆς βασιτείας τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ ΙΒ' στὸ νὰ τῆς Μητροπόλεως*.

Στὰ 77 χρόνια τῆς Ἑλληνικῆς Δυναστείας γόνος τῆς

Ἡ Βάπτισις τοῦ ἀειμνήστου στρατηλάτου Κωνσταντίνου εἰς τὴν Μητρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν.

τρίτης γενεᾶς, αὐριανὸς Βασιλεὺς τῶν Πανελλήνων, χρίεται στὴν Ὀρθοδοξίαν, κάτω ἀπὸ τὸν λαμπρότερον καλοκαιρινὸ ἥλιο, μέσσα σὲ μιά ἀτμόσφαιρα ποὺ τὴν ἀρωματίζουν τὰ λουλούδια τῆς Ἀττικῆς γῆς καὶ τὴν ἐξαιώλουν οἱ προσδοκίαι καὶ οἱ εὐχὲς τῶν Ἑλλήνων ποὺ ζοῦν στὴν οἰκουμένη. Μιὰ παράδοσις θέλει τὴν σημερινὴν Ἑλληνικὴν Δυναστείαν νὰ συγγενεῖ μὲ τοὺς αὐτοκρατορικοὺς οἴκους τῆς Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας. Καὶ ἂν ὅμως αὐτὸ δὲν ἀληθεύῃ, ἡ νέα Ἑλληνικὴ Δυναστεία ἐρρίζωσε στὸ ἑλληνικὸ χῶμα, ἀνέδωσε φύλλα καὶ καρπούς καὶ ὁ νέος Κωνσταντῖνος δὲν ἡμπορεῖ παρὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν δρόμον ποὺ ἐχάραξαν οἱ Κωνσταντῖνοι τοῦ Βυζαντίου καὶ ὁ ἐνδοξος πάππος του τῆς Ἑλλάδος στὴν νέα τῆς ἐξόρμησι πρὸς τὴ δόξα καὶ τὴν λαμπρότητα.

* Ἡ Βάπτισις τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Κωνσταντίνου, τοῦ πρώτου διαδόχου τοῦ Ἑλληνικοῦ Θρόνου, ἐγένετο τὴν 22 Αὐγούστου 1868 εἰς τὸν μητροπολιτικὸν Ναόν, ἐν μέσῳ ἐνθουσιώδους ἀτμόσφαιρας. Ὁ λαὸς ἦτο ἐξαλλος ἀπὸ χαρὰν, διότι ἡ γέννησις τοῦ Βασιλικοῦ Πρίγκηπος ἀποτελοῦσε τὴν ἐκπλήρωσιν πόθων τεσσαράκοντα περίπου ἐτῶν. Τὸ ὄνομα «Κωνσταντῖνος» ποὺ ἐδόθη κατὰ τὴν βάπτισιν, εἶχε ἦδη δοθῇ ἀπὸ τὸν ἴδιον Βασιλέα, Γεώργιον τὸν Α', ὁ ὁποῖος ὅταν, ὀλίγας στιγμὰς μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Κωνσταντίνου, παρηκολούθει τὰς ἀναπεμπομένας ἐν μέρους τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν ἐπιλοχίους εὐχὰς καὶ ἠκούσθη ἡ φράσις «τὸν δούλον τοῦ Θεοῦ» ὁ Βασιλεὺς συνεπλήρωσε: «Κωνσταντῖνον». Καὶ ὅταν ἀνηγγέλη ἀπὸ τὸν πρωθυπουργὸν Βούλγαρη εἰς τὸν λαόν ὅτι ἡ γέννησις τοῦ Διαδόχου καὶ ἀνηγγέλλετο καὶ τὸ ὄνομα, ὁ λαὸς, πρὶν ἢ ἀκούσῃ, ἔδωκε διὰ τοῦ ποιητοῦ Παράσχου καὶ πάλιν τὸ ἴδιον ὄνομα: Κωνσταντῖνος. Ἐνδόμυχος δηλαδὴ πόθος, εἰς τὸν ὁποῖον συνέπιπεν ἡ θέλησις τοῦ ἔθνους, ἐκδηλουμένη ἀπὸ τοὺς δύο παράγοντας: τὸν Βασιλέα καὶ τὸν λαόν.

Ἡ βάπτισις ἐγένετο εἰς πολυτελεστάτην κολυμβήθραν, τὴν ὁποῖαν προσέφεραν τὸ ἔθνος διὰ πανελληνίων ἐράνων, οἱ ὁποῖοι διενεργήθησαν πρωτοδουλία τοῦ τότε Δημάρχου Ἀθηναίων. Τὸ μυστήριον τοῦ βαπτίσματος ἐτελέσθη χοροστατούντος τοῦ Μητροπολίτου Θεοφίλου μετὰ τῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς συνόδου. Ἀπὸ τῶν ἀνακτόρων μέχρι τῆς Μητροπόλεως εἶχε παραταχθῇ ἀπὸ πρωίας πλήθος κόσμου τὸ ὁποῖον ἀνέμενε νὰ ἐπευφημήσῃ τὸν διάδοχον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖο ἐστήριζεν ὅσας τὰς ἐλπίδας καὶ ὅλα τὰ ἐθνικὰ ὄνειρα.

Ὡς Ἀνάδοχοι τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου παρέστησαν αὐτοπροσώπως ἡ δι' ἀντιπροσώπων τῶν ὀλοῖ ἐστεμμένη τῆς Εὐρώπης, μετὰ τῶν ὁποίων ὕψιστον δεσμοὶ συγγενείας τῆς Ἑλληνικῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας.

Ἡ παράταξις ἦτο ἐπιθρηνητικὴ. Ἡ βάπτισις ἐγένετο ἐντὸς ὕδατος εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε ριφθῇ καὶ ὕδωρ κομισθὲν ἐπιτιμίδες ἀπὸ τῶν Ἱορδάνην ποταμῶν. Εἰς τὴν κολυμβήθραν δπου ἐβαπτίσθη ὁ Κωνσταντῖνος ΙΒ' ἐβαπτίσθη καὶ ἡ Α. Β. Υ. Ἐπίδοξος Διάδοχος, ὡς καὶ ὅλοι οἱ Βασιλικοὶ Πρίγκηπες τῆς Ἑλλ. Δυναστείας.

ΑΙ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑΙ
ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Με έντελως αὐθόρμητον καὶ ζωηρότατον ἐνθουσιασμόν ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἐτοιμάζεται νὰ ἐξορτάσῃ τὴν νέαν ἐπέτειον τῆς 4ης Αὐγούστου. Κατ' οὐσίαν ὁ ἐξορτασμὸς ἔχει ἤδη ἀρχίσαι ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν. Διότι καὶ μόνον αἱ διάφοροι ἐκδηλώσεις τοῦ Λαοῦ κατὰ τὰς προετοιμασίας αὐτὰς ἀποτελοῦν ἓνα ἀνεπίσημον μὲν, ἀλλὰ πηγαῖον πανηγυρισμὸν, ἐκδηλωτικὸν τῶν αἰσθημάτων, ἅτινα ἐνέπνευσεν εἰς αὐτὸν ἡ ἱστορικὴ μεταβολὴ καὶ ὁ δριμυτοῦρος τῆς. Αἱ σημεριναὶ κρίσεις ἡμέρας τῆς ἀνθρωπότητος, ὅχι μόνον δὲν συγκρατοῦν τὴν ἐπιθυμίαν τῶν Ἑλλήνων νὰ ἐξορτάσων καὶ ἐφέτος πανηγυρικά, ἀλλὰ τούναντι τὴν τόνωνουν καὶ τὴν ἐνισχύουν ἀκόμη περισσότερο, διότι, ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν συνεχιζομένην σταθερὰν καὶ ταχεῖαν πορείαν τοῦ ἔθνους πρὸς τὴν πλήρη ἀναδμιουργίαν του, ἀντιλαμβάνεται ὁ Λαὸς ὅτι χάρις εἰς τὴν 4ην Αὐγούστου ἐξησφάλισεν ἐπίσης τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῆς καταγλιδος. Διὰ τοῦτο ἐφέτος εἶναι ἀκόμη περισσότερο προετοιμασμένοι αἱ ψυχὰς εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ ὑποδεχθῶν καὶ νὰ πανηγυρίσουν τὴν μεγάλην ἐπέτειον.

ΑΙ ΓΕΩΡΓΙΚΑΙ ΣΧΟΛΑΙ

Μία ἐπὶ πλέον ἐκδήλωσης τῆς ὕψισης σημασίας, τὴν ὁποῖαν ἀποδίδει τὸ ἔθνη τὸν Κράτος εἰς τὴν γεωργικὴν ἀνασύνταξιν καὶ ἀνάπτυξιν, εἶναι καὶ ἡ νέα ἐνέργειά του νὰ μελετήσῃ καὶ νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῶν γεωργικῶν σχολῶν. Εἶναι φανερό ὅτι ἡ σημασία καὶ ἡ ἐπίδρασις, τὴν ὁποῖαν ἡ ἀναδιοργάνωσις αὐτὴ θ' ἀσκήσῃ ἐπὶ τῶν γεωργικῶν μας πραγμάτων, διότι, ὅσο περισσότερο βελτιώνεται ποσοτικῶς καὶ ποιοτικῶς ἡ γεωργικὴ παραγωγή, τόσοσον προχωρεῖ ἡ Χώρα πρὸς τὴν οἰκονομικὴν ἐπάρκειαν καὶ ἀσφαλίσει ἡ ἐκπολιτιστικὴ τῆς ἀνοδος.

Με ἐπισημότητα κάπως ὀλιγωτέραν ἀπὸ ἐκείνην, ποὺ ἐγνώρισαν αἱ Ἀθηναί τῶν χρόνων Γεωργίου τοῦ Α' εἰς ἀναλόγους αὐλικὰς ἐορτάς, ἀλλὰ μὲ πολλὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ πρὸ πάντος μὲ συμμετοχὴν θερμὴν καὶ ἐγκάρδιον τοῦ λαοῦ τῆς μητροπόλεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ποὺ βαθύτατα τὸν συγκινεῖ πάντοτε ἡ τόσο ἐνλαθὴς προσήλωσις τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Β' καὶ τοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου εἰς τὰς ὥραιότερας καὶ ἱερωτέρας θρησκευτικὰς καὶ οἰκογενειακὰς παραδόσεις τοῦ ἔθνους, ἐτελέσθη τὸ περασμένο Σάββατο εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῶν τελετῶν τῶν Ἀνακτόρων τῆς ὁδοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ τὸ μυστήριον τῆς βαπτίσεως τῆς Α.Β.Υ. τοῦ ἐπιδόξου Διαδόχου τοῦ Ἑλληνικοῦ Θρόνου.

Μαζὶ μὲ τὴν ὄλως ἰδιόζουσαν γοητείαν ποὺ ἀσκεῖ εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ λαοῦ, ὡς οἰωνὸς εὐτυχῶν περρωμένων, ἡ σύμπτωσης ὅτι ὅπως ὁ πρῶτος ἄρρη βλαστὸς τῆς δευτέρας γενεᾶς τῆς ἐθνικῆς δυναστείας, οὕτω καὶ ὁ πρῶτος τῆς τετάρτης λαμβάνει τὸ βαρύντατον ἀπὸ δόξαν καὶ ἱστορίας καὶ ἰδιαίτερος προσφιλὲς εἰς τὸ ἔθνος ὄνομα τοῦ ἱσποστόλου θεμελιωτοῦ τῆς ἑλληνικῆς χριστιανικῆς Αὐτοκρατορίας τῶν μέσων αἰώνων καὶ τοῦ τελευταίου μαρτυρικοῦ προμάχου τῆς ἰδίας Αὐτοκρατορίας, καὶ τοῦ ὁποῦ δνόματος τὴν σεβασμίαν αἰγλὴν ἀνενέωσεν ὁ ἐνδοξος στρατηλάτης Βασιλεὺς καὶ πάππος τοῦ βαπτισθέντος πρίγκηπος, ἡ κατ' ὕψην Βασιλικὴν ἐπιθυμίαν ὑπόδειξις ὡς ἀναδόχων τοῦ βαπτισθέντος τῶν ἐκπροσώπων τῶν πολεμικῶν τῆς Χώρας δυνάμεων ὑπῆρξε πρόσθετος πηγὴ συγκεκριμένης χαρᾶς διὰ τοὺς Πανέλληνες.

Εἰς τοὺς τόσους ἄλλους στενοὺς καὶ ἀρρήκτους δεσμούς, ποὺ κρατοῦν ἀδιασείστως τὸν Ἑλληνικὸν Βασιλικὸν Οἶκον εἰς τὴν κορυφὴν τῆς πυραμίδος, ποὺ ἀπαρτίζει τὸ σύνολον τῶν ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν, προσετέθη, περὶ τὸ λίκνον τοῦ βαπτισθέντος βασιλικοῦ βρέφους, εἰς νέος, σφυρηλατηθεὶς ἀπὸ τὰ ἱερώτερα οἰκογενειακά καὶ συγγενικά αἰσθήματα τῶν Ἑλλήνων. Καὶ εἶναι ὁμόφωνος ἡ Πανελληνίως εὐχή — εὐχὴ μαζὶ καὶ προσδοκία διὰ τὸν ἀναδεκτὸν τοῦ ἔθνους νέον Κωνσταντῖνον καὶ διὰ τὴν Πατρίδα — νὰ βασιλεύσῃ ἐν εὐτυχίᾳ καὶ δόξῃ ἐπὶ μίας μεγαλυτέρας, κραταιότερας καὶ εὐτυχεστέρας Ἑλλάδος.

Ἡ Α.Β.Υ. ἡ Πριγκίπισσα Φρειδερίκη μὲ τὸν νεοφώτιστον.

ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΟΙΗΜΑ

Ἐξ ἀφορμῆς τῶν εἰς τὸ περιοδικὸν ἀποστελλομένων πρὸς δημοσίευσιν παιδικῶν ποιημάτων, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων εἶναι εἴτε δυσανάλογα πρὸς τὴν διανοητικὴν τῶν παιδιῶν εἴτε ἄχαρὰ καὶ σὲ ἀκατάλληλο στίχο καὶ γλῶσσᾳ, θὰ εἶχαμε νὰ τονίσωμεν ὅτι τὸ παιδικὸ τραγούδι πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἓνα ἰδιαίτερον εἶδος ποιήσεως, τὸ ὁποῖον διὰ νὰ ἔχη ἐπιτυχίαν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν παιδικὴν ψυχροσύνην καὶ τὰ θέματα ποὺ ἀπασχολοῦν ἔντονα τὸ παιδί.

Ὁ ποιητὴς τοῦ παιδικοῦ τραγουδιοῦ πρέπει νὰ ἔχη βαθεῖαν γνῶσιν τῆς παιδικῆς ψυχῆς διὰ νὰ ἔχη ἐπιτυχίαν. Τὸ παιδί ζῇ καὶ κινεῖται φυσικὰ σὲ ἀτμόσφαιραν χαρᾶς καὶ εὐθυμίας, τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ ἐξυπηρετῇ καὶ τὸ τραγούδι τοῦ ἡ καλλίτερα νὰ πηγάζῃ ἀπὸ αὐτὴν. Ὁ κατάλληλος ρυθμὸς, ἡ ρίμα, ἡ γλῶσσα ἡ προσηρμοσμένη πρὸς τὰς συνήσεις παιδικὰς ἐκφράσεις στὸ σπῆτι, στὸ παίγνιδι, στὸ σχολεῖο, στὴ δουλειά, εἶναι βασικά στοιχεῖα ἐπιτυχίας μαζὶ μὲ τὴν κατάλληλον ἐκλογὴν τοῦ θέματος, ποὺ πρέπει νὰ λαμβάνεται ἀπὸ τὸν συνήθη παραστατικὸ κύκλο τοῦ παιδιοῦ.

Ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ θέματα εἰς χεῖρας τοῦ ποιητοῦ — παιδαγωγοῦ, δύνανται μὲ κατάλληλον διαχείρισιν νὰ κινῶν τὸ ἐνδιαφέρον καὶ νὰ γεννοῦν χαρὰν καὶ ἐνθουσιασμόν εἰς τὰς παιδικὰς ψυχὰς, ἀρκεῖ ὁ ποιητὴς νὰ γνωρίζῃ τὴν παιδικὴν ψυχὴν.

Ὁ Ἀρχηγὸς ποὺ τόσο βαθεῖα ξέρεῖ νὰ εἰσδύσῃ στὴν παιδικὴν ψυχὴ ἔδωκε ἓνα βασικὸ κανόνα στὴν ἀγωγὴ τοῦ νέου, τό: «Παίξιν καὶ διδάσκιν». Καὶ τὸ παιδικὸ ποίημα λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ ἀπομακρύνεται ὑπὸ τὸν κανόνα αὐτόν.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ
Ο ΕΛΛΗΝ ΚΑΙ ΤΟ ΝΕΡΟ

Ἐπὶ τέλους ἓνα ὄνειρον τῶν Ἑλλήνων φιλάθλων ἔγινε πραγματικότης. Στὴν παλιὰ κοίτη τοῦ Ἰλίου, κοντὰ στὰ ἄλλα ἀθλητικὰ γήπεδα, ἱδρύθη τὸ κολυμβητήριον, ποὺ φέρνει τὴν χαρὰ τοῦ νεροῦ μέσα στὰ πόδια τῶν «ὕδαταφίλων» καὶ παρέχει τὴν εὐκαιρίαν ἀθλητικῶν ἀγώνων, ποὺ εἶναι πάντα οἱ ζωτανώτεροι καὶ περισσότερον «εὐδιάθετοι», ἀν ἐπιτρέπεται ἡ λέξις, ἀγῶνες.

Μὲ τὴν ἰδρυσι τοῦ κολυμβητηρίου ἐδόθη ἄλλη μιὰ φορά ἡ ἀπόδειξις ὅτι τὰ πάντα μποροῦν νὰ γίνων στὸν τόπο μας, ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἡ καλὴ θέλησις καὶ νὰ μὴ ἐπιδιώκωνται πράγματα, ποὺ ὑπερβαίνουν τὰ ὅρια τοῦ κατορθωτοῦ.

Ὅπως ἦταν ἐξ ἄλλου φυσικὸ, μὲ τὴν ἰδρυσι τοῦ κολυμβητηρίου ξανάρχισαν οἱ συζητήσεις, ἐάν καὶ κατὰ πόσον ὁ Ἑλληὴν ἀγαπᾷ τὸ νερὸ καὶ ἐκφράζει ἀπὸ τὸν ἓνα καὶ τὸν ἄλλον οἱ περισσότερο αὐθαίρετες κρίσεις, μὲ βάσι πάντα πὼς ὁ Ἑλληὴν δὲν ἀγαπᾷ καὶ πολὺ τὸ νερὸ.

Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι ἀληθινόν. Ὁλοι αὐτοὶ οἱ μῦθοι ἐπλάσθησαν στὴν παλαιότερη Ἀθῆνα, ποὺ ἄνθρωποι, ζῶα καὶ φυτὰ ἦσαν διαρκῶς ὑπὸ τὴν ἀπειλὴ τῆς δίψης καὶ, κατὰ συνέπειαν, δὲν ἦταν εὐκολο, στὶς λαϊκὰς ἰδίαις συνουσίαις, νὰ διατεθῇ νερὸ γιὰ χρήσις ποὺ κατ' ἀνάγκην ἔπρεπε νὰ θεωροῦνται πολυτέλεια.

Ἄν δὲν ἦσαν μῦθοι, δὲν θὰ ἐξηγεῖτο τὸ φαινόμενο, σήμερα ποὺ οἱ συγκοινωνίες εἶναι εὐκόλες, χιλιάδες ἄνθρωποι κάθε ἡλικίας νὰ κατεβαίνουν στὴ θάλασσα. Ἀκόμη καὶ χθὲς ὅμως δὲν θὰ ἐξηγεῖτο τὸ φαινόμενο, ποὺ ἔφερε χιλιάδες ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ μὲ τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά

τοὺς νὰ περνοῦν τὸ Σαββατοκύριακόν τους κοντὰ στὴ θάλασσα. Ὅχι, ὁ Ἑλληὴν ἀγαπᾷ τὸ νερὸ. Δὲν τῷχε μόνον τὸ ὑγρὸ αὐτὸ στοιχεῖο ἀφθονο καὶ εὐπρόσιτο. Ὅπου τῷχε, τὸ χαϊρόταν, ὅπως τὸ χαϊρόταν ὁ ἀρχαῖος πρόγονός του.

Ἀληθινά, κανεὶς λαὸς στὴ γῇ δὲν συνέδεσε τόσο τὴν ὑπαρξί του μὲ τὸ νερὸ ὅσο ὁ ἀρχαῖος Ἑλληὴν, ποὺ ἔθετοπῆσε τὶς λίμνες, τὰ ποτάμια, τὶς θάλασσες, τὶς πηγές. Ὁ Ὡκεανός, ὁ Ποσειδῶν, ὁ Νηρεὺς, ὁ Τρίτων, ὁ Γλαῦκος, ὁ Πόντος, αἱ Ὡκεανίδες, αἱ Σεϊρήνες, ἡ Ἀμφιτρίτη, ἡ Λευκοθέα καὶ τὰ ἄλλα πρόσωπα τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας εἶναι οἱ θεοποιημένες ἐκδηλώσεις τοῦ ὑγροῦ στοιχείου, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὰ βάθρα διαδόσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ὁ Ὀμηρος μᾶς ἀναφέρει στὴν Ἰλιάδα ὅτι ὁ Ἑκτωρ ἐφοβήθη νὰ θύσῃ σπονδὰς στὸν Δία, γιὰτὶ εἶχε ἀνίπτα τὰ χέρια καὶ ὁ ἱδιος συγγραφέας μᾶς πληροφορεῖ ἀκόμη ὅτι ὁ Ἀγαμέμνων, θέλοντας νὰ ἐξευμενίσῃ τὸν Ἀπόλλωνα, ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ ἑκατόμβες.

Πέρα ὅμως ἀπὸ τὴν λατρεῖα ὑπῆρχε στὸν ἀρχαῖο Ἑλληνα ἡ πλήρης γνῶσις τῆς ὠφελιμότητος τοῦ νεροῦ καὶ τὸ διαπιστώνουμε σὲ χίλια φαινόμενα τῆς ἀρχαίας ζωῆς. Ξέρουμε καλὰ σήμερα ὅτι ὁ Ἱπποκράτης, ποὺ ἔζησε 83 ὅλα χρόνια, ἔπαιρνε κάθε πρωτὶ θάλασσιον λουτρό. Ἐνικῶς, γράφει εἰς μίαν ὥραιότατην μελέτην τοῦ ὁ καθιγητῆς τῆς Ἑθνικῆς Ἀκαδημίας Σωματικῆς Ἀγωγῆς κ. Σακελλαρίου, τὰ λουτρά, εἴτε ψυχρὰ εἴτε θερμὰ, ἀναλόγως τῶν ἀντιλήψεων, τῶν ἐποχῶν καὶ τῶν περιστάσεων, ἐχρησιμοποιοῦντο καθ' ἅπασαν τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα ὡς μέσα ἀπαραίτητα πρὸς διατήρησιν τῆς υγείας τοῦ ἀν-

θρώπου ἢ πρὸς θεραπείαν αὐτοῦ ἐκ διαφόρων ἀσθενειῶν, διὰ τοῦτο καὶ διεδόθησαν εὐρύτατα εἰς πάσας τὰς κοινωνικὰς τάξεις καὶ μετεδόθησαν μάλιστα μετέπειτα ἐκ τῶν Ἑλλήνων εἰς τοὺς Ρωμαίους.

Ἀπὸ ὅσα ξέρουμε, τὰ λουτρά αὐτὰ ἦσαν κατὰ τὸ πλεῖστον ὑπαίθρια, χωρισμένα γιὰ τοὺς ἄνδρες καὶ γιὰ τὶς γυναῖκες, μποροῦσε δὲ «κατὰ βούλησιν» ὁ λουόμενος νὰ πάρῃ ἓνα κοινὸ λουτρό, ἢ λουτρό κατὰ τὸν τύπον ἐκείνου ποὺ ὀνομάζομε σήμερα «διὰ καταιονήσεως» δηλαδὴ «ντούς». Σχετικῶς ὁ Πλούταρχος μᾶς πληροφορεῖ ὅτι οἱ πρόγονοί μας συνήθιζαν, ὅστερα ἀπὸ τὶς ἐφιδρώσεις ἢ τὰ θερμὰ λουτρά, νὰ ρίχνουν πᾶνω τοὺς κρῦο νερὸ, ὅπως ἀκριβῶς σήμερα οἱ ἀθληταὶ ἢ καὶ οἱ ἄλλοι ποὺ κάνουν ζεστὸ μπάνιο, κάνουν καὶ κρῦο ντούς.

Καὶ διὰ νὰ καταλήξω, ἰδοὺ μίαν ἀκόμη περικοπὴ ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ κ. Σακελλαρίου, ποὺ λέει ἀρκετὰ γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ ἀρχαίου Ἑλλήνος πρὸς τὸ νερὸ: «Οὐδεὶς ἀρνέεται ὅτι τὰ λουτρά καθιερώθησαν εἰς πλείστους ἀρχαίους λαούς, καὶ μάλιστα τῶν θερμῶν κλιμάτων. Ἡ ὑγιεινὴ τῶν ὠφέλεια βεβαίως ἐξετιμήθη καὶ πολυλαὶ θρησκείαι διατάσσον τὴν υποχρεωτικὴν χρῆσιν τῶν λουτρῶν. Εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα ὅμως, δέον νὰ ὁμολογηθῇ, ὀφείλεται ἡ συστηματικὴ χρῆσις τῶν λουτρῶν, τοῦτο δὲ μαρτυρεῖται καὶ ἐκ τῶν ποικίλων ἐπιθέτων ἅτινα ἐδόθησαν εἰς αὐτὰ, λ.χ. θερμὸν, χάρειν, καθαρὸν, ἄπυρον, θεόπνευστον, τιναλέον, λεχώνιον, λιαρὸν, λυσιπόνον, ὀρεσίχωρον, παππῶν, ζωογόνον».

Χρ. Ἐμμ. Ἀγγελολάτης

ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ Ε.Ο.Ν. ΛΑΡΙΣΗΣ

ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ ΑΝΕΜΟΠΟΡΙΑΣ

Στὴν περιφέρειαν τῆς Λαρίσης καὶ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βόλου λειτουργοῦν ἀπὸ τῆς 1ης Ἰουλίου δύο σπουδαῖα στρατοπέδα τῆς Ὀργανώσεώς μας. Στὸν Ἅγιον Γεώργιον τοῦ Πηλίου, ὁ ἓνα τοπιὸν μαγευτικὸν ποὺ τὸ χαϊδεύουν τὰ γαλανά κύματα τοῦ Αἰγαίου καὶ τὸ στολίζουν πυκνὰ καὶ πανύψηλα δένδρα, λειτουργεῖ τὸ στρατόπεδο βαθμοφόρων τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λαρίσης.

Στὸν κάμπο, ἐξ ἄλλου, τοῦ Βελεστίου λειτουργεῖ τὸ Πανελλήνιον Κέντρον Ἀνεμοπορίας τῆς Ε.Ο.Ν., στὸ ὁποῖον ἐκπαιδεύονται 90 θαλαγγίται καὶ 5 θαλαγγίτισσαι, ἐπιδόξοι ἀνεμοπόροι καὶ ἐκπαιδευταὶ τῶν ἄλλων παιδιῶν τῆς Ὀργανώσεως ποὺ θὰ βελήσουν νὰ γίνων ἀνεμοπόροι.

Τὰ παιδιά τῆς Ε.Ο.Ν. ὄλων τῶν χωρίων, ἀπὸ τὸν Βόλο ὡς

τὸν τόπον τοῦ στρατοπέδου, στὸν Ἅγιον Γεώργιον, εἶχαν βῆθι στὸ δημόσιον δρόμον γιὰ νὰ χαιρετήσουν μὲ ἐνθουσιασμό τὸν συναγωνιστὴ Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον καὶ νὰ ἐκδηλώσουν τὰ αἰσθήματα καὶ τὴν πίστιν τοὺς στὸν Ἑθνικὸν Κυβερνήτην καὶ στὴν Ὀργάνωσιν.

Ὁ κ. Κανελλόπουλος ἐδρεν εὐκαιρίαν νὰ συνομιλήσῃ μὲ τοὺς βαθμοφόρους ὄλων αὐτῶν τῶν Τμημάτων, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐξεβαίωσαν γιὰ τὰ ὑπερόχα αἰσθήματα τῶν παιδιῶν τῆς Ε.Ο.Ν., ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ αἰσθήματα ἱκανοποίησεως καὶ θαυμασμοῦ, μὲ τὰ ὁποῖα οἱ μεγάλοι — γονεῖς καὶ ἀδελφὰ τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. — παρακολουθοῦν τὸ ἔργον τῆς Ὀργανώσεώς μας.

Στὸν Ἅγιον Γεώργιον ἐφθασε κατὰ τὸ μεσημέρι. Ἐκεῖ τὸν ὑπεδέχθησαν ἔξω ἀπὸ τὸ στρατόπεδο ἡ στρατοπεδάρχης καὶ τὸ ἐπιτελεῖόν της.

Ὅλα τὰ παιδιά τοῦ στρατοπέδου, ἀφοῦ ἐπὶ ὅρα πολλὴν ἐπευφήμησαν μὲ ἐνθουσιασμό τὸν συναγωνιστὴ Κ.Ε.Ν., ἀρχισαν νὰ τοῦ φωνάζουν:

— Εἴμαστε πολὺ εὐτυχημένες. — Νὰ πῆτε στὸν Ἀρχηγὸν ὅτι

τὸν εὐχαριστοῦμε πολὺ μ' ὅλην μας τὴν καρδιά.

Ἀλλὰ τὰ αἰσθήματά τους αὐτὰ φαίνονται καὶ σὲ κάθε σημείον τοῦ στρατοπέδου. Ἐπάνω στὰ πλατάνια κρέμασαν ἐπιγραφὰς μὲ σοφὰ τοῦ λόγια, φωτογραφίες ποὺ μαζὶ μὲ φωτογραφίες τοῦ Βασιλέως, τοῦ Διαδόχου Γενικοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ε.Ο.Ν., τοῦ Κ.Ε.Ν., ἐπιγραφὰς ποὺ δείχνουν τὰ αἰσθήματά τους.

Ὁ συναγωνιστὴς Κ.Ε.Ν. περιήλθεν ὅλο τὸ στρατόπεδο, μαζὶ μὲ τὴν Περιφερειακὴν Διοικήτρια Ε.Ο.Ν. Θηλέων Λαρίσης καὶ τὸν Περιφερειακὸν Διοικητὴ τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων Λαρίσης, οἱ βαθμοφόροι τῆς ὁποίας θὰ στρατοπεδεύσουν στὸ ἴδιον μέρος, κατὰ τὸ τέλος τοῦ μηνός.

Ἀπὸ ὅλην τὴν ἐπιθεώρησιν ὁ κ. Κανελλόπουλος ἔμεινεν ἀπόλυτα ἱκανοποιημένος, ὅπως ἐβεβαίωσε καὶ τοὺς Διοικητὰς Λαρίσης καὶ τὴν Στρατοπεδάρχην καὶ τὰς ἐπιτελεῖς της καὶ τὶς θαλαγγίτισσας.

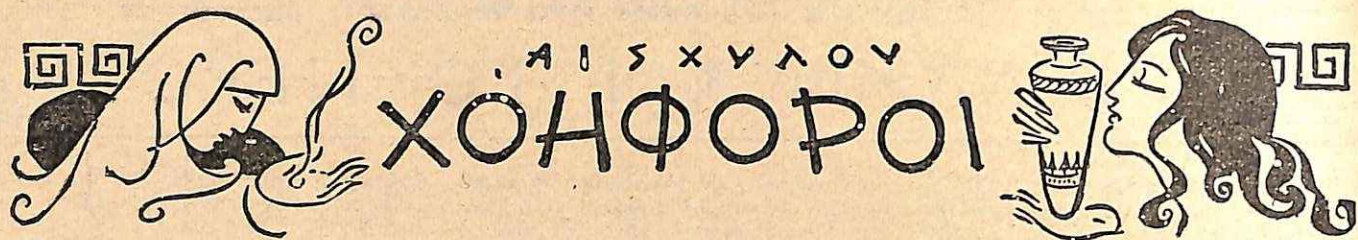
Τὸ σούρουπον τῆς ἴδιας ἡμέρας ὁ Κ.Ε.Ν. ἐπεσκέφθη τὸ Πανελλήνιον Κέντρον Ἀνεμοπορίας, ποὺ ἔχει ἐγκατασταθῇ κοντὰ στὸν Βελεστίον καὶ σὲ ἀπόστασιν 16 χιλιομέτρων ἀπὸ τὸ Βόλο. Οἱ ἀνεμοπόροι ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐκλείωναν τὴν ἀπογευματινὴν ἐκπαίδευσίν τους. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς

ἐκπαίδευσέως τῶν ὑπεδέχθη τὸν Κ.Ε.Ν. μὲ μίαν ὑπερόχην πῆλιν ἀπὸ τὸ λόφο τῶν ἀσκήσεων ὡς κάτω στὸν κάμπο. Πέρασε μάλιστα τὸ ἀνεμώτερον ἐπάνω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητον ποὺ ἔφερε τὸν Ἐπίτροπον.

Σὲ λίγο ὄλοι οἱ ἐκπαιδευμένοι — βαθμοφόροι ἀπὸ κάθε Περιφερειακὴ Διοίκησις — καὶ οἱ πέντε τολμηρὲς θαλαγγίτισσες ὑποψήφιες καὶ αὐτὲς ἀνεμοπόροι, μὲ τοὺς εἴς κεφαλὴς τοῦ στρατοπέδου συνεκεντρώθησαν γύρω ἀπὸ τὸν Κ.Ε.Ν. Ἡ κολλούσεν ἡ τελετὴ τῆς ὁποστολῆς τῆς σημαίας καὶ κατόπιν συνεργασίᾳ μὲ τοὺς ἐκπαιδευτὰς καὶ τὸν στρατοπεδάρχην. Στὶς 9 μῆκαν ὄλοι στὴ γραμμὴν γιὰ τὸ τέλος τοῦ μηνός. Μαζὶ τοὺς μῆκε στὴ γραμμὴν καὶ ὁ Κ.Ε.Ν., ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἔφαγε μὲ τοὺς συναγωνιστὰς ἀνεμοπόρους, γύρισε στὸ Βόλο ἀργά, μετὰ τὰς 10. Στὸ στρατόπεδο συνωμίλησε μὲ τοὺς πὺ πολλοὺς τῶν ἐκπαιδευμένων.

Τόσον γιὰ τὴ ζωὴ στὸ στρατόπεδο τὸν Πηλίου ὅσο καὶ στὸ στρατόπεδο τοῦ Κέντρου Ἀνεμοπορίας, μίᾳ ζωῇ ποὺ τὴν πλημυρίζουν ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία, θὰ γράφουμε χωριστὰ καὶ πολλὰ, μαζὶ μὲ πρῶτοτυπες φωτογραφίες, σὲ ἄλλο φύλλον.

Ν. ΚΑΠΙΤΣΟΓΛΟΥ

5. (Συνέχεια)

Μόλις ἡ Κλυταιμῆστρα ἀκούει τὸ θάνατο τοῦ παιδιοῦ της ξεσπάει σὲ θρήνο. Ἐκφράζει ἀράγε τὰ πραγματικά της αἰσθήματα ἔτσι: «Ὅσο κι' ἂν ὁ θάνατος τοῦτος τὴν ἐξαλάφρωνε ἀπὸ τοὺς φόβους, πὼς μιά μέρα ὁ Ὁρέστης θὰ καταφτάσῃ ἐκδικητὴς τοῦ Ἀγαμέμνονα, ἡ μητρικὴ φύσι δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθῇ; Ἡ καὶ τὴν κρίσιμη τοῦτη στιγμή ἄκόμα κυριαρχεῖ πάνω στὴν καρδιά της καὶ προσποιεῖται λύπη ἐνῶ ἡ χαρὰ τὴν πλημμυρίζει; Τὸ δεύτερο φαίνεται πιθανότερο.

Μπροστὰ στοὺς ξένους καὶ τοὺς δούλους τοῦ παλατιοῦ τέτοια αἰσθήματα ἔπρεπε νὰ δείξῃ καὶ τέτοια δείχνει.

Ἡ κακούργα αὐτὴ γυναίκα εἶναι ὄλο ὑπολογισμὸς καὶ ὑποκρισία. Ὡμὲ ποῖο κατακέφαλα μᾶς ἦρθε χτύπημα ὡς εὐὸ ἀνίκητῃ τοῦ παλατιοῦ κατὰ ἀκόμα καὶ γι' αὐτοὺς ποὺ κολοῦν μακριά. Μὲ καλοζυνάμενες σατιρίες χτυπάς καὶ μ' ὀρφανεῖς ἀπὸ φίλους, τὴ θλιμμένη. Νᾶ, τώρα ὁ Ὁρέστης πέθανε ποὺ εἶχε τρα- [ῆξει τὸ πόδι πέρα ἀπ' τὴν ὁλέθρια τοῦτη λάσπη.

Ὁ Ὁρέστης ποὺ μὲ τὴν ἀπειρία του φανταζόταν πὼς θ' ἀκούσῃ ἀλλὰ λητὸ χαρὰς ἐξαφνιάζεται ἀλήθεια. «Ἐγὼ νόμιζα» λέει «πὼς ἔφτανα μὲ καλὸ μήνυμα καὶ πὼς πρόκειται νὰ φιλοξενηθῶ ἀνάλογα ἀπὸ ἀνθρώπους εὐτυχισμένους».

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ

Λιγότερο δὲ θάχῃς ἀπ' αὐτὸ ποὺ ὀρίζεις κι' οὐδὲ λιγότερο στὸ σπῆτι θάσαι φίλος.

Γυρίζει ὕστερα στὴς δοῦλες ποὺ στέκουν στὸ πλευρό της ἑτοιμες νὰ ἐκτελέσουν πρόθυμα κάθε προσταγὴ της καὶ προσοβέει:

Μὰ εἶναι καιρὸς ἀνάπαυσι νὰ βροῦνε οἱ ξένοι ποὺ ὀλημερὶς μεγάλο δρόμο ἔχουνε κάνει κι' ὀδηγήσῃ τοὺς στὸ φιλόξενο ἀνθρωπίνῃ. Κι' ἐγὼ τὴν εἰδηση θὰ φέρω στὸν ἀφέντῃ τοῦ παλατιοῦ — τί δὲ μᾶς ἀπολείπουν φίλοι — καὶ ὅς σκεφτῶ γι' αὐτὴ τὴ συμφορὰ μαζί του.

Ὡστερα ἀπὸ τὰ λόγια τοῦτα ἡ Κλυταιμῆστρα πηγαίνει νὰ βρῇ τὸν Αἰγισθὸ καὶ ὁ Ὁρέστης μὲ τὸν Πυλάδῃ ὀδηγοῦνται ἀπὸ τὴς θεραπαίνιδες στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ παλατιοῦ νὰ κάμουν λουτρὸ καὶ νὰ ξεκουραστοῦνε.

Στὴ σκηνὴ ἀπομένουν οἱ δοῦλες ποὺ εἶχαν πάει μὲ τὴν Ἥλέκτρα τὸ πρῶτ' στὸν τάφο τοῦ Ἀγαμέμνονα. Αὐτὲς ξέρουν ποῖος εἶναι ὁ ξένος καὶ τί ἔρχεται νὰ κάμῃ. Θὰ πετύχῃ ἀράγε τὸ σχέδιό του; Ἄν τὸν ἀνακαλύψουν ποῖος εἶναι, μὲσα στὴ σφηκοφωλιά ποὺ βρίσκεται, δὲν ἔχει ἐλπίδα νὰ σωθῇ.

ΧΟΡΟΣ

Γυναῖκες τοῦ σπιτιοῦ καλοθελήτρες εἶναι καιρὸς νὰ δείξουμε ἡ εὐκὴ μας γιὰ τὸ σωμὸ τοῦ Ὁρέστη τὸ τί ἀξίζει. Ὡ γῆ μου σεβάσθη κι' ἱερὴ κορφή ποὺ τὸ κορμὶ τοῦ βασιλιᾶ σκεπάζεις βοήθα κι' ἀκού τὴν παράκλησή μας.

Τὴ στιγμή κείνη περνᾷ ἀπὸ μπρο-

στά τους μιά γρηά. Εἶναι παλαιά, σπιτική δούλα ἀπὸ τὴν Κιλικία, ποὺ βύζαζε κι' ἀνάθρεψε τὰ παιδιὰ τοῦ βασιλιᾶ. Φαίνεται σὰ χαμένη κι' ἀπὸ τὰ μάτια της κυλοῦνε χοντρά δάκρυα.

Κάτι θὰ ξέρῃ αὐτὴ δίχως ἄλλο. Ὁ χορὸς τὴ σταματᾷ γιὰ νὰ τὴ ρωτήσῃ.

Γιὰ ποῦ τραβάς ἔξω ἀπὸ τὸ παλάτι Κιλικισσ καὶ σ' ἀκολουθᾷ σὰ δούλος ἄμιστος ἡ λύπη;

Ἡ παραμάνα ἀνάμεσα σὲ λυγμοὺς τοὺς διηγεῖται τὰ καθέκαστα. «Μ' ἔστειλε» λέει «ἡ βασιλίτισσα νὰ πάω νὰ βρῶ τὸν Αἰγιστὸ καὶ νὰ τοῦ πῶ νᾶρθῃ τὸ γρηγορώτερο στὸ παλάτι γιὰ νὰ μάθῃ τὴν εἰδηση ποὺ ἔφεραν οἱ ξένοι. Ὡ τὴν κακούργα μάνα.

Μπροστὰ στοὺς δούλους δείχνει σκετινὴ, [θλιμμένη, δῶς μέσα στὰ μάτια της κραταῖ τὸ γέλιο γιὰ ὅσα καλὰ κατὰφερε καὶ τέλειωσε ἔργα. Ὡμὲνα ἡ δύστυχη μ' ἔχουν σπαράξει κι' ὅλα τ' ἀβάσταχτα παθήματα τὰ παλαιὰ ἐκεῖνα στὸν Ἀτρεΐδων ποὺ πέσανε τὸ ἔρμω παλάτι... Μὰ σὰν καὶ τοῦτο δὲ δοκίμασα ποτέ μου!... Ἀχ τὸν Ὁρέστη μου, τὴν ἔγνοια τὴ γλυκεῖά μου [ἴνας του!...

Ἡ καλὴ γρηά ἀναθυμᾷται τοὺς κόπους, τὴς ἀγρύπνιες ποὺ ἔκαμε γιὰ τὸ ἀγαπημένο αὐτὸ παιδί καὶ ποὺ ἀντὶ νὰ τὴν κουράζον τὴ γιόμιζαν ἀπὸ τρυφερότητά.

Ἀκούστε τὴν ἀπλοϊκὴ, φτωχὴ καρδιά της πὼς μιλά, σὲ τρόπο ὥστε τὸ κωμικὸ στοιχείο ποὺ ὑπάρχει μέσα στὴς ἀσήμαντες λεπτομέρειες ποὺ ἀραδιάζει νὰ κἀνῃ πιδ ἀληθινὴ καὶ πιδ τραγικὴ τὴ στιγμή.

Ἀχ πόσοι ἀλήθεια κόποι μου πῆγαν χα- [μένοι... Ὅταν δὲ νοιώθῃ ὁ ἀνθρωπος εἶναι σὰ ζῶν. Πρέπει νὰ τὸν ταγίζῃ... μὲ τὸ νοῦ νὰ βλέπῃς ὅ,τι ἔχει ἀνάγκη, τί σὰ σπάργαντα τὸ βρέφος δὲ λέει «πεινῶ», «διψῶ» ἢ «ἔβλω πρὸς νερό» [μου], μὰ μόνῃ της βολεύεται ἡ νέα κοιλιὰ του.

Ἐγὼ τὰ πρόβλεπα ὅλα, μὰ πολλὰς φορὲς βέβαια λαθεύτηκα κι' ἐγὼ, κι' ἔπρεπε ἀμέσως πλύστρα καὶ παραμάνα του μαζί νὰ γίνω.

Τώρα μαθαίνω ἡ δύστυχη τὸ θάνατό του καὶ πάω σ' αὐτόν ποὺ τὸ παλάτι ἔχει ρημάξει. Μὲ τί χαρὰ, ὦμὲ, τὰ λόγια μου θ' ἀκούσῃ.

Ὁ χορὸς ὅμως ποὺ ξέρεῖ πὼς ὅλα τοῦτα εἶναι ἕνα ψέμα καλὰ μαστορεμένο ζητάει νὰ μάθῃ καὶ ἄλλο ποὺ τὸν ἐνδιαφέρει περισσότερο. Ἡ Κλυταιμῆστρα παραγγέλλει στὸν Αἰγιστὸ νὰ γυρίσῃ μόνος ἡ μὲς κεί- [νους ποὺ τὸν συντροφεύουν κι' εἶναι, νὰ ποῦμε, ἡ βασιλικὴ φρουρά του;

— Μὲ τοὺς ἀνθρώπους του, ὅπαντ' ἡ παραμάνα.

Ὡμὲ ποῖο κατακέφαλα μᾶς ἦλθε χτύπημα!

ΧΟΡΟΣ

Λοιπὸν αὐτὸ νὰ μὴν τὸ πῆς ἂν εἶσαι ἐχθρὸς [του. Μὰ πρόσχαρα, μήπως τὸν βάλλῃς σὲ ὑποψία, νάρθῃ τὸ γρηγορώτερο προσκάλεσέ τον.

Ἡ παραμάνα ξαφνιάζεται. «Τί λέ- [τε» ρωτᾷ, «μήπως ξέρετε τίποτα πε- ρισσότερο ἀπὸ μένα»;

Οἱ γυναῖκες ἀποφεύγουν νὰ τῆς ποῦν τὴν ἀλήθεια. Ἡ φτωχὴ καλὴ τοῦτη γυναίκα εἶναι πολὺ ἀπλοϊκὴ καὶ φλύαρη. Μπορεῖ ἀθελά της νὰ μαρτυρήσῃ τὸ μυστικόν.

ΧΟΡΟΣ

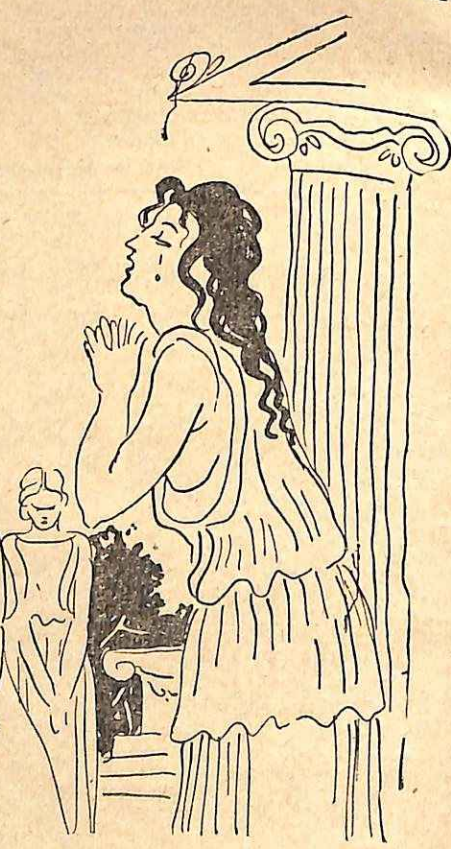
Τρέχα τὴν εἰδηση νὰ πᾶς καθὼς σὲ πρόσταξε

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Πηγαίνω καὶ σ' αὐτὰ τὰ λόγια σου ὑπακούω. Τὸ πιδ καλὸ ἄς γένη τὸ θεοῦ τὸ θέλημα.

ΣΤ'

Ὁ χορὸς, τὴν κρίσιμη τοῦτη στιγμή ποὺ ὁ ἐκδικητὴς εἶναι μέσα στὸ παλάτι καὶ κρέμεται ἀπὸ μιά τρίχα ἢ σωτηρία ἢ ἡ καταστροφή, εἶναι γε- [μάτος αγωνία. Μὲ δικὴ του ἐνέργεια δὲν μπορεῖ νὰ καταφέρῃ τίποτα. Στὴν ψυχικὴ αὐτὴ κατάσταση ποὺ βρῖσκε-

Ὡμὲ ποῖο κατακέφαλα μᾶς ἦλθε χτύπημα!

ται μιά διέξοδο ὀπάρχει μονάχα, νὰ προσευχηθῇ στοὺς θεοὺς.

ΧΟΡΟΣ

Θεοὶ ποὺ χαίρεστε τὰ πλοῦτῃ τοῦ παλατιοῦ μας τὰ κατ' ὄψιν, τὴν προσευχὴ μου ἀκούστε τοῦτη. Θεοὶ μου, ὁμόγλωττοι θεοὶ, ἀπ' τὴν παλαιὰ ἀμαρτία εἶναι καιρὸς μὲ τὴν καινούργια ἐκδίκηση τοῦτη ἡ γενιὰ νὰ λυτρωθῇ. Ἀλλο πιά φόνος ἂς μὴ γεννήσῃ μέσ' στὸ παλάτι ὁ φόνος ὁ παλιός.. μονάχα αὐτὸς μὴν ἀστοχήσῃ.

Ἰδιαίτερα οἱ εὐχὲς καὶ οἱ παρα- [κλησεις του στρέφονται πρὸς τὸν Ἀ- πόλλωνα ποὺ παρακίνησε τὸν Ὁρέ- στη γὰ ἐκτέλεση τοῦτο τὸ ἔργο.

Ὡ σὺ ποὺ τὴ μεγάλη κατοικεῖς σπηλιά [τῇ φημισμένη κάμῃ τὸ σπῆτι τοῦτο ν' ἀναβλέψῃ πέρα ἀπὸ τὰ σκοτάδια πιά μὲ τὴ ματιὰ λευτερώμεν. Κι' ὡς τὴν ἀλήθεια θ' ἀνοίχῃ τὸ πλοῦσι τοῦ παλάτι καὶ τὸν γυναικίον μας τραγοῦδι χαρούμενο ὁ ἔξω ἔξω.

Καὶ μ' ὄργανα στὴ χώρα θ' ἀντηχήσῃ Ὡ πῶς τὸ χαίρεται ἡ ψυχὴ μου ποὺ ἡ συμφορὰ πέρα ἀπ' τοὺς φίλους θὰ [σκορπίσῃ.

Καὶ σὰ νάχουν μπροστὰ τοὺς τὸν Ὁρέστη τὸν παρακινῶν καὶ τὸν συμ- [βουλεύουν. Φοβοῦνται, βλέπεις, νέος ἔτσι τρυφερός καὶ ἄπειρος καθὼς εἶ- ναι, μὴ δειλιάσῃ τὴ στιγμή ποὺ πρέ- [πει νὰ μαζέψῃ ὅλο του τὸ θάρρος καὶ νὰ σκληρύνῃ τὴν καρδιά του.

Μὰ εὐὸ στὴς πράξης τῇ στιγμή καθόλου μὴ πισωδρομήσῃς. Κι' ἂν σὰν ἡμέτερος κράξῃ σου «παιδί μου» εὐτὺς ἀπάνω νὰ χυμῇσῃς μὲ τὸ πατέρα τ' ὄνομα στὸ στόμα κι' ὅπως ὁ ἀλάθευτος παράγγειλε χρησμός νὰ τὴ χτυπήσῃς!

Ζ'

Κάποιοι ἀπὸ τὴν εἴσοδο προχωρεῖ βιαστικά... Τὰ βήματά του ἀντηχοῦ- [νε πάνω στὴς βῆκες.

«Ὁ Αἰγισθός», «ὁ Αἰγισθός» λένε οἱ γυναῖκες ποὺ τὸ ξέρουνε τὸ βῆμα τοῦτο καὶ τὸ μισοῦνε μ' ὅλη τὴν καρ- [διά τους.

Πραγματικά ὕστερα ἀπὸ λίγο ὁ φονιάς τοῦ Ἀγαμέμνονα παρουσιάζε- [ται μπροστὰ τοὺς μόνους. Εἶναι λαμ- προφορεμένος. Θάτανε φαίνεται στὴν ἀγορὰ. Τὸ πρόσωπο του λάμπει... Τοῦ κάκου προσπαθεῖ μὲ λόγια νὰ δείξῃ τάχα πὼς θλίβεται γιὰ τὸ θά- [νατο τοῦ ἀνιψιοῦ του. Τὸ βλέμμα του καὶ οἱ κινήσεις του τὸν προδίδουν.

Στέκεται μπροστὰ στὴς συναγμένες δοῦλες καὶ ρωτᾷ.

ΑΙΓΙΣΤΟΣ

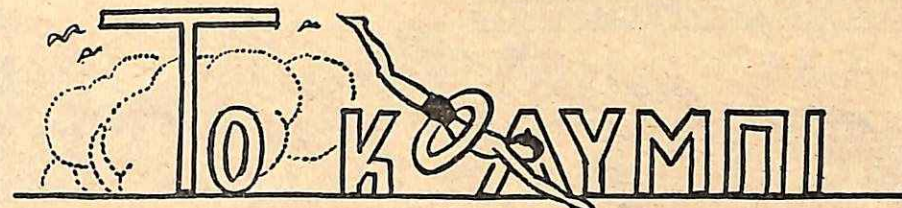
Καθὼς μαθαίνω κάποιοι νιοφερμένοι ξένοι μᾶς φέραν εἰδηση καινούργια, θλίβε- [ρη! τὸ θάνατο τοῦ Ὁρέστη. Κι' εἶναι πάλι ἐτοῦτο γιὰ τὸ παλάτι αἱματοστόλαχτη πληγὴ ἀνάμεσα στὴς ἄλλες ποὺ δὲν ἔχουν κλείσει. Μ' ὄραγε νᾶναι αὐτὸ σωστό; Νὰ τὸ πιστέψω; Μὴν εἶναι λόγια γυναικῶν ποὺ φέρνει ὁ φόβος καὶ ποὺ ἀνεβαίνουν σὰν καπνὸς καὶ σέου- [ν τοῦ κάκου;

ΧΟΡΟΣ

Ἐτσι τ' ἀκούσαμε, μὰ κάλλιο μέσα πέρασε καὶ ρώτησε τοὺς ξένους, τί δὲν ἔχει ἀξία τὸ μήνυμα ποὺ δὲν τ' ἀκούσῃς μὲ τ' αὐτιά [σου.

(Ἀκολουθεῖ)

Μ. Ἀναστασίου

Τώρα ποὺ πέρασαν οἱ μεγάλες τρικυμίες, τώρα ποὺ ἡ «λεβεντοπιχτήρα» θάλασσα ἡμε- [ρεῖ καὶ γελᾷ χαρούμενη, παύει πιά νᾶναι ἐχθρική καὶ τυραννική γιὰ τοὺς νησιώτες καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ γαλαῶ. Τώρα γίνεται φίλη καὶ καλεῖ τὸν κόσμο, καὶ πρὸ πάντων τῇ νεα γενεᾷ, κοντὰ της, στὰ κύματά της. Σπεύδει λοιπὸν ὁ κόσμος πρὸς τὸ κύμα γιὰ νὰ κολυμπήσῃ, γιὰ ν' ἀγωνισθῇ στὰ θα- [λάσσινα ἀθλητικά παιχνίδια, γιὰ νὰ γνωρί- σῃ τὰ καλά καὶ τὰ κακὰ τοῦ ὕγρου στοι- [χείου.

Ἡ μεγάλη ἐξοδος τοῦ κόσμου τῶν παρα- [λιακῶν πόλεων καὶ τῶν νησιῶν πρὸς τὸ κύμα γίνεται σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα τὴν ἡμέρα τῆς Ἀναλήψεως. Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ἀρχίζουν μ' ἐπίσημο τρόπο τὰ θαλάσσια μπάνια. Ἐκεῖνη ἡ γιορτὴ εἶναι ἡ πρώτη ἡμέρα τῶν λαϊκῶν κολυμητικῶν ἀγώνων.

Περίεργο ἔθιμο, ποὺ ἐπικρατεῖ μεταξὺ τῶν νησιωτῶν τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τὴν Κέρκυρα ὡς τὴν Σύρο καὶ ἀπὸ τὰ νησιά τῆς Θράκης ὡς τὰ Δωδεκάνησα, εἶναι οἱ βουτιές ποὺ δίδονται στὸ βαθὺ τῆς θάλασσας τὴν ἡμέρα τῆς Ἀνα- [λήψεως. Μὲ τίς βουτιές αὐτές κάθε κολυμη- τὴς ζητεῖ νὰ βρῇ στὸ βαθὺ καὶ νὰ πιάσῃ μιά μαλλιαρὴ πέτρα, δηλαδὴ μιά πέτρα, ποὺ νάχῃ ἐπάνω της φωτρωμένα θαλάσσια χόρτα. Τὸ ἔθιμο αὐτὸ εἶναι πολὺ παλαιὸ καὶ συμβολίζει τὴν ἀρχὴ τῆς περιόδου τοῦ κολυμηματος.

Ἐτσι ἀπὸ τὴν ἡμέρα καὶ ἀφ' ὅπου τὰ θα- [λάσσια μπάνια τοῦ κολυμητῆς στὰ βαθεῖα, πα- ραβγαίνει στὸ κολυμπᾶ, κάνει βουτιές καὶ χαίρεται τὴν θάλασσα. Καὶ ἡ συγκέντρωσι τοῦ κόσμου στὴν θάλασσα διαρκεῖ ἔως τὸ φθινόπωρο.

Μὰ καὶ στὴς πιδ μακρινὲς ἄκρες τοῦ Ἑλ- [ληνισμοῦ τὰ ἔθιμα τοῦ κολυμηματος ἔχουν πάρε γενικὴ μορφή. Ἀπὸ τὴν Κέρκυρα ὡς τὴν Κύπρο, ἀπὸ τὴν Κρήτη ὡς τὸν Πόντο, παντοῦ οἱ θαλασσινοὶ Ἑλληνες κολυμῶν συ- [χνά, κολυμῶν πολὺ, δὲν μποροῦν νὰ ζή- σουν τὸ καλοκαίρι χωρὶς κολυμπᾶ.

Στὰ Κοτύωρα τοῦ Πόντου — στὴ σημε- [ρινὴ Ὀρντοῦ — τὸ κολυμπᾶ ἦταν γιὰ τοὺς Ἑλληνες κατοίκους κατὰ τὸ γενικὸ καὶ ἀπα- [ράτητο. Ἀπὸ τὴς 7 τοῦ Μᾶη καὶ πολλὰς φο- ρὲς νωρίτερα ἀρχίζει τὸ λούσιμο στὴ θάλασ- [σα, ποὺ ἐνενικεύει τὴν ἡμέρα τῆς Ἀναλή- ψης, ὅπως σ' ὅλα τὰ ἑλληνικά μέρη.

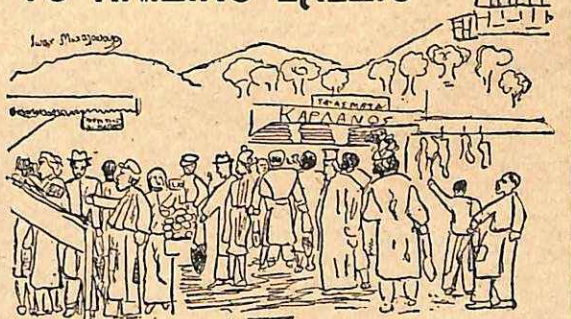
Ὅταν ἀρχίζει ἡ ἐποχὴ τῶν θαλασσίων λουτρῶν ἀλλάζον ἡ παραλλα πέρα- πέρα ἀ- [πὸ τὴν φασαρία τοῦ γενικοῦ κολυμηματος. Χαλοῦσεν ὁ κόσμος ἀπὸ τίς φωνές ἐκεῖνων ποὺ ἐλούζοντο ἢ ἐπαῖχαν στὴ θάλασσα.

Ἀξιοπαρατήρητο εἶναι ὅτι στὰ Κοτύωρα οἱ Ἑλληνες συνήθιζαν ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἕνα ἰδιότυπο μαγιο, ἑλληνικὴς ἐφευρέσεως. Αὐτὸ τὸ φοροῦσαν οἱ ἄνδρες καὶ οἱ ἑθελθοί. Ἦταν μιά μεγάλη ποδιά, ποὺ ἔλεγτο «πισταμπάκι» ἢ «μοζάν» καὶ γινότανε «τυλιγιάδ», δηλαδὴ ἐτυλιγόταν στὸ σῶμα ἐπάνω, σὲ τρόπο ποὺ νὰ σχηματίζῃ μαγιο. Τὸ ἔβεναν στὴ μέση μὲ περίεργον τρόπο, ὥστε σχηματίζονταν σὰν κοντὸ παντελόνι. Μὰ, ὅπως τὸ ἔβεναν, χαροῦ- [σε νὰ βάλλῃ κανεὶς μέσα καὶ πέτρες καὶ μα- χαίρι γιὰ νὰ βγάλῃ πεταλιόδες, καὶ ἀκόμα εἶχε καὶ χώρα γιὰ μύδια, ἂν ὁ κολυμητὴς εὕρισκε τέτοια στὰ βράχια...

Καὶ στὰ ἑλληνικά ἐκεῖνα μέρη τοῦ Πόν- [του, ὅπως καὶ στὰ δικά μας παράλια, τὰ Ἑλληνόπουλα ἐκούμπουσαν μὲ διαφόρους τρόπους. Ὑπῆρχαν λοιπὸν πολλὰ εἶδη κολυμ- [ηματος, ὅπως τὸ ἀγουρικόν (ἀνδρικό), τὸ κοριτσάκον (κοριτσιότικο), τὸ ἐξοπιστόν (ἀν- [δρικό), τὸ γιάν ἄπάν' (στὸ πλάι), τ' ἀνε- παχτικό (ἀναπαυτικό) καὶ ἀκόμα μὲ νερο- [κολοκύδες, μὲ φελλούς κλπ.

Καὶ τὸ κολυμᾶν ἀκόμα μπορεῖ νὰ μᾶς ἀποδείξῃ τὴν αἰωνίαν ἐνότητα τοῦ Ἑλληνι- [σμοῦ. Οἱ οἱ Ἑλληνες ποὺ κατοικοῦσαν καὶ κατοικοῦν ὅλη τὴν Ἀνατολικὴ Μεσόγειο καὶ κατὰ τῆς θάλασσας τῆς Συρίας ἢ τῆς ἄκρης τοῦ Εὐεῖνου Πόντου, εἶχαν καὶ ἔχουν τὴν αὐτὴν σχέσιν μετὰ τοῦ ποῦ μοιάζον σὲ ὅλα — ἀκόμη καὶ στὰ ἔθιμα τοῦ κολυμη- [ματος. Φ. ΓΙΟΥΛΛΗΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ

τῆς, ἡ ἐπιστάτις τοῦ σχολείου, ὁ καστα- [νός, ὁ παγωτατζής, ἡ λαϊκὴ ἀγορὰ καὶ ἕνα πλῆθος σκηνῆς ἀποκρητικές δουλεύονται ἀ- [πὸ τὰ παιδιὰ μὲ μιά χαρὰ ἀπίστευτη καὶ ἀκατανόητη ἀπὸ μᾶς τοὺς μεγάλους. Πρέ- [πει νὰ τὰ δῇτε ὅταν δουλεύουν πὼς ἀφαι- ροῦνται κρεμᾶνε τὴ γλώσσα ἔξω καὶ τὴ δαγκώνουν, δαίμα τῆς ἀγωνίας τοῦ δημι- [ουργοῦ ποὺ βρίσκεται μὲ μιά κατὰστασι συγκέντρωσης, μὲ τὸ βλέμμα σφρημένο ποὺ ψάχνει μέσα στὸ κενὸ τὸ δρασμὸ του, ἀλλὰ καὶ μὲ ἕνα χαμόγελο θριαμβευτικὸ ὅταν νομίζουν πὼς πέτυχαν τὸ ἀποτέλεσμα. Ἡ ἐκφορά τοὺς καὶ ἡ ὁσεία τους, ὅλα προ- [δίδουν κάθε φορὰ τὸν τύπο ποὺ ζητᾶνε νὰ φτιάξουν — δηλαδὴ ζοῦνε τὸν ἥρωά τους. Καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ τὴν ἀπλή σκέψιν τοῦ ἐλεύθερου ἀνθρώπου ποὺ εἶναι τὸ παιδί.

Τ. ΡΩΜΑΝΟΣ
Καθηγητὴς Τεχνικῶν Μαθημάτων
5ου Γυμνασίου Ἀρρένων

24.

(Συνέχεια)

Στό γύρισμα του δρόμου ο Στέφανος συνάντησε τους δυο άναπημένους φίλους του, το Λεωνίδα και τον Έρμόλαο. Είχε καταφέρει να τους πάρει μαζί του ο 'Αλέξανδρος και να τους κάνει αξιωματικούς. Ήταν ντυμένοι με τ' άρματα τους και πήγαιναν να πάρουν τη θέσι τους στο στρατό.

— Ζήτω ο 'Αλέξανδρος φώναξε ο Λεωνίδας.

— Ζήτω η έλευθερία! φώναξε ο 'Ερμόλαος.

Τους έσφιξε το χέρι. Κι' έφυγε γρήγορα, για να μην δουν ένα δάκρυ που έτρεχε από τα μάτια του.

Καβαλλίκεψαν όλοι στην αύλη του παλατιού, ο βασιλιάς 'Αλέξανδρος κι' η συνοδεία του. Ο 'Αλέξανδρος στράφηκε μια στιγμή κι' είδε το πατρικό παλάτι. Σ' ένα παράθυρο, πάνω από τον κήπο, διέκρινε μια γυναίκα ντυμένη κάτασπρα να στέκεται ακίνητη.

— Η μητέρα μου! ψιθύρισε ο 'Αλέξανδρος και κούνησε το χέρι του προς το παράθυρο.

Η άσπροντυμένη γυναίκα άνοιξε την άγκαλιά της κι' εξαφανίστηκε.

— Έμπρός! είπε ο 'Αλέξανδρος κι' άγγιξε άλαφρα τη χαιτί του Βουκεφάλα. Και το περήφανο άλογο τινάχτηκε κι' άρχισε να καλπάζει. Πίσω χύμηναν οι πιστοί φίλοι κι' ο Στέφανος πάνω στο άσπρο του άλογο.

Πέρασαν τους δρόμους της πρωτεύουσας. Οι γέροι όρθιοι στα κατώφλια των σπιτιών τους έδιναν την ευχή τους' οι γυναίκες άπάνω στις στέγες κουνούσαν τα χέρια, έβρηναν με άνητη τη συνοδεία και φώναζαν:

— Στο καλό! Στο καλό! Γυρίσετε γρήγορα!

Έξω στον κάμπο ήταν παραταγμένοι ο στρατός, Τριάντα χιλιάδες πεζοί, πέντε χιλιάδες καβαλλάρηδες. Άστραφτε ο άνοιξιάντικος κάμπος από τους μπρούντζινους θώρακες και τις άσπίδες. Άπάνω στην περικεφαλαία του 'Αλεξάνδρου κουνιούνταν δυο μεγάλα άσπρα φτερά.

Προχώρησε καβάλλα στο Βουκεφάλα, έπιθεώρησε το στρατό.

— Σύντροφοι! έκραξε με τη βροντερή φωνή του, τα λόγια πιά είναι περριτά! Ήρθε ο καιρός να κάμουμε έργα! Έμπρός!

Χτύπησαν όλες οι άσπίδες, αντίλαλησε ο κάμπος. Ο ήλιος πιά ήταν ψηλά, κανένα σύννεφο δε σκέπαζε τον ουρανό. Ένας άηττός φάνηκε ξαφνικά να πετάει πάνω από το κεφάλι του 'Αλεξάντρου. Κρατούσε στα νύχια του ένα μεγάλο φίδι.

— Καλό σημάδι! φώναξε ο στρατός. Καλό σημάδι!

Σήκωσε το κεφάλι του ο 'Αλέξαν-

δρος, τον είδε και τα δυο άσπρα φτερά της περικεφαλαίας του κουνήθηκαν χαρούμενα.

Κ ε φ. 38.

Πρωτομαγιά. Τα σπαρμένα κυμάτιζαν όλοπράσινα, άριστερά άπλώνονταν ο κάμπος της Μακεδονίας και της Θράκης, δεξιά το Αιγαίο πέλαγος κι' ανάμεσά τους γιαλό-γιαλό περνούσε η στρατιά του 'Αλεξάνδρου.

Διάθηκε τους μεγάλους ποταμούς, τον Στρυμόνα, τον Έβρο, τον Μέλανα. Έφτασε στον Έλλησποντο. Στην ευρωπαϊκή ακτή άπλώνονταν η Σηστός, με το πλούσιο λιμάνι της. Εκεί είχε συγκεντρώσει ο Νέαρχος τα 160 πολεμικά καράβια των Έλλήνων και πλήθος έμπορικά που είχε επιτάξει και περίμεναν τον στρατό να τον περάσουν στην Άσία.

Ένα μεσημέρι έφτασε ο 'Αλέξανδρος με το στρατό του. Φώναξε τον γέρο Παρμενίωνα.

— Στρατηγέ μου, του είπε, έσύ μείνε έδω ν' αναλάβεις να περάση ο στρατός στην άσιατική ακτή. Έγώ με λίγους φίλους μου θα πάω έδω κοντά να έκτελέσω ένα χρέος.

Πήρε τους πιο στενούς φίλους του, τον Ήφαιστιώνα, τον Πτολεμαίο, τον Καρτερό, τον Φίωνα, τον Περδίκκα, τον Κλέαρχο και τον Κλείτο. Είδε και το φίλο μας το Στέφανο που τον κοίταζε στα μάτια, σά να τον παρακαλούσε.

— Έλα και σύ, Στέφανε, του είπε.

Έπειτα στράφηκε στον Καλλιθένη τον φιλόσοφο, που είχε ξαπλώσει στον ήλιο, κουρασμένος, κι' άναπαύονταν.

— Αϊ, φιλόσοφε, του φώναξε, έλα και σύ. Μην ξεχνάς ποιο είναι το

χρέος σου. Δε σέ φέραμε έδω να ξαπλώνεσαι στον ήλιο και να κουτοπινης κάθε τόσο από το παγούρι που κρέμασες στον ώμο σου. Άνοιγε τα μάτια σου, άνοιγε τ' αυτιά σου, κοίταζε, άκου, και γράφε!

Οι λαμπροί νέοι, οι σύντροφοι του 'Αλεξάνδρου, γέλασαν βλέποντας τον παγύσαρκο φιλόσοφο ν' άνασηκώνεται με κόπο και νάρχεται κούτσα-κούτσα άγκομαχώντας.

Ο 'Αλέξανδρος στράφηκε στους φίλους του.

— Πάμε! είπε.

— Είναι μακριά; ρώτησε ο φιλόσοφος στενάχοντας.

Κανένας δεν του άποκρίθηκε.

— Πού πάμε; 'Αλέξανδρε, ρώτησε ο Ήφαιστιών, που ήταν κι' αυτός λίγο κουρασμένος από τη μακρινή πορεία.

Ο 'Αλέξανδρος τον πήρε από το μπράτσο να τον ξεκουράση λίγο.

— Μην άνησυχείς, Ήφαιστιών, του είπε με γλυκεία φωνή' έδω κοντά. Στην Έλεούνα.

— Τι να κάμουμε στην Έλεούνα; ρώτησε ο Περδίκκας.

— Ξέρω! φώναξε ο φιλόσοφος. Είναι εκεί ο τάφος του Πρωτεσίλαου, που πρώτος άπ' όλους τους Άχαιούς πήδηξε στη στεριά της Άσίας στον Τρωϊκό Πόλεμο και σκοτώθηκε.

Ύστερα από μιάν ώρα έφτασαν στην άκρα της βυζαντινής του 'Ελλησποντου. Η Έλεούνα ήταν ένα μικρό χωριουδάκι που καμιά σημασία δεν θα είχε, αν δεν ύψωνονταν εκεί ο τάφος του Πρωτεσίλαου.

Ο 'Αλέξανδρος ζύγωσε με σεβασμό τον τάφο, πρόσφερε θυσία στη σκιά του ήρωα, έπειτα σήκωσε τα χέρια και είπε:

— Χαίρε, ο Πρωτεσίλαε! Ύστερα από τόσους αιώνες έρχόμαστε πάλι οι Έλληνες να χτυπήσουμε την Άσία. Βοήθα μας να σταθούμε πιο τυχεροί από σένα!

Είχε διαταχτή το βασιλικό καράβι νάναι στο άκρογιαλί εκεί να τους περιμένει. Μπήκαν μέσα, ο 'Αλέξανδρος κάθισε στο τιμόνι και τράβηξε κατά την άντικρυνή άσιατική στεριά.

Όταν ήταν πιά στη μέση του πελάγου, ανάμεσα Ευρώπης κι' Άσίας, ο 'Αλέξανδρος διέταξε να σφάξουν ένα άσπρο ταύρο που ήταν δεμένος στην πλώρη. Ήθελε να τον προσφέρει στο θεό της θάλασσας, τον Ποσειδώνα, και στις άλλες θαλασσινές θεότητες. Και πρό πάντων στη Θέτιδα, τη μητέρα του 'Αχιλλέα. Γιατί, καθώς ξέρουμε, ο 'Αλέξανδρος ήταν από τη μητέρα του απόγονος του 'Αχιλλέα κι' η Θέτις ήταν έτσι προγόνισά του.

Ο 'Αλέξανδρος, ντυμένος την πανοπλία του, σήκωσε το χρυσό ποτήρι του κι' έχυσε μερικές στάλες κρασί στο

κύμα κι' έπειτα πέταξε και το ποτήρι στη θάλασσα.

— Σοϋ το προσφέρω, προγόνισσα θεά, είπε, να με θυμάσαι.

Έφταναν πιά στο άσιατικό άκρογιαλί. Ο 'Αλέξανδρος πετάχτηκε όρθιος. Πήδησε στη στεριά και κάρφωσε στη γη το κοντάρι του.

— Κάνω κατοχή της Άσίας! φώναξε.

Πήδηξαν κι' οι φίλοι του στη στεριά και τελευταίος ο Καλλιθένης.

— Κράτα με, παιδί μου, είπε στο Στέφανο, κράτα με καλά μην πέσω. Ζαλίστηκα.

Ο Στέφανος τον πήρε από το χέρι και τον βοήθησε να πατήση κι' αυτός στο χώμα.

Ο 'Αλέξανδρος στράφηκε και τον είδε:

— Αϊ, φιλόσοφε, του είπε, ξέρω πώς έχεις έρθει να προσκυνήσης όταν ήσουν νέος τον τάφο του 'Αχιλλέα. Έμπα τώρα μπροστά κι' όδηγα μας!

— Νά ξεκουραστούμε, βασιλιά μου, μουρμούρισε. Η θάλασσα με πειραξε.

— Πιές μια ρουφηξιά κρασάκι να συνέλθης, του είπε ο Κλέαρχος.

— Έχεις δίκιο, παιδί μου! Στην ύγειά σου! είπε ο Καλλιθένης και κατέβασε κάμποσο κρασί από το παγούρι του.

— Πώς τα περνάς τώρα; τον ρώτησε ο Πτολεμαίος γελώντας.

— Σάν καλλίτερα... Πάμε!

Σηκώθηκε από χάιμο όπου είχε σωριαστή, πήρε το ραβδί του κι' όλη η συνοδεία ξεκίνησε.

Ανέθηκαν ένα λόφο, κατέβηκαν σ' ένα μικρό φαράγγι, άρχισαν πάλι ν' ανεβαίνουν ένα καινούργιο λόφο.

Ο Καλλιθένης σταμάτησε.

— Τι τρέχει; τον ρώτησε ο 'Αλέξανδρος με άυστηρότητα. Γιατί σταμάτησες;

— Μια ιδέα μου ήρθε, βασιλιά μου, άποκρίθηκε ο φιλόσοφος ξύνοντας το κεφάλι του.

— Να την άκούσουμε!

— Τι να κουράζεσαι να πηγαίνης στον τάφο του 'Αχιλλέα; Μη στενοχωριέσαι. Έγώ θα γράψω διήγησά μου πώς πήγες και θα παραστήσω τόσο ώραία τα πράγματα που όλες οι μελλούμενες γενεές θα με πιστώσουν.

Ο 'Αλέξανδρος μάζεψε τα φρύδια.

— Περπάτα! είπε.

Ο κακόμοιρος ο φιλόσοφος ζάρωσε κι' άρχισε πάλι ν' ανεβαίνει το λόφο μουρμουρίζοντας.

Τέλος έφτασαν σε δυο λόφους, ένα μεγάλο κι' έναν μικρότερο.

— Έδω είναι! είπε ο Καλλιθένης σφουγγίζοντας τον ιδρώτα του. Νά ο τάφος του 'Αχιλλέα και νά του Πάτροκλου. Έγώ θα καθίσω στην πέτρα τούτη και θα βλέπω τί κανέτε.

Ο 'Αλέξανδρος άνοιξε το βήμά του, πήρε τον Ήφαιστιώνα από το χέρι και προχώρησαν προς τους δυο λόφους. Οι άλλοι άκολουθούσαν.

Ο 'Αλέξανδρος στάθηκε μπροστά από τον τάφο του 'Αχιλλέα κάμποση ώρα σιωπηλός. Ύψωσε έπειτα τα χέρια του και χαιρέτησε το μεγάλο του πρόγονο.

— Ω 'Αχιλλέα, είπε, μακάριος είσαι έσύ, γιατί όταν ζούσες είχες ένα πιστό φίλο, τον Πάτροκλο. Κι' όταν πέθανες, είχες την τύχη να βρής ένα μεγάλο ποιητή να σε ύμνηση. Άχ, να-

ΤΟ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟ ΕΠΟΣ

ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

VII

Ζ' ΚΑΤΑΚΟΜΒΕΣ: ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑ.

Μαζί με τις συμβολικές πρωτοχριστιανικές παραστάσεις του Ορφέα, του Καλού Ποιμένα, της Δεομένης, που έπεξεργάστηκε η τέχνη των κατακομβών, άπεικόνισε και πάμπολλες σκηνές από την Παλαιά Διαθήκη, το Νόε μέσα στην Κιβωτό, τη Θυσία του Άβραάμ, τον Δαυίδ που νίκη τον Γολιάθ, τον Ίωνα που ξεβράζει το θαλάσσιο κήτος, τη Σωσάνα που την κατηγορούν οι γέροντες κ.τ.λ. Οι παραστάσεις αυτές σχετίζονται με τις λειτουργικές προσεχές των πρώτων Χριστιανών, μέσα στις οποίες συχνά άναφέρονται τα εικονιζόμενα αυτά πρόσωπα της Παλαιάς Διαθήκης. Η πρώτη χριστιανική εκκλησία ίκτετευε για τους πιστούς εις το όνομα του Νόε, του Ίσαάκ, του Δανιήλ, της Σωσάνας, του Ίωνα και οι φράσεις από τα λειτουργικά κείμενα είναι, νομίζεις, μία συνεχής έρμηνεία των παραστάσεων των σκηνών, άκριβώς όπως άργότερα γίνεται και στη βυζαντινή έποχή, όπου η εικονογραφία των ναών δεν είναι παρά άπλη έρμηνεία των κειμένων. Η σωτηρία όμως του Νόε, με την κιβωτόν συμβολίζει συγχρόνως και τη σωτηρία του ανθρώπινου γένους από τον Σωτήρα, έννοια που την εκφράζει ο Νόε όρθιος σε σχήμα δεομένης και με τα χέρια άπλωμένα προς την περσιτέρα, που φέρει κλάδο έλαιας, δηλαδή την ειρήνη και τη σωτηρία. Το ίδιο τη σωτηρία και το θρίαμβο του δικαίου συμβολίζει ο Ίσαάκ, ο Τωβίας, η Σωσάνα, οι τρεις παίδες μέσα στην κλίμα, στους οποίους — για καλύτερη έκφραση του συμβολισμού — η περσιτέρα κάποτε φέρει τον κλάδο της έλαιας. Η άλληγορία μάλιστα της Σωσάνας προχωρεί άκόμη περισσότερο. Στο κοιμητήριο του Πραιτεξτάτου παριστάνεται με πρόσωτο κι' οι γέροι που της επιτίθενται με λύκους, έτσι που μονάχα η έπιγραφή της «Susana Seniores» μάς βεβαιώνει πώς προκειται για την περιπέτεια της Σωσάνας. Άνάλογα με το ποσόν των σκηνών από την Παλαιά Διαθήκη, τα εικονογραφικά θέματα που παρέλαβε η τέχνη των κατακομβών από την Καινή Διαθήκη είναι πραγματικά ελάχιστα. Έχουν όμως ύψιστη σημασία γιατί σ' αυτά βλέπουμε την άπαρηχή της δημιουργίας από τα κατόπιν περιάλητα θέματα της βυζαντινής εικονογραφίας. Στην όρση κάποιου νεκρικού δωματίου του κοιμητηρίου της Πρισκίλλης, διατηρήθηκαν τα ίχνη παλαιότερου Ευαγγελισμού που άνερχεται εις τον Β' αιώνα. Μέσα στο κεντρικό εγκόλπιο καθισμένη η Θεοτόκος άντικρύζει μπροστά της όρθιο τον άγγελό, με φαρδύ λιμάτιο που οι χείριδες του άναβλάσκονται από τον άνεμο, δίχως όμως φτερά και με το χέρι άπλωμένο σ' αυτή χωρίς να κρατή κρίνο. Η προσκύνηση έπίσης των μάγων, που γνωρίζουμε πέντε παραλλαγές της προγενέστερες του Δ' αιώνα, γίνεται κατόπιν συνήθετατη παράσταση' κατ' αυτή περίπου την έποχή εμφανίζεται και η βάπτισι του Χριστού, στην άρχη περιωρισμένη σ' άπλούστερα της στοιχεία, και μερικές άλλες σκηνές όπως η «αίμορροϋσα», η «Σαμαρείτιδα» και άλλες από τα θαύματα, για τις οποίες όμως δεν είμεθα έντελώς βέβαιοι ότι είναι παλαιότερες από τον Δ' αιώνα. Με χαριτωμένη άπλότητα εικονίζεται σε δωματίο του κοιμητηρίου του Πραιτεξτάτου η «Σαμαρείτιδα» ενώ άκούει με ε-ληστία τα λόγια του Χριστού: «Πιάς ο πίνων εκ του ύδατος τούτου διψήση πάλιν» και από τον όποιο την χωρίζει το στόμα του φρέατος,

ταν κι' εγώ νάχα τη χάρι σου!

Είπε, πέταξε από πάνω του το χιτώνα, έμεινε ολόγυμνος κι' άρχισε να τρέχει γρήγορα γύρω από το μνήμα του 'Αχιλλέα.

Όστόσο ο Ήφαιστιών είχε πλησιάσει το μικρό λόφο, όπου ήταν θαμμένος ο Πάτροκλος, έκοψε μερικά άγρια λουλούδια και τα σκόρπισε άπάνω στο μνήμα.

— Ω Πάτροκλε, ψιθύρισε, άξιώσέ με να μείνω κι' εγώ φίλος πιστός του 'Αλεξάνδρου, καθώς έμεινες έσύ του 'Αχιλλέα, ως το θάνατο!

καθώς και η αίμορροϋσα που άγγίζει την άκρη από το κράπεδο του ιματίου του. Από τα άλλα θαύματα του Χριστού η εικονογραφία των κατακομβών παρέλαβε το θαύμα του παραλυτικού και την άνάστασι του Λαζάρου, και γιατί βέβαια αυτά περισσότερο από άλλα παρέχουν μία εικόνα κατανοητή από όλους, αλλά και γιατί οι παραστάσεις αυτές, όπως ο πολλαπλασιασμός των όρων, του οίνου, η Σαμαρείτιδα, η άνάστασι του Λαζάρου και άλλες παραπληρίες, άνήκουν σ' ένα κύκλο συμβολικό, που περικλείει τα ύψιστα χριστιανικά ιδεώδη. Ο κύκλος αυτός, που έρμηνεύει άλληγορικά και λειτουργικά το μυστήριο της βαπτίσεως, σχετίζεται με τον κύκλο της θείας εύχαριστίας, που έρμηνεύει πάλι άλληγορικά και λειτουργικά το μυστήριο της εύχαριστίας. Δύο από πάντων παραστάσεις εκφράζουν καθαρώτα τις δυο αυτές συμβολικές έννοιες. Η μία περιλάμβανεται στην περιήμνη τοιχογραφία του έλληνοκου παρεκκλησιού και άνήκει στον Β' αιώνα. «Εξ δαιτημόνες είναι άνακεκλιμένοι στο τρικλίνο των δειπνών» άριστερά ένας έβδομος δαιτημών κούπη τον άρτο και τον προσφέρει στους άλλους' πάνω στην τράπεζα βρίσκονται άποτεθειμένοι δυο ίχθυσ, πέντε άρτοι και ένα ποτήριο. Η παράστασι εκφράζει ζωηρά την έννοια της θείας εύχαριστίας, όπως και η παράστασι του πολλαπλασιασμού των όρων. Έξ ίσου έντονη συμβολική σημασία έχει και η εικόνα του Μωυσέως που κάνει ν' άναπνήσθη το νερό από το βράχο, που βρίσκεται στο παρεκκλήσιο της Άγ. Πρισκίλλης. Έδω βράχος είναι αυτός ο Σωτήρ και η ραβδόσ που χτυπά το βράχο η ερατική έξουσία που την κατείχε ο Μωυσής και η οποία δόθηκε στον Πέτρο. Ο Ίησους ως ίχθυσ ζώντας ύδατος, που συχνά κατακακομβών, που συνοφίει στο συμβολισμό των παραστάσεων των θαυμάτων, του βαπτισματος και της θείας εύχαριστίας, τις διακοσμητικές συγχρόνως και συμβολικές που εκφράζουν με τα ύλικά μέσα της τέχνης την ύψιστη ήθική διδασκαλία, εις την όποια άποτελειούται η νέα θρησκεία. Έτσι στις κατακόμβες γνωστοίμεν τις πρώτες άποτυπώσεις των μορφών του Χριστού και της Παναγίας. Τη μορφή του Χριστού την αιδανόμεθα σ' όλα τα συμβόλαια και τις παραστάσεις και ίδίως των θαυμάτων όπου ο Χριστός έμφανίζεται ως θαυματουργός, δίχως όμως όρισμένα χαρακτηριστικά, γιατί πούθενά δεν έχουμε την προσάπογραφία του Χριστού, ούτε και της Παναγίας. Σε μία σπουδαίωτη τοιχογραφία του Β' αιώνας, στο κοιμητήριο της Πρισκίλλης, παριστάνεται η Θεοτόκος να κρατά στα γόνατά της το θεο βρέφος, ενώ μπροστά της ο Πρωφήτης Ησαΐας προφητεύει την έλευσι του Μεσίου. Μά η Θεοτόκος είναι άπλως μια εύγενής δέσποινα δίχως με τις «Μαντινέες» που ζωγράφισαν, δώδεκα αιώνες άργότερα, οι ζωγράφοι της Άναγεννησεως. Μόνο κατόπιν από τον θρίαμβο της Εκκλησίας και την κτίσι της Κωνσταντινουπόλεως, όταν άκ έμφανισθή πλέον η βυζαντινή τέχνη, ο Χριστός και η Θεοτόκος καθώς και οι άγιοι θα πάρουν την όριστική εικονογραφική τους μορφή, κι' η τέχνη από άόριστη και συμβολική θα γίνει η ιστορική, έπίσημη και μνημειακή τέχνη της θριαμβεύουσας Έκκλησίας.

ΣΤΡΑΤΗΣ ΔΟΥΚΑΣ

Είδαν από μακριά τη βασιλική συνοδεία οι κάτοικοι του μικρού χωριού εκεί κοντά, που είχε χτιστή άπάνω στα ερείπια της δοξασμένης Τροίας. Έτρεξαν άμέσως οι προύχοντες, κρατώντας ένα πολύτιμο, ως νόμιζαν, δώρο για το βασιλέα.

— Πολύχρονέ μου βασιλιά, είπε ο γεροντότερος από τους προύχοντες, σοϋ φέρνομε δώρο της πολιτείας μας την άρχαία τούτη λύρα' ήταν του Πάρι που έκλεψε την Έλένη.

(Άκολουθεί)

Ένας άηττός φάνηκε να πετά ψηλά. Κρατούσε στα νύχια του ένα φίδι!

1355

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

ΥΠΟ Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

20.

(Συνέχεια)

— Γιατί να σ'ας γελάσω, άρχοντά μου. Τι συμφέρον έχω... Τό έναντιό μάλιστα, με πλήρωσες βασιλικά και θέλω κι' εγώ να σε δουλέψω από μέρους μου όσο μπορώ καλλίτερα.

— Έτσι; Τότε πές μας λοιπόν πώς μπορούμε να πιάσουμε τον Ίωαννίτη και ποί...
— Λυπούμαι άρχοντά μου, μά δεν ξέρω. Κάθε μέρα και σ' άλλο μέρος μου έλεγε να τον συναντήσουμε.

— Γιατί;
— Από προφύλαξη δίχως άλλο... "Α! είναι τρομερός άνθρωπος. "Αν θέλετε να σ'ας πω και τη δική μου γνώμη... "Εγώ θαρρώ πως είναι κανέναν άρχοντα που έχει λόγους να κρύβεται. Μπορεί νάναι έχτρός με τό παλάτι... Ποιός ξέρει!... Μπορεί και κάτι άλλο. "Έχει όμως δυνατούς φίλους.

— Πώς τό ξέρεις;
— Νά, προχτές λόγου χάρι έστειλε ένα από τους συντρόφους μου να δώση ένα πιτάκι στο φρούραρχο της Χαλκής. "Ήταν, λέει, για ένα μεγάλο πρόσωπο, για τον παρακοιμώμενο Ίωσήφ τό Βρίγγα.

— Και τό πήγε ο σύντροφός σου;
— Και βέβαια τώδωσε κατά τό πώς του παράγγειλε ο Ίωαννίτης και είπε στον εκατόνταρχο: "Αυτό στο μεγάλο άρχοντα από ένα φίλο. Τίποτε άλλο.

— Όλες αυτές οι πληροφορίες ήσαν τόσο αναπάνταχτες και σπουδαίες, που οι τρεις φίλοι ένωιωθαν την ανάγκη να μείνουν μόνοι, να τις συζητήσουν και να συνηνοηθούν.

— Ο Γρηγόρης γύρισε στο Βλαδίμηρο που έστεκε εκεί στη γωνιά και περίμενε διαταγές, ατάραχος, μ' όλο που άπορούσε και θύμωνε για τη χουσή βροχή που έτσι αναπάντεχα έπεφτε στις χούφτες αυτού του χαμένου.

— Πάρε τον μέσα, είπε. Σε λίγο θα σε φωνάξουμε πάλι.

— Κι' έχε τό νού σου, Βλαδίμηρε! Πρόσθεσε ο Μιχαήλ.

— Αυτός ο άγριάνθρωπος θα με δέση πάλι. Παρατήρησε ο Σταυρογιάννης μιζοκλαίγοντας.

— Όχι, όχι. Θά σε κρατήση κοντά του, σά φίλο... "Ως που να πιστέψουμε πως είσαι πραγματικά φίλος.

"Αμα οι τρεις φίλοι έμειναν μόνοι καταπίστηκαν να βάλουν σε τάξη τις πληροφορίες που πήραν και να βγάλουν απ' αυτές τα φυσικά συμπεράσματα.

— Θέλω ν' ακούσω τη γνώμη σας τώρα. Είπε ο Γρηγόρης.

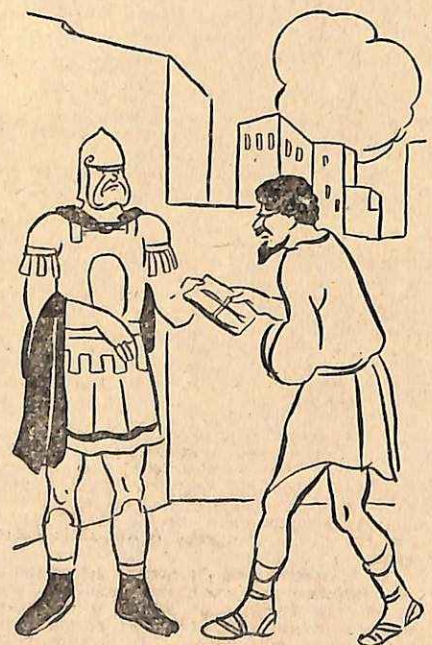
— Πρώτος ο Δημήτρης μίλησε έτσι: "Έχω την εντύπωση πως αυτός ο άνθρωπος μάς είπε την αλήθεια.

"Από τα λεγόμενά του λοιπόν, ένα είναι βέβαιο. Πώς ο περίφημος Ίωαννίτης είναι κατάσκοπος έπίσημος και διαθέτει πολλά χρήματα για τη δουλειά του.

Για λογαριασμό όμως τίνος κάνει κατασκοπεία; Αυτό δεν τό ξέρουμε κι' ούτε θα μπορέσουμε ίσως ποτέ να τό μάθουμε, αν δεν καταφέρουμε να τον βάλουμε στο χέρι. Γιατί δεν είναι καθόλου άπιθανο να είναι και άνθρωπος τό Βρίγγα.

— Δεν τό πιστεύω. Παρατήρησε σκεπτικά ο Γρηγόρης.

— Γιατί;
— Μά νά... "Αν ήταν όπως λές γιατί να στείλη πιτάκι και να μην παρουσιασθή ο ίδιος μπροστά του να τό αναφέρει.

"Εδωσεν ένα πιτάκι στον εκατόνταρχο.

— Μπράβο Γρηγόρη. Φώναξε ο Μιχαήλ. Πολύ σωστά.

— Τότε λοιπόν, παρατήρησε ο Δημήτρης, είμαστε υποχρεωμένοι να παραδεχτούμε και κάτι άλλο...

Και δεν άποτελείωσε τη φράση του. Θαρρείς πως τό άνοήτηκαν εξαφνικά τόσο δρόμοι από τη σκέψη που έκαμε που δεν ήξερε ποιόν να διαλέξη και ποιόν να πάρη.

— Λέγε λοιπόν... Δεν πειράζει αν είναι και άνοησία. Είπε γελώντας ο Μιχαήλ.

Ο Γρηγόρης τόν κοίταξε μέσα στα μάτια προσπαθώντας να μαντέψη.

—... Βέβαια, πρόσθεσε ύστερα από λίγο ο Δημήτρης. Και άνθρωπος του Βρίγγα ακόμα αν ήταν ο Ίωαννίτης, τη στιγμή που του πρόσφερε υπηρεσία τόσο μεγάλη... άφού του κατήγγελλε μία συνωμοσία που έκαναν οι έχτροί του... τί τόν έμπόδιζε να παρουσιασθή ο ίδιος μπροστά του; "Ενα γράμμα δεν είναι τόσο πιστευτό, όσο ένας άνθρωπος που έρχεται και σου λέει, αυτό κι' αυτό συμβαίνει... "Εξ άλλου θα κέρδιζε και την ευνωμοσύνη του Βρίγγα που δεν είναι βέβαια μικρό πράμα...

— Έχεις δίκιο, παρατήρησε ο Γρηγόρης. "Η υπόθεση δεν είναι τόσο απλή... Χρειάζεται πολύ σκέψη για να μη φτάσουμε σε σφαλερά συμπεράσματα.

Ο Μιχαήλ που αίσθανόταν πάλι να κουράζεται σηκώθηκε άπάνω και είπε.

— Προτείνω αντί να καθώμαστε εδώ πέρα να λύνουμε προβλήματα, να προσπαθήσουμε με κάθε τρόπο να θάλουμε στο χέρι αυτό τόν κύρ Ίωαννίτη. "Έχουμε πολλούς λογαριασμούς μαζί του και θα αρρώ πώς ή καλύτερη ευκαιρία είναι τώρα να τους ξεκαθαρίσουμε μία και καλή.

— Ότε ο ένας όμως ούτε ο άλλος του άπάντησαν. Και οι δυο φίλοι του είχαν βυθιστή σε συλλογή.

Για λίγη ώρα κράτησε μέσα στην κάμαρα σιωπή. "Υστερα πρώτος ο Γρηγόρης πήρε τό λόγο.

— "Ενα από τα δυο πρέπει να πιστέψουμε... είπε. "Η οι πληροφορίες του Ίωαννίτη είναι ψευτικές από σκοπού τους ανθρώπους... "Η έχει σοβαρό λόγο να φοβάται να παρουσιασθή στο Βρίγγα... τόσο σοβαρό, που να μην λογαριάζη την άμοιβή. Τό πρώτο, κατά τη γνώμη μου, αποκλείεται, γιατί τοίτος έδω που κρατάμε, μάς έβεβαίωσε, και θαρρώ πως δεν έχομε λόγο να μην τόν πιστέψουμε, πως πραγματικά ο κύρ Βασίλειος Πετινός μεταμορφώμενος σε γυναίκα πήγε στο Μοναστήρι του Πετρίου. "Απομένει λοιπόν τό δεύτερο. Αυτό όμως με βάζει σε μεγάλη σκέψη. Ποιους λόγους έχει να φοβάται αυτός ο άνθρωπος; Ποιός μπορεί να είναι τάχα οι άφορμές που τόν κάνουν να κρύβεται;

Ο Μιχαήλ που αυτή τη στιγμή κοίταζε έξω από τό παράθυρο πέταξε μία γνώμη έτσι στον βρόντο.

— Μπορεί να είναι Σαρακηνός.

"Ήταν έτοιμος να γελάση κι' ο ίδιος για την έπιπολαιότητα του, και να προλάβη τό Δημήτρη που σε κάτι τέτοιες περιστάσεις του ριχνόταν πάντοτε, μά εξαφνίστηκε πολύ, όταν είδε πως ο Γρηγόρης την περιμάζεψε την

γνώμη τουτή και την ξέταξε με προσοχή.

— Σαρακηνός... Δεν αποκλείεται... που θέλει ν' άνάψη έσωτερικές διχονοίες σε μία στιγμή που τό κράτος έτοιμάζεται να βάλη μπροστά την έκστρατεία της Κρήτης.

— Μά τότε άνάμεσα στους άρχόντους που κατηγορεί έπρεπε πρώτα άπ' όλους να βάλη τούς Φωκάδες, συμπλήρωσε ο Δημήτρης.

— Και ποί τό ξέρουμε, αν δεν τούς έβαλε;

— "Αλήθεια ποί τό ξέρουμε;

— Να ρωτήσουμε τό Σταυρογιάννη, αν έστειλε κανένα από τούς συντρόφους του να κατασκοπέψουν στο άρχοντικό του Νικηφόρου ή του Λέοντα.

Ο Μιχαήλ φώναξε θριαυβεύοντας.

— Πρέπει να παραδεχτήτε πως άπόψε ο Θεός και ή τύχη είναι μαζί μου. "Όσο κι' αν μου ρίχνετε πως είμαι έπιπόλαιος, όλη την άποψηνη έπιτυχία τη χρωστάτε σε μένα... "Εσείς σπάζετε τό κεφάλι σας να φτάσετε σ' ένα συμπέρασμα, κι' εγώ ψάχνω έτσι στα τυφλά και βρίσκω τη λύση.

"Αν αύριο ο Λέων δεν με κάνει έκασόνταρχο, για να είμαι τουλάχιστον ίσος σας, θα εξαγοράσω τό αξίωμα με λεπτά γιατί μου αξίζει!.

Για δεύτερη φορά ο Σταυρογιάννης συντροφιασμένος από τόν άγρυπνο φρουρό του παρουσιάστηκε προστά στους τρεις φίλους. Οι τρόποι του δεν έδειχναν πιά φοβισμένο άνθρωπο, μά τό έναντιό πολύ πρόθυμο να φανή χρήσιμος σ' ό,τι τυχόν τόν έχουν ανάγκη.

— Στους όρισμούς σας είπε μπαίνοντας μέσα.

— Ξέρεις τούς Φωκάδες; Τόν ρώτησε φιλικά ο Γρηγόρης.

— Τους Φωκάδες; Και βέβαια τούς έχω άκουστά.

— Από ποιόν; Και πότε; Ο Ίωαννίτης μπροστά σου μίλησε καμιά φορά γι' αυτός;

— Κι' αυτός κι' όλος ο κόσμος, άρχοντά μου.

Ο άνθρωπος είχε δίκιο. Στα λιμάνια, στους φόρους, στον ίππόδρομο, μά και στις ταβέρνες ακόμα και στα λαϊκά πανηγύρια, εκεί που ο φωγόκοσμος κουβέντιαζε για τό μικροσυμφέροντά του και τις χαρές και τις λύπες του, τ' όνομα τών Φωκάδων γύριζε από στόμα σε στόμα παντού. Αυτό σήμερα βλέπεις, ήσαν τό όργανο της μοίρας. Αυτό μπορούσαν, σά δράκοι παραμυθένιοι, καλοπροαίρετοι, να γυρίσουν τόν τεράστιο τροχό της, έτσι ποί ύλα ν' αλλάξουν στο καλύτερο και ή ζωή να πάρη για τόν καθένα την ποθούμενη μορφή.

— Έχεις δίκιο! παραδέχτηκε ο Γρηγόρης. Μά δε σε ρωτώ αυτό. Κατάλαβες ποτέ από τα λεγόμενα του Ίωαννίτη πως νοιαζόταν ιδιαίτερα για τούς Φωκάδες; "Εστειλε ανθρώπους λόγου χάρι στο άρχοντικό τους να κατασκοπέψουν όπως έκαμε γι' άλλους;

(Ακολουθεί)

1 Στην αλλη και τό στρατό του Βυζαντίου μπορούσε κανείς πράγματι να άποκτήη διάφορα στρατιωτικά και πολιτικά αξιώματα πληρώνοντας όρισμένα χρηματικά ποσά.

ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑΣ Ο ΘΗΒΑΙΟΣ

Ο Πλούταρχος στήν σοφή πραγματεία του «Περί παιδων άγωγής» άναφέρει τόν Έπαμεινώνδα ως παράδειγμα τών έκλεκτών εκείνων, που μαζί με την στρατιωτικήν ιδιοφυΐαν και την πολιτικήν άρετήν συνενκέντρωναν και βαθύ φιλοσοφικόν πνεύμα.

Πραγματικά ο Έπαμεινώνδας όηρξεν ένας από τούς μεγαλύτερους πολιτικούς και στρατηγούς όχι μόνον τών Θηβών, αλλά και γενικά της άρχαίας Έλλάδος.

Ο Έπαμεινώνδας κατήγετο από εύγενείς άλλ' όχι πλούσιους γονείς. Πατέρας του ήταν ο Πόλυμνις και γεννήθηκε τό 428 π. Χ. Πολύ νωρίς έπέδωθηκε στις σωματικές άσκήσεις και στις μουσικές τέχνες, νεαρώτατος δε άπέκτησε σοφόν διδάσκαλον, τόν Πυθαγόρειον Λύσιον, πού βρίσκόταν στις Θήβες εξόριστος από τόν Τάραντα. Στην Πυθαγόρειο διδασκαλία ο Έπαμεινώνδας όφειλε τό χαρακτηριστικώτατα ήθικά προσόντα του: την ήθικην άγνότητα του, την άγάπην του προς την αλήθειαν και την προς τούς έχθρούς και αντίπαλους του μετριοπάθειαν, προσόντα τα όποια έπαιξαν σημαντικόν ρόλον στη σταδιοδρομία του.

Ο Έπαμεινώνδας ήλ σε μία ταραγμένη εποχή. Η Σπάρτη άγωνίζεται για την πλήρη κυριαρχία της επί της Έλλάδος. Και ή πολυτάραχη αυτή περίοδος του έπιτρέπει ν' αναπτύξη όσο μπορεί πλατύτερα όλες τις πολιτικές και στρατιωτικές του άρετές και ικανότητες.

ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΣΚΕΨΕΩΣ

Συνεργάται της Ε. Ο. Ν. μόνιμοι και και' έξοχην πολυτίμοι είναι αι έννοπ' Εθνικά δυνάμεις, τα σώματα της Δημοσίας άσφαλείας, που έβοήθησαν την 'Οργάνωσιν' εις τα πρώτα της βήματα περισσότερον παντός άλλου. Η Ε. Ο. Ν. είναι υπερήφανη διά τόν στρατόν μας, διά τόν στρατόν μας που είναι σάρξ εκ της σαρκός και ψυχή εκ της ψυχής του Έθνους.

Τό μεγάλο όμως όνειρο του Έπαμεινώνδα να κλείση συνθήκη με τούς Πέρσες δεν έπιτυγχάνει. Για τότο πείθει έπειτα από πολλούς κόπους τούς Θηβαίους να κατασκευάσουν ισχυρό στόλο και τό 364 πλέει εις τό Βυζάντιον με αξιόλογο ναυτική δύναμη. Η Πελοπόννησος όμως προκαλεί και πάλιν την ποσοχήν του. Μέρους τών Αρκάδων με τούς Μαντινείς επί κεφαλής τάσσονται με την Σπάρτην και προκαλούνται παραχές. Ο Έπαμεινώνδας εισβάλλει εκ νέου στην Πελοπόννησο. Η μάχη λαμβάνει χώραν παρά την Μαντινείαν. 33.000 άνδρες όπών τόν Έπαμεινώνδα άντιμετωπίζουν 22.000 έχθρούς. Ο ίδιος ο Έπαμεινώνδας λαμβάνει μέρος στη μάχη και πριν τελείωση, στην κρίσιμότερη φάσει της, τραυματίζεται. Ξέρει όμως πως άγνωσθή ο τραυματισμός του ή μάχη θα χαθή. Για τότο δεν δέχεται να μετακινηθή και παραμένει στο πεδίο της μάχης με την αιγυή του άκοντίου στο στήθος του. Ο θάνατος βρίσκεται πολύ κοντά του, τόν παρηγορεί όμως ή σκέψη πως σώθηκε ή άσπιδά του και άγωνίστηκε γιά τό άμφίβολο άποτέλεσμα. "Όταν όμως μάθαίν ότι ή μάχη κατέληξε στη νίκη του σταστού του, άφαιρεί μόνος του την σιδερή αιγυή του άκοντίου από τό στήθος του και έκπνεει.

Αυτός με λίγα λόγια όηρξεν ο Έπαμεινώνδας. "Ενας μέγας και άνδρείος στρατιώτης και έννομος πολιτικός.

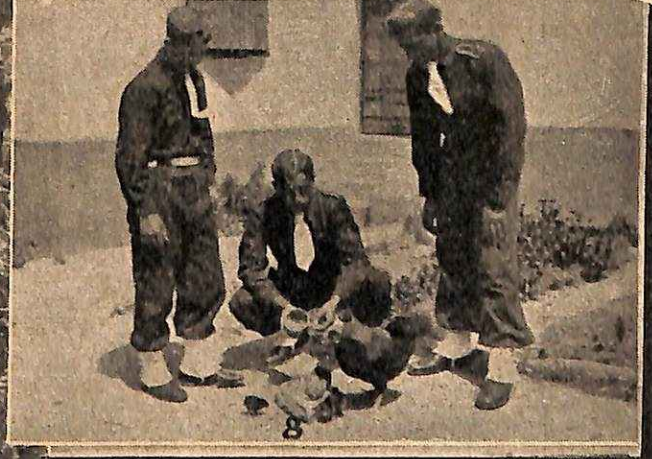
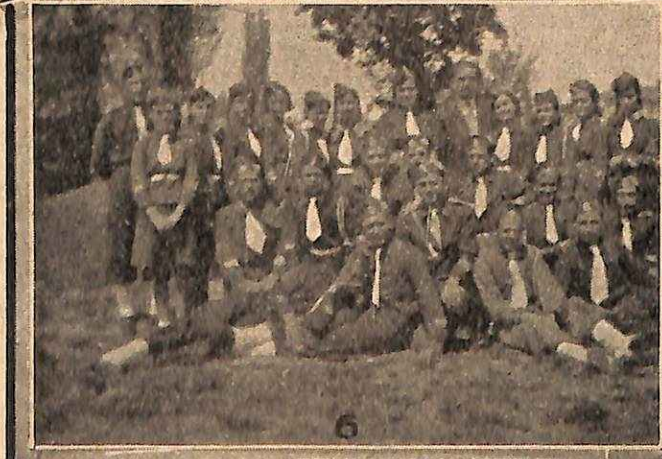
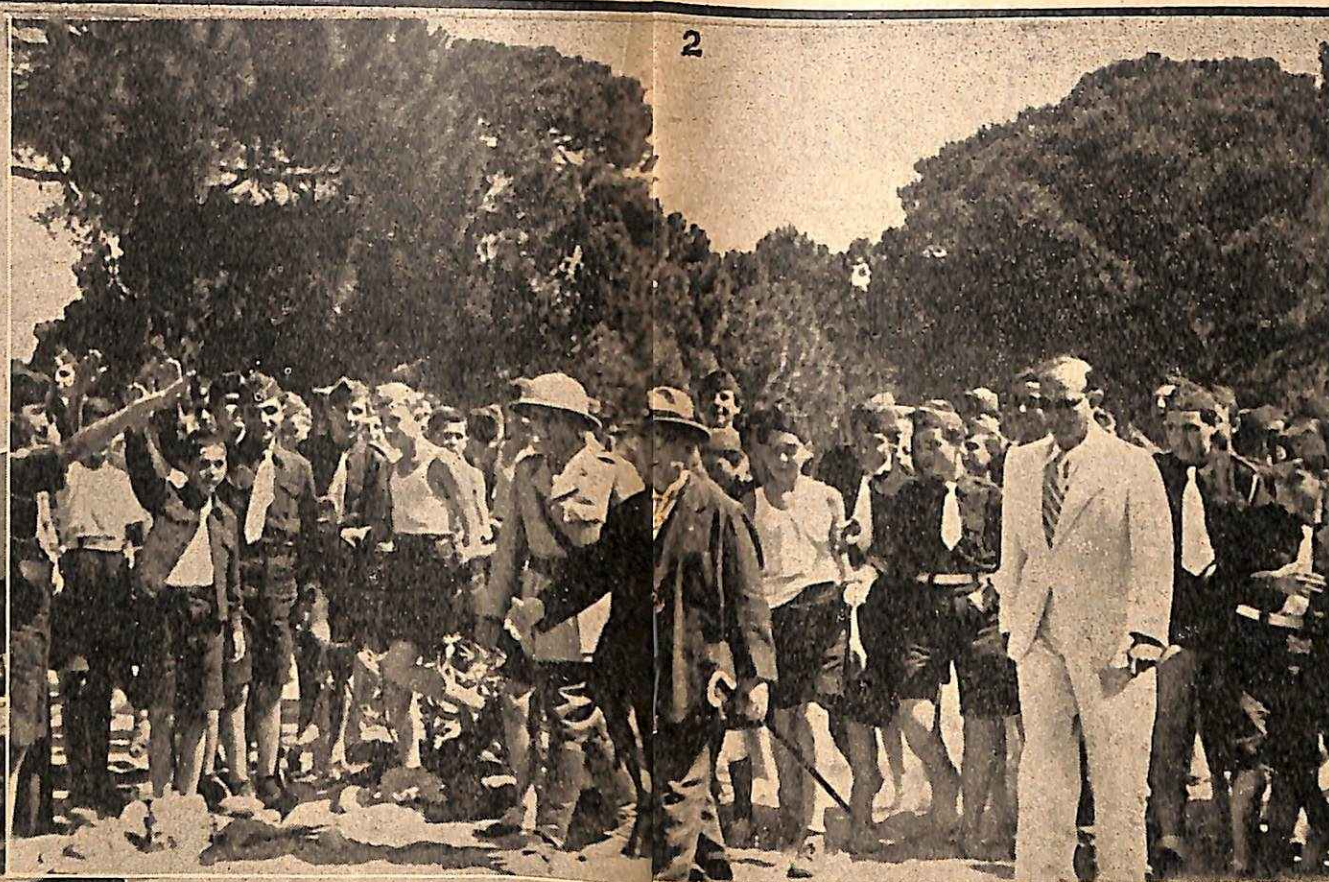
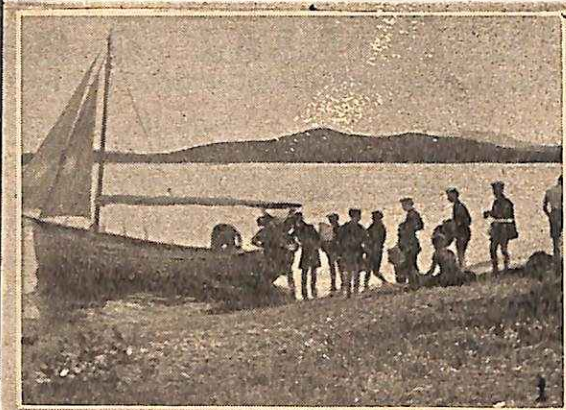
Είς τό μνημόνιον που άνήγειραν οι Θηβαίοι στην Έπαμεινώνδα έχαραξαν τό άκόλουθον χαρακτηριστικόν έπίγραμμα:

"Ημετέρας βουλαις Σπάρτη μὲν έκείρατο Ιδὲξαν

Μεσσηνίη δ' Ιερά τέκνα χρόνῳ δέχεται

Θήβαι δ' όπλοισι μεγάλη πόλις έστεφάινεται

Αυτόνομος δ' Έλλάς πᾶς έν έλευθερίη.

1) Ναυτοφαλαγγίται Κερκύρας επιβιβαζόμενοι εις λέμβον πρὸς ἐκτέλεσιν γυμνασίων. 2) Ὁ Ἀρχηγὸς κατὰ τὴν ἐφετεινὴν τοῦ ἐπίσκεψιν εἰς τὸ Στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς». 3) Φαλαγγίται τῆς Τετραρχίας Θεσπρωτικοῦ ἀσχολούμενοι εἰς γεωργικὰς ἐργασίας. 4) Ἐκθεαὶ χειροτεχνημάτων τοῦ Σχηματισμοῦ

Πιτροφοῦ Ἀνδρου. 5) Φαλαγγίται Λαγκαδᾶ καλλιεργοῦντες τὸν ἀνθόκηπον τῆς Ε. Ο. Ν. 6) Οὐλαμὸς Βαθμοφόρων τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε. Ο. Ν. Γρεβενῶν. 7) Συγκέντρωσις τῆς δυνάμεως Πύργου διὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἡμερησίας διαταγῆς. 8) Φαλαγγίται Πάρου ἀσχολούμενοι μετὰ τὴν ὀρνιθοτροφίαν.

(Συνέχεια
έκ του προηγούμενου)

Μπα! είχα και δικηγόρο; Από πού, από ποιόν; Μήπως τον είχαν στείλει ο Μπατίσας κι' ο Μπόμπ; Δεν ήταν ώρα να έξε-
τάσω. Είχα και δικηγόρο, αυτό μου έφθανε.
Σ' ένα άλλο δωμάτιο είδα τον Μπόμπ τον ίδιο, τους δυο του συντρόφους, τον ξενοδόχο της Μεγάλης Βελανιδιάς, μερικούς άλλους που δεν τους γνώριζα και σ' ένα άλλο άν-
τικρου έγνωρίσα τον πόλισιαν που με είχε συλλάβει. Πολλοί άλλοι ήταν μαζί του. Έν-
νόησα πως τα έδωλα αυτά ήταν των μαρτύ-
ρων.

Το άκροατήριο ήταν πυκνό. "Ορθοί σ' ένα πάγκο είδα τον Μπατίσας. Τα βλέμματά μας διασταυρώθηκαν, άγκαλιάστηκαν κι' αμέσως του θάρρος μου ξαναγύρισε. Θά υπερασπιζό-
μουν γενναία τον έαυτό μου! Δεν μου έκαναν πιά εντύπωση τα βλέμματα που μ' έτόξευαν από παντού.

Ο δημόσιος κατηγορός μίλησε πρώτος και με λίγα λόγια, — φαινόταν πολύ βιαστικός, — διηγήθηκε την υπόθεση: Κλοπή είχε δια-
πραχθεί στην εκκλησία του Αγίου Γεωργίου. Οι κλέφτες, ένας άντρας κι' ένα παιδί, μή-
χαν στην εκκλησία με μία σκάλα από ένα πα-
ράθυρο που το έσπασαν. Είχαν μαζί τους ένα σκύλο, για να φυλάει και να τους ελπίσθη-
σι, αν τυχόν παρυσιαζόταν κίνδυνος να συλ-
ληφθούν. Ένας άρτοπορηνός μάλιστα, —
ή ώρα ήταν μία και τέταρτο, — είδε με απο-
ρία που 'εν' αμυδρό φως μέσα στην εκκλη-
σία, στάθηκε κι' άκουσε κάτι κρότους. "Αμέ-
σως έζηπησε τον εκκλησιάρη. Γύρισαν οι δυο, μαζί και μ' άλλους. "Αλλά τότε ο σκύλος
έγινε κι' ένω άνοιξαν την πόρτα, οι κλέ-
φτες, προμαγμένοι, έφυγαν από το παράθυ-
ρο, αφήνοντας μέσα το σκύλο, που δεν είχε
προφθάσει ν' ανέβη ως τη σκάλα. Ο σκύλος
αυτός ώθηγήθηκε από τον άσπ' φύλακα Τζέ-
ρυ, που δεν θαχε κανείς λόγους να έπαινεση
την ευ-φυΐα του και το ζήλο, στο ίπποδρό-
μιο, όπου βρήκε άμέσως τον κύριό του. Είναι
αδ' ένταθα παρών κατηγορούμενος. "Όσο
για τον άλλο κλέφτη, "εϋρίσκονταί επί τά
ίχνη τους.

Ο δημόσιος κατηγορός είπε ακόμα μερι-
κά, που έβεβαίαν ταχα την ένοχή μου, κι'
έώπασε. Κατόπι, μία δυνατή φωνή άντή-
χησε: «Σιωπή!». Και τότε ο δικαστής, χωρίς
να γυρίση σε μένα, έτσι σά να μιλούσε μονά-
χος του, με ρώτησε τ'ονόμα μου, την ηλικία
μου και το επάγγελμά.

Αποκρίθηκα άγγλικά πως δνομάζομαι
Φράνσις Δρίσκολλ, πως κατοικούσα με τους
γονείς μου στο Λονδίνο, στην αϋλή του Κό-
κινου Λέοντος, στο Μπέθναλ-Γκρήν' κι' ύστερα
ζητήσα την άδεια να έξηγηθώ γαλλικά, έπει-
δι ήμουν μεγαλωμένος στη Γαλλία και λί-
γους μόνο μήνες είχα στην Άγγλία.

Μη νομίσης πως θα με γελάσης, μου
είπε αυστηρά ο δικαστής, έρω γαλλικά.
Διηγήθηκα λοιπόν την ιστορία γαλλικά κι'
έξηγησα πως μου ήταν των αδυνάτων αδύ-
νατο να βρεθώ στην εκκλησία στη μία, αφού
την ώρα εκείνη ήμουν ακόμη στο "Ιπποδρό-
μιο και στις δυόμιση στη Μεγάλη Βελανιδιά.

Και στη μία και τέταρτο που ήσουν; με
ρώτησε ο δικαστής.
Στο δρόμο, περπατώσα.
Αυτό πρέπει ν' άποδειχθί. Λες πως ή-
σουν στο δρόμο της Μεγάλης Βελανιδιάς, ενώ
η κατηγορία ισχυρίζεται πως ήσουν στην εκ-
κλησία. Έφυγες από το "Ιπποδρόμιο στη μία
παρά λίγα λεπτά, για ν' άνταμώσης τον συνέ-
νοχό σου, που σε περίμενε απέξω από την εκ-
κλησία με μία σκάλα. Μόνο μετά την από-
πειρα της κλοπής πήγες στο ξενοδοχείο.

Προσπάθησα ν' άποδείξω πως αυτό δεν ή-
ταν δυνατό μ' είδα πως ο δικαστής μου δεν
έννοούσε να πεισθί.

Και πως έξηγείς την παρουσία του σκύ-
λου σου στην εκκλησία; με ρώτησε.
Δεν την έξηγώ, γιατί κι' εγώ δεν την
καταλαβαίνο. Ο σκύλος μου δεν ήταν μαζί
μου. Τον είχα δέσει σ' έν' από τ' αμάξια
μας.. Δεν μπορούσα να πω περισσότερα, γιατί

δεν ήθελα να δώσω όπλα έναντίον του πα-
τέρας μου. Τού κάκου ο Μπατίσας μου έγενε-
να εξακολουθήσω. Δεν εξακολουθήσα. Φώνα-
ξαν τότε ένα μάρτυρα και τον έβελαν να όρ-
κισθί στο Ευαγγέλιο, πως θα έλεγε την α-
λήθεια «χωρίς φόβον και χωρίς πάθος».
Ήταν ένας κοντόχοντρος άνθρωπάκος, με
ύψος σπουδαίο, άν και του το χαλούσε κά-
πως το κατακόκκινο πρόσωπό του κι' ή με-
λιντζανιά του μύτη. Πριν όρκισθί, έκαιμε
στο δικαστήριο μία γουγκιλιά κι' ύστερα
κορώδωθηκε: ήταν ο εκκλησιάρης του Άγ.
Γεωργίου.

"Αρχισε να διηγείται διεξοδικά πόσο ταρά-
χθηκε και σκανδαλίσθηκε, όταν τον έζηπη-
σαν εσφηνικά και του είπαν πως ήταν κλέφτες
στην εκκλησία. "Η πρώτη του σκέψη ήταν πως
ήθελεν να του κάμουν κανέν' άσχημο άστέιο'
έπειδι, όμως δεν κάμουν άστέια σε πρόσωπα
της περιώπης τους, σκέφθηκε πως πράγματι
θα συνέβαινε κάτι σοδαρό. Ντόθηκε τότε,
τόσο βιαστικά, ώστε ξεκόλλησε δυο κουμπιά
του γιλέκου του. Τέλος έτρεξε, άνοιξε την
πόρτα της εκκλησίας και βρήκε... ποιόν; ή
καλλίτερα, τί; ένα σκύλο!

Σ' αυτά εγώ δεν είχα να πω τίποτα. "Ο
δικηγόρος μου όμως, που ως τη στιγμή εκεί-
νη δεν είχε μιλήσει καθόλου, σηκώθηκε, κού-
νησε την περρούκα του, έσπασε την τήβεννο
στους ώμους του κι' έλαβε το λόγο.

Ποιος έκλεισε την πόρτα της εκκλησίας
έκείνο το βράδυ; ρώτησε το μάρτυρα.

Εγώ, αποκρίθηκε ο εκκλησιάρης, όπως
είχα χρέος να το κάμω.

Είσαθε βέβαιος;

"Όταν κάνω ένα πράγμα, είμαι βέβαιος
πως το έκαμα.

Κι' όταν δεν το κάνατε;

Είμαι βέβαιος πως δεν το έκαμα.

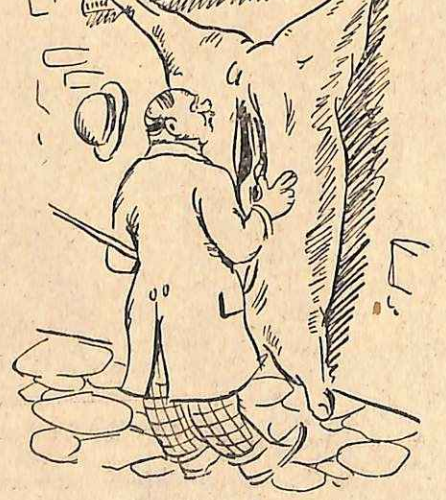
Πολύ καλά. Μπορείτε τώρα να όρκισθί
τε ότι δεν έκλεισατε τον περί ου ό λόγος σκύ-
λο στην εκκλησία;

"Αν ό σκύλος ήταν μέσα στην εκκλησία,
θα τον έβλεπα.

Μά έχετε καλά μάτια;

"Όπως όλος ό κόσμος.

Πρό πέντε μηνών δεν έμπήκατε μέσα σ'
ένα... σφαγμένο μωσχάρι, που κρεμόταν, με
την κοιλιά ολάνοιχτη, απέξω από ένα χασά-
πικο;

Πρό πέντε μηνών δεν μπήκατε μέσα σ' ένα
σφαγμένο μωσχάρι;

Δεν βλέπω τί σημασία έχει μία τέτοια
ερώτησι σ' έναν άνθρωπο της περιώπης μου!
έφωναξε ο εκκλησιάρης, που έγινε πελιδνός.
Μου κάνετε τη χάρη ν' άπαντησέτε και
σ' αυτή σέ, να είχε πραγματικά σημασία:
Ναι, αλήθεια, μία μέρα έκοκύνταφα σ'
ένα σφαγίο, άβέξια κρεμασμένο απέξω από
ένα κρεοπωλείο.

Δεν το είδατε λοιπόν;

Ήμουν άφηρημένος.

Πολύ καλά. Πήτέ μου τώρα, είχατε δει-
πνήσει όταν έκλεισατε την πόρτα της εκκλη-
σίας;

Βεβαίως.

Κι' οτιαν μπήκατε σ' εκείνο το μωσχάρι,
ήσαστε πάλι δειπνημένος;

Μά...

Σας παρακαλώ: ήσαστε δειπνημένος;

Μάλιστα.

Στό ύπνιο σας πίνετε έλαφρή μύρα ή
βαριά;

Βαριά.

Πόσα ποτήρια;

Δυο.

Ποτέ περισσότερα;

Καμιά φορά και τρία.

Ποτέ τέσσερα; Έξη;...

Πολύ σπανίως.

Δεν παίρνετε και γ κ ρ ο γ κ μετά το δεύ-
πνο;

Καμιά φορά.

Σας άρέσει δυνατό ή μέτριο;

"Όχι και τόσο μέτριο.

Πόσα ποτήρια;

Έξαρτάται.

Μπορείτε να όρκισθίτε πως δεν πίνετε
καμιά φορά και τρία, και τέσσερα;

Επειδι ό εκκλησιάρης, όλοένα πιο πελ-
ιδνός, δεν αποκρίθηκε σ' αυτό, ό δικηγόρος
ξανακάησε λέγοντας:

Αυτά άρκουν για να δείξουν ότι ό σκύ-
λος μπορεί να είχε κλεισθί μέσα στην εκκλη-
σία από τον παρόντα μάρτυρα, ό οποίος, μετά
το δείπνο, δεν βλέπει μισοστό του τα μωσχά-
ρια έπειδι είναι... άφηρημένος. Αυτό μόνον
ήθελε να μάθω.

Αν τολμούσα θα φιλούσα το δικηγόρο
μου. Μ' έσωσε!

Γιατί, αλήθεια, ό Κάπης δεν μπορούσε να
είχε κλεισθί στην εκκλησία; Πολύ πιθανό!
Κι' αν είχε κλεισθί έτσι, τότε δεν τον είχα
μπάσει εγώ. Άρα δεν ήμουν ένοχος, αφού
μόνη ή παρουσία του σκύλου μου μ' ένοχο-
ποιούσε.

"Υστερ' από τον εκκλησιάρη, ρωτήθηκαν οι
άνθρωποι που τον συνόδευαν όταν μπήκε στην
εκκλησία. Άλλα δεν είχαν ιδεί τίποτα, παρά
το άνοικτο παράθυρο απ' όπου του είχαν σκά-
σει οι κλέφτες.

Επειτα εξετάσθηκαν οι μάρτυρές μου: ό
Μπόμπ, ό συντρόφός του, ό ξενοδόχος. "Όλοι
αυτοί είπαν πως είχα μεταχειρισθί τον καιρό
μου εκείνη τη νύκτα. "Ωστόσο ένα σημείο έ-
μεινε σκοτεινό. Κι' ήταν πολύ σπουδαίο: Τί
ώρα ακριβώς είχα φύγει από το "Ιπποδρό-
μιο.

Αφού τελείωσε ή εξέτασι των μαρτύρων,
ό δικαστής με ρώτησε αν είχα να πω τίποτα.
Αποκρίθηκα πως ήμουν άθώος και πως άφι-
νομουν στη δικαιοη κρίσι του δικαστηρίου.

Τότε ό δικαστής είπε στο γραμματέα να
διαβάση τις καταθέσεις που είχ' άκούσει: και
κατόπι έδήλωσε πως θα με μετέφεραν στη φυ-
λακή της Κομητείας, όπου θα περίμενα ως
ν' άποφανθί το Συμβούλιο, αν έπρεπε ή όχι
να παραπεμφθώ στο Κακοουργιοδικείο.

Στο Κακοουργιοδικείο!

Αισθηθήσα στο έδωλό μου.

"Αχ, γιατί να μην άκούσω το Μπατίσας...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΘ'.

Ο Μπόμπ

Πολλή ώρα, αφού ξανακλεισθήκα στη φυ-
λακή μου, μόρρεσα να βρω για ποιά λόγο δεν
μάφησαν ελεύθερο. "Ο δικαστής ήθελε να συλ-
ληφθούν πρώτα εκείνοι που είχαν μπη στην
εκκλησία, για να ιδή άν ήμουν ένοχος κι' έ-
γώ. «Εϋρίσκοντο επί τά ίχνη» είχε πη ό δι-

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

Αυτοί που πελεκοϋν πεύκα και βγά-
ζουν τὸ ρετσίνι μπορούν νὰ ὀνομα-
σθοῦν ἄνθρωποι τοῦ δάσους. Μοιάζουν
μὲ τὸν μεσαιωνικὸν ἥρωα Ρομπέν τῶν
δάσων.

Οἱ κάτοικοι τῆς Μάνδρας τῆς Ἀτ-
τικῆς εἶναι ὅλοι σχεδὸν ρητινοσυλλέ-
κται. Καὶ ἀπὸ τὸ νησί Ἀγκίστρι, καὶ
ἀπὸ τὰ Μέγαρα, καὶ ἀπὸ τὴν Ἐλευ-
σίνα, καὶ ἀπὸ τὰ Μπίσια τῆς Κοριν-
θίας, πλείστοι ἀσχολοῦνται μὲ τὸ ρε-
τσίνι. Ἀπὸ τὸν Ἀπρίλιο ὡς τὸν Ὀκτώ-
βριο ζοῦν εἰς τὸ πευκοδάσος. Ἄνδρες,
γυναῖκες, παιδιὰ. Πελεκοῦν τὴν φλού-
δα τοῦ πεύκου. Τὸ ρετσίνι βγαίνει σὰν
μαργαριτάρι ἢ σὰν δάκρυ. Ἐνα μαρ-
γαριτάρι, καὶ ἄλλο, καὶ ἄλλο, καὶ ἄλ-
λο. Ἐνώνονται σὰ ρυάκια καὶ κατε-
βαίνουν εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ κορ-
μοῦ, ποῦ εἶναι καρφωμένο ἓνα τενεκε-
δένιο δοχεῖο. Εἶναι ὁ χυμὸς τοῦ πεύ-
κου τὸ ρετσίνι. Τὸ μαζεύουν σὲ μεγά-
λους τενεκέδες καὶ τὸ φέρνουν στὶς
ἀποθήκες ἢ στὰ ἐργοστάσια. Τὸ βρά-
ζουν καὶ βγάζουν τὸ νέφτι. Χρησιμο-
ποιεῖται τὸ νέφτι στὰ βερνίκια καὶ γιὰ
διάλυσι τῶν χρωμάτων. Τὸ ἄλλο ρε-
τσίνι ποῦ ἔμεινε μετὰ τὸ βράσιμο χρῆ-
σιμοποιεῖται γιὰ κουμπιά, κομπολό-
για, πίπες, χτένες καὶ ἄλλα εἶδη, ἀ-
νακατευτόμενο μὲ θειάφι ἢ μὲ εἰδικὸν
χῶμα καὶ μὲ ἄλλα ὕλικά. Τὸ καθαρὸ
ρετσίνι, ποῦ δὲν τὸ ἔχουν βράσει, τὸ
βάζουν στὸ κρασί. Ρίχνουν στὸ βαρέλι
ἓνα ποσὸν ρετσίνιου. Ἐχει τὴν ιδιότη-
τα τὸ ρετσίνι νὰ διατηρῇ τὸ κρασί καὶ
νὰ τοῦ δίνη κάποιαν πικρίζουσαν γεύ-
σιν. Ἐτσι, ἀντὶ τὰ εἰποῦμε κρασί, λέ-
γομε πολλές φορές «ρετσίνας» ἢ «ρετσι-
νάτο». Εἰς τὴν καθαρεύουσαν λέγομε
«ρητινίτης» ἢ «οἶνος ρητινίτης». Τὸν
ρητινίτην οἶνον τὸν ἤξευραν καὶ οἱ ἀρ-
χαῖοι Ἑλλήνες. Μάλιστα φαίνεται ὅτι
εἰς ἀρχαιοτάτην ἐποχὴν ἔρριχναν εἰς
τὸν μούστο κομμάτια δαδί, ποῦ εἶναι
ξύλο τοῦ πεύκου. Βαθμύδον ἀντὶ δα-
διοῦ κατέληξαν εἰς τὸ ρετσίνι.

Οἱ Εὐρωπαῖοι ἀποφεύγουν τὴν ρε-
τσίνα. Δὲν τὴν ἔχουν συνηθίσει. Καὶ
εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος προτι-
μοῦν τὸ χωρὶς ρετσίνι κρασί. Εἰς πα-
λαιότερας ἐποχάς ἐχρησιμοποιεῖτο τὸ
ρετσίνι καὶ πρὸς φωτισμόν. Στὰς υψι-
κρινάς πανηγύρεις καὶ εορτὰς τῆς
ὑπαίθρου ἔκαιαν δαδιά. Τὸ ρετσίνι ὑ-
πῆρξε καὶ ὁ πρόγονος τοῦ πετρελαίου
εἰς τὴν καθιέρωσιν τῶν ναυτικῶν φά-
ρων.

Εἰς μέρη παραλιακὰ ἐπικίνδυνα διὰ
τοὺς ναυτιλλομένους ἀνάβαν ρετσίνι
καὶ ὠδηγοῦντο τὰ πλοῖα. Καὶ εἰς πα-
λαιότεραν ἀκόμη ἐποχὴν ἐχρησιμο-
ποιοῦν τὸ ρετσίνι ὡς μέσον νυκτερινῆς
συνενοήσεως. Ἀνάβαν μεγάλες φω-
τιὲς ἀπὸ ἀκτῆς εἰς ἀκτὴν ἢ ἀπὸ βουνὸ
εἰς βουνό, ἢ ἀπὸ πύργον εἰς πύργον.
Ἀναλόγως τῶν ἀναλαμπῶν ἐγίνετο
καὶ ἡ συνενόησις. Τώρα ἔχομεν τὰ
λεγόμενα νυκτερινὰ φωτεινὰ σήματα
ἢ τὶς φωτοβολίδες, ποῦ εἶναι ἐξελίξεις
τῶν παλαιότερων φανῶν μὲ ρετσίνι ἢ
μὲ ἄλλα εἶδη εὐφλεκτα. Γενικῶς τὰ
φωτεινὰ σήματα ἀνέκαθεν ἐχρησιμο-
ποιοῦντο τὴν νύκτα ὡς μέσον συνεν-
νοήσεως.

Προτοῦ γενικευθῇ τὸ πετρελαῖον,
ποῦ ἦτο καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους λαοὺς
κῶπως γνωστὸν, κατεσκευάζοντο καὶ
κεριά ἀπὸ ρετσίνι. Τώρα χιλιάδες ἄν-
θρωποι ζοῦν εἰς τὰ ἑλληνικά δάση.
Ἐκμεταλλεύονται τὸ δάκρυ τοῦ πεύ-
κου. Καὶ χαλὰ μὲν σιγά-σιγά τὸ δέν-
δρο μὲ τὸ πελέκημα, ἀλλὰ τὸ εἰσόδη-
μα ποῦ δίδει τὸ ρετσίνι ἀντισταθμίζει
κατὰ ἓνα μέρος τὴν καταστροφὴν. Τὰ

Ρητινοσυλλέκτης τῆς Ἀττικῆς.

μεγάλᾳ ὁμῶς πεύκα, ὅσα εἶναι κον-
τὰ εἰς τοὺς δρόμους ἢ παρὰ τὰς με-
γάλας πόλεις, τὰ σέβονται. Καὶ διὰ
λόγους καλλωπιστικoὺς πολλὰς φορές
ἀπαγορεύουν τὸ πελέκημα πευκοδα-
σῶν. Γύρω δὲ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ἔχει
ἀπαγορευθῇ ἡ ρητινοσυλλογὴ.

Οἱ ρητινοσυλλέκται εἶναι καὶ οἱ
καλλίτεροι φύλακες τοῦ δάσους. Ἐ-

πειδὴ ζοῦν ἀπὸ αὐτὸ, προσέχουν νὰ
μὴ γίνωνται πυρκαϊαὶ καὶ σπεύδουν
πρῶτοι νὰ τὶς σθῇσουν.

Ἀπὸ τὴν ξυλεία τοῦ πεύκου κατα-
σκευάζουν καὶ ἱστιοφόρα πλοῖα. Θεω-
ρεῖται τὸ ξύλο κατάλληλον γιὰτὶ εἶναι
σκληρὸ. Ὑπάρχει καὶ ἓνα εἶδος πεύ-
κης μὲ χονδρότερα φύλλα. Εἶναι με-
γαλύτερος ὁ κορμὸς τῆς. Λέγεται ὀ-
ρεινὴ πεύκη, καὶ κοινῶς ρόμππολο. Τὸ
ξύλο τῆς εἶναι μαλακώτερον καὶ ὠραι-
ότερον. Αὐτὸ χρησιμοποιεῖται καὶ γιὰ
ἐπιπλα. Οἱ ξυλουργοὶ αὐτὰ τὰ ξύλα
τὰ λέγουσιν «λάρτζινα». Εἰς τὴν Ἑλ-
λάδα ἔχομεν δάση ὀρεινῆς πεύκης εἰς
τὴν Ἠπειρον καὶ εἰς ἄλλα μέρη. Τὰ
καλλίτερα κουφώματα γιὰ πόρτες καὶ
παράθυρα γίνονται ἀπὸ τὰ ξύλα αὐ-
τά. Ἐπίσης καὶ ὠραία πατώματα.

Ἄλλο εἶδος πεύκης εἶναι ἡ κουκου-
ναριά. Τὰ φύλλα καὶ αὐτῆς εἶναι χον-
δρότερα ἀπὸ τὴν κοινὴν πεύκην. Ἡ
κουκουναριά κάνει τὰ ὠραία κουκου-
ναρία, ποῦ τόσο εἶναι εὐγευστα καὶ
θρεπτικά. Δάση κουκουναριᾶς ὑπάρ-
χουν ὀλίγα εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ πεύκη
εἶναι ἀπὸ τὰ δένδρα τὰ περισσότερον
ἐξηπλωμένα εἰς τὴν Ἑλλάδα. Φθάνει
ὡς τὴν παραλία καὶ ὡς τὸ κύμα. Τὰ
ἑλληνικὰ παράλια ἐξωραίζονται ἀπὸ
τὰ πεύκα.

Ἡ Ἀττικὴ, ἡ Βοιωτία, ἡ Εὐβοία, ἡ
Κορινθία, ἡ Ἀχαΐα, ἡ Ἡλῆς, ἡ Μυ-
τιλήνη, ἡ Θάσος, αἱ Σπέτσαι, ἡ Σα-
λαμίς, αἱ βόρειοι Σποράδες, ἡ Χαλκι-
δική, εἶναι γεμάται ἀπὸ πεύκα. Ὑπάρ-
χουν ὅμως πεύκα καὶ ἄλλοι. Εἰς πα-
λαιότερας ἐποχάς ὅλα τὰ νησιά τοῦ
Αἰγαίου ἦσαν καταπράσινα ἀπὸ πεύ-
κα. Πολλὰ δάση κατεστράφησαν ἀπὸ
τὰς πυρκαϊάς. Ἀλλὰ καὶ πρὸ χιλιά-
δων πολλῶν ἐτῶν ἔγινε καταστροφὴ
ἀπὸ τοὺς μεταλλευτικούς λαοὺς. Ἐ-
χρησιμοποιοῦν τὰ ξύλα τῶν πεύκων
γιὰ τὴν ἐκκαμίνευσιν τῶν μετάλλων.
Καὶ τὰ ἑλληνικὰ πευκοδάση κατε-
στρέφοντο ἀπὸ τοὺς μεταλλευτάς. Τὸ
πεύκο ὅμως ἔχει τὴν ιδιότητα ν' ἀνα-
πτύσσεται γρήγορα. Ὅταν γίνῃ πυρ-
καϊά, κάτω ἀπὸ τὴν στάχτη μένουν οἱ
κουκουναρές. Πολλοὶ σπόροι δὲν καί-
ονται καὶ φυτρώνουν ταχύτατα τὰ νέα
πευκάκια. Γιὰ τὴν προστασίαν τῆς πεύ-
κης ἀνοίγουν διαδρόμους ἢ ζώνας. Κό-
πτουν ἓνα ποσὸν δένδρων καὶ τὸ δά-
σος χωρίζεται εἰς τμήματα - τμήματα.

Κ. Φαλταίτης

Δὲν χρειάζονταν μεγάλη ἐξυπνάδα γιὰ νὰ
καταλάβω πὺς τὰ γαλλικά ἐκείνα λόγια δὲν
ήταν γιὰ τοὺς Ἀγγλοὺς, ποῦ ἔβλεπαν τὴν
παράστασι, ἀλλὰ γιὰ μένα. Δὲν ἦταν ὁμῶς
ἐπίσης εύκολο νὰ καταλάβω καὶ τί ἐσημαί-
ναν. Κι' ἀρχισα πάλι νὰ κάνω ἓνα σαφὲ ὑπο-
θέσεις, ποῦ καμμιὰ δὲν μοῦ φαίνονταν λο-
γική.

Ἐνα μόνο ἦταν καθαρὸ καὶ ὠρισμένο: Ἀύ-
ριο τὸ πρωί, ἀπὸ τὰ χαράματα, ἔπρεπε νὰ
ἦμουν ἐξυπνός καὶ νὰ προσέχω. Ὡς τότε ἔ-
πρεπε νὰ κάνω ὑπομονή, ὅση μπορούσα.

Μόλις ἐνύκτωσε, ἐσπλώθηκα στὴν αἰώρα
μου καὶ προσπάθησα νὰ κοιμηθῶ. Ἄκουσα
πολλὰς ὥρες νὰ κτυποῦν στὰ γειτονικά ρο-
λόγια. Στὸ τέλος με πήρε ὁ ὕπνος καὶ με σή-
κωσε στὰ φτερά του.

(Ἀκολουθεῖ)

...Δεν τὸ λέγω αὐτὸ γιὰ νὰ μειώσω τὴν ἀξία τῆς πνευματικῆς γενικῆς ἀσχολίας. Κάθε ἄλλο. Ἀλλὰ θὰ μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ πῶ ὅτι τὴ θεωρῶ δευτερεύουσα μπροστὰ στὸ πρωτεύον, ποὺ εἶναι ὁ χαρακτήρ.

I. ΜΕΤΑΞΑΣ

* ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡ *

Νέο κορίτσι,

Ἀγαπητὴ μου Φαλαγγίτισσα,

Κάποτε μικρὰ πράγματα καὶ ἐλάχιστα φαινόμενα ἔχουν μεγάλα ἀποτελέσματα καὶ φανερῶνουν σπουδαίες καταστάσεις.

Μιά μικρὴ χειρονομία μᾶς κάνει γνωστὴ μιὰ ψυχικὴ κατάσταση τοῦ ἀνθρώπου καὶ μιὰ ἀσημαντὴ πράξι μᾶς δηλώνει ἕναν ὁλόκληρο ψυχικὸ κόσμο.

Μέσα σὲ κάποιον δρόμο τῆς Κορίνθου ἕνα νέο κορίτσι, μιὰ Φαλαγγίτισσα βαδίζει ξένοιαστη. Σκοντάφτει πάνω σὲ κάποιο δεματάκι. Τὸ σηκώνει καὶ τ' ἀνοίγει. Μέσα εἶναι 2.500 δρχαίμες. Βλέπει τὸ χρῆμα καὶ δὲν ξέρει σὲ ποῖον ἀνήκει. Εἶναι ἕνα κορίτσι πτωχό, σίγουρα ἕνα κορίτσι ποὺ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τόσα πράγματα. Γι' αὐτὸ οἱ 2.500 δρχαίμες ἀποτελοῦν χωρὶς ἄλλο μιὰ ὁλόκληρη περιουσία. Κι' ὅμως δὲν διστάζει καθόλου. Ἡ ἀπόφασί της ἔρχεται αὐθόρμητη. Ὁ ἔσω-τερικὸς της κόσμος τὴν διατάσσει. Κι' αὐτὴ ὑπακούει χωρὶς ἀντίρρηση καὶ χωρὶς ἐνδοιασμό. Καμμιά ἄλλη σκέψι δὲν κυριαρχεῖ στὸ εἶναι της τὴ στιγμή ἐκείνη. Μιὰ ἐσώτατη φωνὴ τῆς ὑποδεικνύει τὸ δρόμο ποὺ θὰ ἀκολουθήσῃ.

Ἀπὺσοι τοῦ ποσοῦ ποὺ βρῆκε στὸ πιὸ κοντινὸ ἀτυνομικὸ Τμήμα. Εἶναι ὁ δρόμος τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς χρηστότητος, ποὺ καμμιά γνῶσι καὶ καμμιά ἐπιστήμη δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ. Αὐτὸ τὸ νέο κορίτσι, ἡ Φαλαγγίτισσα τῆς Κορίνθου, εἶναι ἀσφαλίσμένη πᾶς ἐναντίον τοῦ πειρασμοῦ καὶ στὴς ἐπιθυμίες μ' ἕναν ἐνάρετο καὶ χρηστὸ χαρακτήρα.

Ἀφοῦ τώρα δὲν τὴν δελεάζει τὸ ἀδέσποτο, ἄς ποῦμε, χρῆμα, ποὺ βρέθηκε μπροστὰ στὰ πόδια της μέσα στὸ δρόμο, πῶς θὰ τὴν κάμψουν καὶ ἀργότερα, ἂν παρουσιασθῇ περίστασις, μεγαλύτεροι πειρασμοί;

Κάποτε βρέθηκα σ' ἕνα μικρὸ ἀγροτικὸ χωριὸ τῆς Βορείου Γερμανίας. Μ' ἐκπληξί μου διεπίστωσα τὴν πρώτη νύχτα ποὺ ἔμεινα ἐκεῖ ὅτι ὅλες οἱ πόρτες ἔμειναν ἀνοιχτές. Καμμιά δὲν εἶχε κλειδαριά. Ὅλες εἶχανε μόνον ἕνα πρωτόγονο ξύλινο λουκέτο. Ὅταν ἐξεδηλώσα τὴν ἀπορία μου στὸν πρωτόγερο τοῦ χωριοῦ, χαμογέλασε μέσα ἀπὸ τοὺς καπνοὺς τοῦ πελώριου πηλίνου σιμπουκιῦ του καὶ μοῦ ἀ-

...δὲν τὸ λέγω αὐτὸ γιὰ νὰ μειώσω τὴν ἀξία τῆς πνευματικῆς γενικῆς ἀσχολίας. Κάθε ἄλλο. Ἀλλὰ θὰ μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ πῶ ὅτι τὴ θεωρῶ δευτερεύουσα μπροστὰ στὸ πρωτεύον, ποὺ εἶναι ὁ χαρακτήρ.

πάντησε στὴ βορεινὴ του διάλεκτο: «Ἡ καρδιά μας ἐδῶ στὸν κάμπο μας δὲν πλάστηκε γιὰ νὰ ἐπιθυμῇ τὰ ἀγαθὰ τοῦ πλησίον της, ἀλλὰ τὸ καλὸ τοῦ πλησίον της».

Μ' αὐτὸν τὸν ἐνάρετο δρόμο ἐκτελοῦσαν οἱ ἅπλοι ἐκεῖνοι ἄνθρωποι τὴν ἀνώτατη κοινωνικὴ ἐντολὴ καὶ ζοῦσαν εἰρηνικοί, χρηστοί καὶ ἀμέριμνοι μέσα στὴν πλατεία νύχτα τοῦ κάμπου των κάτω ἀπὸ τ' ἀστέρια τοῦ Κυρίου. Ὁ χαρακτήρας των ἦταν σφυρηλα-

τημένος ἀπὸ γενεὲς γενεῶν στὸν ἴσιον δρόμο.

Εἶναι σὰν σύμβολο τώρα κι' ἐδῶ. Μιὰ Φαλαγγίτισσα ἀντιπροσωπεύει ὁλόκληρη τὴν Ὀργάνωσι, ποὺ προσπαθεῖ νὰ δώσῃ τὴν ἠθικὴ ἐλευθερίαν στὸ κάθε μέλος της μετὰ τὴ δημιουργία ἐνὸς διανοητικοῦ, χρηστοῦ χαρακτήρα. Κάποτε ὁ Ἀρχηγός μας εἶπε πάνω στὸ ἴδιο θέμα δυὸ λόγια σοφά. «Μὴν κάνετε τὰ παιδιά σας ἐγκυκλοπαιδικὰ λεξικά. Δημιουργήσατέ τους χρηστὸν χαρακτήρα». Τὸ λάξεμα καὶ τὸ σφυρηλάτημα ἄρχισε ἀπὸ τότε. Στὴν Ὀργάνωσι, στὸ Σχολεῖο δουλεύουν οἱ καλοὶ ἐργάτες μετὰ ζήλο καὶ ἐνθουσιασμό ἔχοντας ὡς ἀντικειμενικὸ τους σκοπὸ ὅχι πᾶς τὸ παραγέμισμα τοῦ νεανικοῦ καὶ παιδικοῦ μυαλοῦ με γνῶσεις παρὰ τὴν ἄρτια ἐπεξεργασία τῆς νέας ψυχῆς σὲ βάσεις γερές, πάνω στὴς ὁποῖες στήνεται σὰν ἀγαλμα ἀκατάλυτο ὁ χρηστὸς χαρακτήρας τοῦ μελλοντικοῦ Ἑλλήνος πολίτου.

Πολλὰ εἶπαν καὶ λάλησαν γιὰ τὸν Ρωμῆ, γιὰ τὸν Νεοέλληνα. Ἰσως νάχανε δίκιο. Εἶχε φτάσει σὲ τέτοιο ἀξιοδάκρυτο κατάντημα, ποὺ καὶ ὁ ἱδιος δὲν τὸν καταλάβαινε νομίζοντάς

τὸ μάλιστα κάποτε ἐξυπνάδα καὶ καπατσούνη.

Ὅμως αὐτὸ δὲν εἶχε τὴν αἰτία του στὴν πάστα τῆς ἐσωτερικῆς του υπάρξεως, ἀλλὰ κυρίως στὴν γύρω του ἀμέλεια καὶ ἀφρονισιά. Δὲν εἶχανε βρεθῇ τὰ χέρια τοῦ καλλιτέχνη τῆς διαπλάσεώς του. Ἡ ψυχὴ του, ὁ χαρακτήρας του κοίτονταν σὰν ἕνα κομμάτι πεντελῆσιο ἄμορφο μάρμαρο, ποὺ περιέμενε τὸ σφυρὶ καὶ τὸ σμιλὰρι γιὰ νὰ τὸ μεταβάλλῃ σὲ ὠραία Καρυάτιδα καὶ σὲ θαυμαστὸ Ἀπόλλωνα.

Τώρα ποὺ ἡ ψυχικὴ αὐτὴ ἐπεξεργασία ἄρχισε ἐντατικῶς ἀπὸ τὴς τάξεις τῆς Νεολαίας, τώρα σὲ λίγο θὰ ξεπεταχτοῦν οἱ Ἑλληνες ἐκεῖνοι ἄνδρες καὶ οἱ Ἑλληνίδες γυναῖκες ποὺ θὰ μπορέσουν, σβήνοντας τ' ἀχνάρια τῶν παλαιῶν σφαλμάτων, νὰ δημιουργήσουν ἕνα νέον τύπον Ἑλλήνος ἀνθρώπου, ποὺ θὰ δείξῃ στὸν κόσμον ὁλόκληρο ὅτι δὲν ἔχει μόνον ἀπὸ φύσιν τὴ νοημοσύνη καὶ τὴν ἐπιδεξιότητα, ἀλλὰ ὅτι ἀσκεῖ καὶ θεραπεύει τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν χρηστότητα. Τότε τὸ νομά του ὡς Ἑλλήνος πολίτου θὰ εἶναι τίτλος ἐγγυήσεως, πιὸ σοβαρὸς καὶ πιὸ βέβαιος ἀπὸ χίλια συμβόλαια καὶ χίλιες συμφωνίες.

Γι' αὐτὸ κάθε φορὰ ποὺ διαβάσουμε μιὰ τέτοια μικρὴ κατὰ τὸ φαινόμενο πράξι μιᾶς Φαλαγγίτισσας ἢ ἐνὸς Φαλαγγίτου, ἄς στεκόμαστε σὲ ψυχικὴ προσοχή, σὰν μπροστὰ σὲ μιὰ ἀνωτέρη ἱεροτελεστία.

Εἶναι οἱ ἐκδηλώσεις τῆς δημιουργίας μιᾶς νέας Ἑλλάδος χρηστῆς καὶ τιμίας, ποὺ μέσα στὴς μικρὲς αὐτὲς λεπτομέρειες κινεῖται σήμερὰ ἐμβρυωδῶς, γιὰ νὰ μεγαλώσῃ αὐριο καὶ νὰ τρανέψῃ σὲ μεγαλουργήματα καὶ κατορθώματα. Ἡ ἄσκησις τῆς ἀρετῆς θὰ μᾶς φέρῃ πρὸς τὸ φυσικὸ δρόμο τῆς ἀναζωογονήσεως τῆς φυλετικῆς μας οὐσίας. Ἡ δημιουργία χαρακτήρος ἄρχισε νὰ συντελεσθῇ καὶ οἱ πρῶτες τῆς ἐκλάμψεως πρέπει νὰ μᾶς συγκινοῦν.

Τὸν πρῶτο δείχτη στὸ δρόμο ἔθεσε ὁ Ἀρχηγός μας μετὰ τὴ σοφὴ του ὑπόδειξι καὶ συμβουλὴ. Κι' ὅχι μοναχὰ αὐτό, παρὰ καὶ μετὰ ἄλλο πιὸ ἀληθινὸ καὶ πιὸ πολῦτιμο: Μετὰ τὸ παράδειγμα τῆς ἴδιας του ζωῆς.

Σ. Καρ.

...δὲν τὸ λέγω αὐτὸ γιὰ νὰ μειώσω τὴν ἀξία τῆς πνευματικῆς γενικῆς ἀσχολίας. Κάθε ἄλλο. Ἀλλὰ θὰ μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ πῶ ὅτι τὴ θεωρῶ δευτερεύουσα μπροστὰ στὸ πρωτεύον, ποὺ εἶναι ὁ χαρακτήρ.

* ΠΩΣ ΠΑΡΑΓΕΤΑΙ ΤΟ ΧΡΩΜΑ *

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ φύλλο 41)

Ὁ ἥλιος, τὸ ἡλεκτρικὸ τόξο, οἱ φλόγες σωμάτων ποὺ καίονται κλπ. λέγονται αὐτὸ φῶς σώματα, εἶναι δηλαδὴ φωτογόνες πηγές, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα σώματα ποὺ χωρὶς νὰ φωτίζονται ἀπὸ τὴς ἀκτίνες τῶν αὐτοφῶτων δὲν εἶναι ὁρατὰ λέγονται ἐτερόφωτα. Οἱ φωτεινὲς ἀκτίνες τῶν αὐτοφῶτων ἢ φωτογόνων σωμάτων μπορεῖ νὰ εἶναι χρωματιστές, νὰ προκαλοῦν στὸ μάτι μας τὴν ἐντύπωσι π.χ. τοῦ κόκκινου, γαλάζιου, κίτρινου κλπ. ἢ τὴν ἐντύπωσι τοῦ λευκοῦ (ἢ σχεδὸν λευκοῦ φώτος).

Υπάρχουν ξεχωριστὲς κόκκινες, κίτρινες, γαλάζιες κλπ. ἀκτίνες. Ξεχωριστὲς λευκὲς ἀκτίνες δὲν υπάρχουν. Τὸ λευκὸ φῶς ἀποτελεῖται ἀπὸ μίγμα δυὸ ἢ περισσοτέρων εἰδῶν ἀκτίνων, ποὺ τὸ ἄθροισμά τους προκαλεῖ τὴν ἐντύπωσι τοῦ λευκοῦ.

Χωρὶς λοιπὸν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἢ χωρὶς ἄλλο τεχνητὸ φῶς (ἡλεκτρικοῦ, λάμπας πε-

τρελαίου, κεριοῦ, ἀεριόφωτος κλπ.) δὲν ὑπάρχει χρῶμα.

Ὅλα τὰ ἀντικείμενα στὸ σκοτάδι φαίνονται μαύρα. Ὅταν ὁμως φωτίζονται, δηλαδὴ δέχονται τὴς ἀκτίνες ἐνὸς ὁποιοῦδήποτε φώτος, ὅλα τὰ ἀντικείμενα ἀναλόγως τῆς φυσικῆς κατασκευῆς των καὶ τῆς χημικῆς των συνθέσεως ἐπιστρέφουν ὅλες ἢ ἕνα μέρος τῶν ἀκτίνων αὐτῶν ποὺ προκαλοῦν τὴν ὁρασί μας, τὸ ὁπτικὸ νεῦρο καὶ τὸν ἐγκέφαλό μας κατὰ διαφόρους τρόπους. Δηλαδὴ ὁ ἐρεθισμὸς ἢ ἡ ἐντύπωσις ποὺ προκαλεῖται στὴν ὁρασί μας ἀπὸ τὴς ἀκτίνες ποὺ ἐπιστρέφουν, διαφέρει ἀναλόγως τοῦ εἶδους αὐτῶν, καὶ ἀπὸ σώμα σὲ σώμα. Γιὰ τοῦτο τὸ καθένα παράγει διάφορο χρωματικὴ ἐντύπωσι. Ὅταν λέγουμε γιὰ ἕνα ἀντικείμενο ὅτι εἶναι π.χ. κόκκινο, τοῦτο σημαίνει ὅτι οἱ ἀκτίνες ποὺ ἐπιστρέφουν ἀπὸ αὐτὸ καὶ ἐρεθίζουν τὸ μάτι μας ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ προκαλοῦν στὸν ἐγκέφαλό μας τὴν ἐντύπωσι τοῦ κόκκινου χρώματος.

Πρέπει καλὰ νὰ συγκρατήσουμε τὰ ἑξῆς: Τὸ χρῶμα τῶν σωμάτων ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ εἶδος καὶ τὴν ποσότητα τοῦ φωτός ποὺ δέχονται καὶ ἀπὸ τὴν εἰδική τους χημικὴ καὶ φυσικὴ σύστασι.

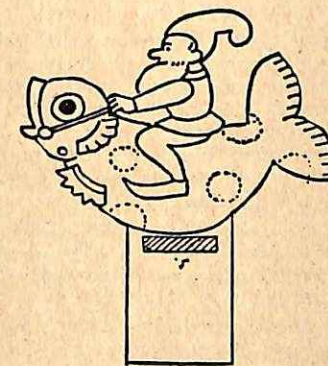
Λευκὸ χρῶμα καὶ μαῦρο χρῶμα δὲν υπάρχουν στὴ χρωματικὴ. Τὸ λευκὸ εἶναι ἀποτελεσμα μίγματος, ἀθροίσματος ἀκτίνων, καὶ τὸ μαῦρο εἶναι ἀποτελεσμα ἀφαίρεσεως, δηλαδὴ ἐλλείψεως, φωτεινῶν ἀκτίνων.

Υπάρχουν βέβαια λευκὲς οὐσίες, λευκὰ σώματα ἢ μαῦρες οὐσίες καὶ μαῦρα σώματα. Ἀλλὰ στὴ χρωματικὴ ὅταν λέγουμε χρῶμα ἢ ἐννοοῦμε πάντοτε τὴν ἐντύπωσι ποὺ προκαλεῖ στὴν ὁρασί μας ἡ θέα ἐνὸς χρωματισμένου ἀντικειμένου. Γιὰ ἕνα ὕφασμα π.χ. κόκκινο λέγουμε ὅτι τὸ «χρῶμα» του εἶναι κόκκινο, ὅταν ὁμως πρόκειται γιὰ μιὰ σκόνη ἢ ἄλλη οὐσία, μετὰ τὴν ὁποία βάφουμε κόκκινο, πρέπει νὰ τὴν ὀνομάζουμε χρωστικὴ οὐσία κόκκινου ἢ βαφὴ κόκκινου κλπ., ὅχι ὁμως: χρῶμα κόκκινο.

Ἐπίκαιρη χειροτεχνία.

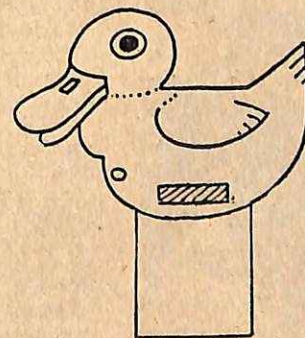
ΠΑΙΓΝΙΔΑΚΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΡΟ

Ὅταν ἐμεῖς κολυμποῦμε τὸ ἀδελφάκι μας ἢ τὸ παιδί μας πηλῆττει κι' ἀρχίζει ἴσως καὶ νὰ φωνάζῃ. Μᾶς χαλᾷ τὸ κέφι καὶ τὴν ἀπώλαυσι τοῦ μπάνιου. Γι' αὐ-

Εἰκὼν 1.

τὸ θὰ τὸ ἀπασχολήσουμε με νόστιμα παιγνιδάκια ποὺ πλέουν στὸ νερὸ, χῆνες ἢ καραβάκια, ποὺ θὰ τὰ φτιάσουμε μόνες μας. Στὴς εἰκόνες βλέπετε τὰ σχέδια, καὶ εὐκολὰ μπορεῖτε νὰ φτιάξετε μόναι σας. Κάνετε πρῶτα ἕνα σχέδιο δυὸ φορὲς μεγαλύτερο ἀπὸ αὐτὸ ἐδῶ. Ζωγραφίσατε πρῶτα τὸν περίγυρό του σ' ἕνα διαφανὲς χαρτί, βάλετέ το

Εἰκὼν 2.

ζωγραφίζετε τὴς γραμμὲς τοῦ καραβιοῦ, τὸ φόρεμα τοῦ παιδιοῦ, τὰ μαλλιά του, τὸ

στόμα του, τὴ μύτη του καὶ τὰ μάτια του, τὸ πανί ἀκριβῶς ὅπως φαίνονται στὴν εἰκόνα.

Τὰ χρωματίζετε ἢ τὰ ζωγραφίζετε με λαδομπογιές

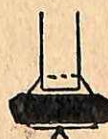
Εἰκὼν 3.

καὶ με γκόμα γιὰ νὰ μὴ χαλοῦνε στὸ νερὸ τὰ χρώματα.

Γιὰ νὰ μὴ ἀναποδογυρίζουν τὰ παιγνιδάκια στὸ νερὸ τοὺς βάζουμε ὀριζοντίως πάνω στὸ νερὸ ἢ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ μικρὰ σανιδάκια ποὺ περνοῦμε μέσα ἀπὸ τὸ στενόμακρο ἀνοῖγμα ποὺ κάναμε. Στὴν εἰκόνα 1 καὶ 2 εἶναι κάπου ὀχτῶ ἑκατοστόμετρα μᾶκρος καὶ τόσο στενὰ ποὺ νὰ περνῶν ἀπὸ τὸ ἀνοῖγμα. Στὴν εἰκόνα 3

ἔχουμε 2 μικρὰ σανιδάκια 6-7 ἑκατοστόμετρα μᾶκρος καὶ 6 χιλιοστόμετρα πλάτους. Τὰ κάνουμε ἀπὸ τὸ ἴδιο ξύλο ὅπως τὰ παιγνιδάκια. Γιὰ νὰ κανονίσουμε τὸ βάθος ποὺ θὰ πᾶν μέσα στὸ νερὸ δένουμε στὴν κάτω τρύπα ἕνα μολυβάκι. Πόσο βαρὺ πρέπει νὰ εἶναι αὐτὸ τὸ μολυβένιο κουμπὶ πρέπει κατὰ τὴν ἐργασία μας κάπου κάπου νὰ τὸ δοκιμάζουμε, γιὰτὶ ἐδῶ παίζει ρόλὸ τὸ ξύλο, τὸ εἶδος του καὶ τὰ πάχος του. Ἄν τὸ παιγνιδάκι δὲν βυθίζεται ἀρκετά, τότε πρέπει νὰ τοῦ βάλαμε πιὸ βαρὺ μολύβι. Ἄν βυθίζεται πολὺ, τότε θάζουμε ἕνα πιὸ ἐλαφρὸ. Μεταχειρισθῆτε γιὰ τὸ ζωγράφισμα ζωηρὰ χρώματα. Κι' ὅταν τελειώσετε βάζετε κι' ἕνα κορδόνι γιὰ νὰ τὸ βαστᾷ τὸ παιδί στὸ χεράκι καὶ νὰ τὸ οδηγήσῃ.

Μὴν ἀργήσετε λοιπὸν ν'

Εἰκὼν 4.

Εἰκὼν 5.

ἀρχίσετε τὴ δουλειὰ αὐτὴ. Θὰ δώσῃ τὴ χαρὰ στὸ παιδί σας καὶ σὲ σᾶς.

Η μπρατσέρα «Αγία Μαρίνα» ήτανε ένα γερό και καλοθάλασσο σκαρί. Είχε φκιασθή στο όμορφο νησί της Σκύρου, κι' ήτανε χτήμα του καπετάν Παναγιή, ενός ανοιχτόκαρδου — όπως είναι οι περισσότεροι — θαλασσινού. Είχε πλήρωμα άλλους τρεις ναύτες και ένα μικρό μοῦτσο, τον Νικολό, μακρινό συγγενή του. Ο Νικολός ήταν λιγάκι αγαθός, γι' αυτό στο χωριό και μέσα στο καϊκι του θείου του γινότανε στόχος πειραγμάτων και άστεϊών. Του σκάρωναν πολλές φάρσες του φουκαρά του Νικολού και' πότερες όταν ήταν πρωτοτάξιδος, όπως τον καιρό που ξινιαν αυτό που παρακάτω θα διηγηθούμε. Ένα πρωινό ο Νικολός μπαρκαρήσε στη Σκύρο ως μοῦτσος στην «Αγία Μαρίνα».

— «Ε, Νικολό, και καπτάνιος καλορρίζικος, τοῦπαν οἱ ἄλλοι ναύτες. — Αἰμήν, ἔκανε ο Νικολός και σταυροκοπήθηκε γελώντας με περηφάνεια κάτω από το χνοῦδι των μουστακιών του.

Σε λίγες ὥρες η μπρατσέρα ἔλυσε τις πριμάτσες από τον γραφικό μῦλο του νησιού και ανοίχτηκε στο πέλαγος.

Ο Νικολός ήταν γεροφτιαγμένος και όχι ἄπειρος στη θάλασσα, είχε κάνει κατά καιρούς ταξίδια με το θεῖό του και μ' ἄλλα ψαροκάϊκα του νησιού του. Βοηθούσε τους ναύτες και τον καπετάν Παναγιή στο τιμόνι, ἤξερε τις μανούβρες και τὰ σκατσάρια των πανιών όταν το πλεούμενο είχε κόντρα τὸν ἄέρα κι' ἔκανε βόλτες ἢ κοντοβόλτια.

Η «Αγία Μαρίνα» με εἰναιόκ τον τὸν καιρό συνέχιζε το ταξίδι της. «Ενα βράδυ ξαπλωμένος με δυο ἄλλους ναύτες στην πλώρη ἔλεγαν ιστορίες και διάφορα ἄλλα. Πείραζαν οἱ ἄλλοι τὸν Νικολό και τοῦλεγαν γιὰ τις γοργόνες που παίρνουνε τὴ μιλιὰ και γιὰ τις νεράιδες τῆς θάλασσας που παίρνουν τὰ παλληκάρια.

— «Εγὼ ρώτησα τὸν θεῖό μου και μοῦπε πὼς δὲν υπάρχουνε γοργόνες παρά μόνο ξύλινες, αὐτὲς που στολίζουνε τις πλώρες τῶν καϊκιῶν.

— Καλὰ αὐτὲς, τοῦ λέει ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς δυο ναύτες, μὰ πὺ νὰ ξέρης γιὰ τὸν Κάβο-Ἀράπη που θὰ περάσουμε ὅταν γυρνᾶμε στην πατρίδα.

— Καὶ τί κάνει ὁ Κάβο-Ἀράπης; εἶπε ὁ Νικολός.

— Θὰ σοῦ πῶ ὅταν γυρνᾶμε. Ἄντε τώρα νὰ κοιμηθούμε, Νικολό.

Κατέβηκε ὁ Νικολός στην κουκέτα του, μὰ πὺ νὰ κοιμηθῇ.

— Τί νᾶναι ὁ Κάβο-Ἀράπης, συλλογίζοτανε. «Ὅ,τι και νᾶναι, ἔλεγε πάλι, με τὴ βοήθεια τ' ἁγίου θὰ τὸν περάσω.

Κι' ἔσφιγγε στὸν κόρφο του ἕνα μικρὸ εἰκονοματάκι ἀσημένιο τοῦ ἁγίου Νικολά, πὺ τοῦ τῶχε δώσει ἡ θεῖα ἢ Σμαραγδὴ και τοῦπε νὰ μὴν τὸ ἀποχωρίζεται ποτέ. Ἀργὰ τὸν πῆρε ὁ ὕπνος, ἀφοῦ ἀπεφάσισε νὰ ρωτήσῃ τὴν ἄλλη μέρα τὸν θεῖό του.

Ξημέρωσε ἡ ἄλλη μέρα και ἡ μπρατσέρα πετοῦσε πάνω στὰ γαλᾶζια νερά τῆς θάλασσας. Ὁ Νικολός δίπλα

Ὁ Νικολός ὁ Μοῦτσος

στὸ μάρμπα του κρατοῦσε τὴ λαγουδέρα και τὸν ἄκουγε προσεκτικὰ ὅταν τοῦδινε συμβουλὲς και ὀδηγίες σὰν ἔκαμε καμμιὰ παρατιμονιά. Κάποια στιγμή ὁ Νικολός δὲν κρατήθηκε πιά και ρώτησε:

— Δὲν μοῦ λὲς μάρμπα και τίποτα γιὰ τὸν Κάβο-Ἀράπη;

Ὁ καπετάν Παναγιῆς τὸν κύτταξε λοξὰ και με κόπο κρατώντας τὰ γέλια, γιὰτὶ μῆπκε στὸ νόημα, τοῦπε: — Σὰν θὰ περάσουμε καμμιὰ φορά θὰ σοῦ πῶ. Μὴ σκιάζεσαι. Ὅρτσα τώρα, Νικολό.

Ὁ Νικολός ὀρτσάρισε τὴ στιγμή ἀκριβῶς πὺ ὁ ἄερας ἔπεφτε δυνατὰ. Ὁ μέσ' στὰ πανιά τῆς μπρατσέρας. Ὁ Νικολός δὲν ἐναμύλησε ὡς τὴν ἡμέρα πὺ ἔφτασαν στὸ λιμάνι, ξεφόρτωσαν τὸ φορτίο, φορτώσανε πάλι κι' ἀνοιχτήκανε στὸ πέλαγος.

Τὰ βραδάκια στὴν πλώρη ἢ παρῆα του και ὁ Νικολός συνεχίζανε τις κουβέντες τους, ὅπου ἕνα βράδυ ὁ ἥρωας μας τοὺς θύμισε τὴν ὑπόσχεσί τους νὰ τοῦ μιλήσουν γιὰ τὸν Κάβο-Ἀράπη.

— Θὰ περάσουμε αὔριο βράδυ, Νικολό, τοῦπαν, γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἔξερῃς τὴν ἱστορία του. Πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, μιὰ νύχτα περνοῦσε ἕνα μπάρκο ἀπὸ τὰ νερά τοῦ κάβου, ἔκανε περασμένα μεσάνυχτα ὅταν ἔφικε ὁ τιμονιέρης εἶδε δίπλα του νὰ κάθεται ἕνας ἀράπης. Ὁ ἄνθρωπος κέρωσε. Παράτησε τὸ τιμόνι και σταυροκοπήθηκε. Τότε ὁ ἀράπης χάθηκε σιγά-σιγά ἐνῶ τοῦ ἔλεγε γελώντας ἄγρια:

— Κάθε τόσο ἕνας ἀπὸ σὰς τοὺς ἄσπρους πὺ θὰ περνᾶτε τὸν κάβο, θὰ γίνεται μαῦρος.

Κι' ἀπὸ τότε πολλοὶ πὺ περνᾶνε τὸν κάβο με καϊκια ἔχουν μαυρίσει.

— Ἀλήθεια; εἶπε τρομαγμένα ὁ Νικολός. Ἐχετε δὴ σεις κανένα;

— Καὶ βέβαια ἔχουμε ἰδίῃ. Μὰ αὐτὸ

Ὁ Νικολός ἄκουε προσεκτικὰ τις συμβουλὲς τοῦ θείου του.

γίνεται πολὺ ἀραιὰ, ὅταν εἶναι θυμωμένος ὁ ἀράπης. Ἔτσι λέν.

Ὁ φίλος μας κάπως ἡσύχασε στὰ τελευταῖα λόγια τοῦ συναδέλφου του.

Ξημέρωσε και βράδυασε ἡ ἄλλη μέρα. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα θὰ πέραγαν τὸν κάβο. Ὁ Νικολός ἦταν νευρικός. Κοιμήθηκε νωρίτερα.

Μὰ ὅταν τὸ ἄλλο πρωὶ ἀνέβηκε στὴν κουβέρτα, εἶδε τοὺς τρεῖς ἄλλους ναυτεὺς νὰ τὸν κυττᾶνε περιέργως και τρομαγμένα, και νὰ σταυροκοποῦνται.

Ὁ Νικολός τὰ χρειάστηκε.

— Τί με κυττᾶτε ἔτσι; εἶπε τρομαγμένα. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Νικολός.

— Μὰ τὰ μοῦτρά σου εἶναι κατὰμαυρα, τοῦ εἶπαν, ἔγινες σὰν ἀράπης. Παναγία μου! Τὰ μοῦτρά σου μόνο, τὰ χέρια και τὰ πόδια σου ὄχι.

— Αὐτὸ θὰ πῇ πὼς θ' ἀσπρίσης πάλι, εἶπε ὁ γεροντότερος ναύτης. Γιατὶ εἶχε προσέξει ὅτι ὁ φίλος μας ἄρχισε νὰ τρέμῃ. Μόνο δὲν πρέπει νὰ κυττάξῃς σὲ καθρέφτη...

— Πήγαινε πλάγιασε, εἶπε στὸν Νικολό.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ καπετάνιος πῆρε μπουρδὰ τὴ δουλειὰ πὺ σκάρωσαν στὸ φτωχὸ τὸν Νικολό και γέλασε με τὴν καρδιά του γιὰ τὴν ἀφέλεια τοῦ μικρανεισιού του.

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ πολλὴ ὥρα τὸν εἶδε στὴ πρύμνη τοῦ εἶπε:

— Περαιστικά σου, Νικολό. Τί ἔπαθες;

— Τί νὰ πάθω, κόντεψα νὰ γίνω ἀράπης γιὰ πάντα, μάρμπα. Καὶ πὼς θὰ πῇγαινα στὸ χωριό;

— Ἐσένα βρῆκε ὁ Ἀράπης;

— Καὶ ἐγὼ αὐτὸ εἶπα, μάρμπα.

— Ἐλα, μὴ χολοσκᾶς. Αὐτὸ θὰ πῇ πὼς θὰ γίνῃς καλὸς καπετάνιος. Ἔτσι θέλουνε νὰ ποῦνε, ὅποιος μαυρίσῃ κι' ἀσπρίσῃ πάλι περνώντας τὸν Κάβο-Ἀράπη, θὰ γίνῃ καλὸς θαλασσινός.

Κι' ὁ Νικολός σὰν νὰ παρηγορήθηκε μ' αὐτὰ τὰ λόγια, ἔφτιαξε πῶς στραβὰ τὸν σκούφο πὺ τοῦχε πλέξει ἡ θεῖα Σμαραγδὴ κι' ἔτρεξε στὸν μπουρδὸν τῆς μπρατσέρας νὰ μουνεβράρῃ τὸν φλόκο, γιὰτὶ ὁ καιρὸς ἐρχότανε πλώρη και τὸ πλεούμενό τους ἔκανε κοντοβόλτια γιὰ νὰ προχωρή.

Ὑστερα ἀπὸ δυο μέρες ἔφθασαν στὸ νησί και ὁ Νικολός, σὰν τελείωσε τις δουλειές του, καμαρωτὸς ἀνηφόρισε γιὰ τὸ σπιτικό τῆς θείας του.

Τὸ βράδυ, ὅταν κατέβηκε στὸν καφενέ, ὅλοι ἤξεραν τὸ παιγνίδι πὺ τοῦ ἐπαίξαν οἱ ἄλλοι ναῦτες.

— «Ε, Νικολό, περαιστικά σου! Τί ἔπαθες; τοῦ ἔλεγαν οἱ συγχωριανοὶ του γελώντας πονηρά.

— Ξέρω κι' ἐγὼ; Σάμπως εἶδα τὰ μοῦτρά μου;

Τὰ χρόνια πέρασαν. Ὁ Νικολός ἐγινεν ἕνας καλὸς θαλασσινός — ὄχι βέβαια γιὰτὶ μαύρισε κι' ἀσπρίσε περνώντας τὸν κάβο —, ὁ μάρμπας του, πὺ δὲν εἶχε κληρονόμο, τοῦ ἀφῆκε τὴν «Αγία Μαρίνα», μὰ στὸ νησί δὲν τὸν εὑρισκες ἂν δὲν ἔλεγες ὅτι ζητεῖς τὸν Νικολό τὸν ἀράπη, κι' ἂς ἦταν ἄσπρος ὁ φουκαράς.

Μᾶνος Καραγιαννίδης

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΠΟΥ ΠΑΕΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Ἦταν ἕνας βασιλιάς κι' εἶχε τρεῖς θυγατέρες. Μιὰ φορά τοῦ ἦρθε μήνυμα νὰ πάῃ στὸν πόλεμο. Αὐτὸς, ἐπειδὴ ἦταν γέροντας, καθόνταν κι' ἔκλαιγε και συλλογίζονταν τί νὰ κάνῃ. Τότες πάει ἡ μεγάλη του θυγατέρα και τοῦ λέει: Τί ἔχεις πατέρα μου και κλαῖς;

— Δὲν εἶναι δική σου δουλειὰ νὰ τὸ μάθῃς, μόν' φύγε ἀπ' ἐδῶ τῆς λέει: — Ὅχι πατέρα θὰ μοῦ πῆς, ἀλλιώτικα δὲν φεύγω.

— Τί νὰ σοῦ πῶ, καμμένη κοπέλλα, τῆς λέει. Νά, μοῦ μῆνυσαν νὰ πάω στὸν πόλεμο κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ.

— Ἀχ, κακὰ και μαῦρα πὺ ἔγινε ὁ πόλεμος, τοῦ εἶπε ἡ θυγατέρα του, κι' ἐγὼ περίμενα νὰ με παντρέψῃς.

Πάει κι' ἡ ἄλλη του ἡ θυγατέρα και τὸν ρωτᾷ: Τί ἔχεις πατέρα μου και κλαῖς;

— Φύγε ἀπ' ἐδῶ, δὲν εἶναι δική σου δουλειὰ, τῆς λέει, νὰ τὸ μάθῃς.

— Ὅχι θὰ μοῦ τὸ πῆς, τί εἶν' αὐτό.

— Δὲν σοῦ τὸ λέω, γιὰτὶ και σὺ θὰ μοῦ πῆς σὰν τὴν ἄλλη.

— Ὅχι πατέρα, ἐγὼ δὲν σοῦ λέω σὰν τὴν ἄλλη.

— Νὰ τί ἔχω, μάτια μου! Μοῦ μῆνυσαν νὰ πάω στὸν πόλεμο, κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ πάω.

— Ἀχ, κακὰ και μαῦρα πὺ ἔγινε ὁ πόλεμος, κι' ἐγὼ περίμενα νὰ με παντρέψῃς.

Τότες πάει κι' ἡ μικρὴ και τὸν ρωτᾷ:

— Τί ἔχεις πατέρα μου και κλαῖς;

— Φύγε ἀπ' ἐδῶ, τῆς λέει, δὲν εἶναι δική σου δουλειὰ νὰ τὸ μάθῃς.

— Ὅχι, θὰ μοῦ τὸ πῆς, τοῦ λέει.

— Ὅχι, δὲν σοῦ λέω, γιὰτὶ κι' ἐσὺ θὰ μοῦ πῆς σὰν τις ἄλλες.

— Ὅχι, τοῦ λέει αὐτὴ, ἐγὼ δὲν σοῦ λέω σὰν τις ἄλλες.

— Νὰ λοιπόν, τί ἔχω κόρη μου, τῆς εἶπε. Μοῦ ἔστειλαν μήνυμα νὰ πάω στὸν πόλεμο, κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ πάω, γιὰτὶ γέρασα.

— Καὶ γι' αὐτὸ κάθεσαι και κλαῖς, πατέρα μου; τοῦ λέει κόψε μου ἑμένα μὰ φορεσὰ ἄντρικα, και δός μου κι' ἕνα ἄλογο καλὸ, νὰ πάω ἐγὼ στὸν πόλεμο.

— Φύγε ἀπ' ἐδῶ, τῆς λέει ὁ βασιλιάς, κι' ἐσὺ κορίτσι, νὰ πᾶς στὸν πόλεμο!

— Ὅχι, μὴ σὲ μέλει ἑσένα, τοῦ λέει ἡ βασιλοπούλα, κι' ἐγὼ θὰ πάω και θὰ νικήσω.

— Ἀς εἶναι, τῆς λέει ὁ βασιλιάς τῆς ἔκοψε τὰ φράγκικα ροῦχα πὺ τοῦ ζητοῦσε, και τῆς ἔδωσε κι' ἕνα ἄλογο καλὸ, και πῆγε ἡ βασιλοπούλα στὸν πόλεμο, και νίκησε τοὺς ἐχθρούς.

Ἐκεῖ σ' αὐτὸν τὸν πόλεμο ἦταν μαζί μ' αὐτὴν κι' ἕνα βασιλόπουλο ἀπὸ ἕνα ἄλλο βασίλειο κι' ὅταν γύρισαν ἀπὸ τὸν πόλεμο, πῆγαν και κόνεψαν στὸ παλάτι αὐτοῦ τοῦ βασιλόπουλου. Τὸ βασιλόπουλο εἶχε μιὰ ὑπόψια, πὼς δὲν ἦταν ἀγόρι παρά κορίτσι. Τὸ λέει λοιπόν τῆς μητέρας του,

ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΣΚΕΨΕΩΣ

Ἡ ὀλιγόχρονη ἱστορία τῆς Ε.Ο.Ν. εἶναι γεμάτη ἀπὸ πράξεις: ἀρετῆς, ἀληθινῶν ἡρωισμῶν και ὑπερόχων πράξεων αὐτοθυσίας και αὐταπαρνήσεως, ἀλληλεγγύης και ἐθελουσίας. Κάθε μέλος τῆς Ε.Ο.Ν. ἔχει ὑποχρέωσιν ὑψίστην νὰ προσθέτῃ και τὰς ἰδικὰς του πράξεις διὰ νὰ διακρινέται ἔτσι πάντα ὡραία και ἐνδοξη ἡ ἱστορία τῆς Ὀργανώσεως.

κι' αὐτὴ τοῦ λέει: Πὼς μπορεῖ, παιδί μου, νὰ πάῃ κορίτσι στὸν πόλεμο;

— Ὅχι, τῆς εἶπε αὐτὸς πάλι, ἔχω πεποίθησι πὼς εἶναι κορίτσι.

Και σὰν ἔφυγε ἡ βασιλοπούλα νὰ πᾶῃ στὸ βασίλειό της, σκέφτηκε νὰ πᾶῃ νὰ τὴν πάρῃ.

Ντύθηκε λοιπόν φτωχικὰ φορέματα, και πῆρε ἀρδάρια, σφοντύλια, χαχάλια, και πῆγε και τὰ πουλοῦσε στὴν πολιτεία τῆς βασιλοπούλας και φώναζε: Ἀδράχτια, σφοντύλια, και χαχάλια γιὰ τὸ χρυσὸ τὸ δόντι! γιὰτὶ ἡ-

Ἡ βασιλοπούλα ντύθηκε ἀνδρικὰ και πῆγε στὸν πόλεμο.

ξερε πὼς εἶχαν βγάλει τῆς βασιλοπούλας ἕνα δόντι και τῆς εἶχαν βάλει χρυσό.

Σὰν ἄκουσαν οἱ δοῦλες τῆς βασιλοπούλας αὐτὰ πὺ φώναζε ἐκεῖνος, τῆς λένε.

— Ἀκούς, κυρά, τί φωνάζει ἐκεῖνος ὁ τιποτένιος;

— Ἀς φωνάξῃ, τοὺς λέει ἡ βασιλοπούλα.

— Νὰ πάρουμε τίποτε; τῆς λένε οἱ δοῦλες.

— Πάρτε ὅ,τι θέλετε, τοὺς λέει ἡ κυρά.

Τότες τὸν ρώτησαν, πόσὰ γρόσια θέλει νὰ τοὺς δώσῃ ἕνα χαχάλι. Κι' αὐτὸς τοὺς εἶπε: Δὲ θέλω γρόσια, μονάχα ἕνα πιάτο κεχρί.

Και τοῦ δώσανε ἕνα πιάτο κεχρί. Κι' ἐκεῖ πὺ πῆγε νὰ τὸ βάλῃ στὸ σακκούλι του, τῶχυνε κι' ἔκατσε νὰ τὸ μάση σπειρὶ σπειρὶ, ὥσπου νύχτωσε. Τότες τοῦ εἶπαν οἱ δοῦλες: Δὲ μᾶς λὲς νὰ σοῦ δώσουμε ἕνα ἄλλο πιάτο κεχρί, μόν' κάθεσαι και τὸ μαζώνεις;

— Ὅχι, λέει αὐτὸς, θέλω τὴν πρώτη μου διακονία! Μοναχὰ βάλτε με σὲ κανένα κατῶνι νὰ κοιμηθῶ.

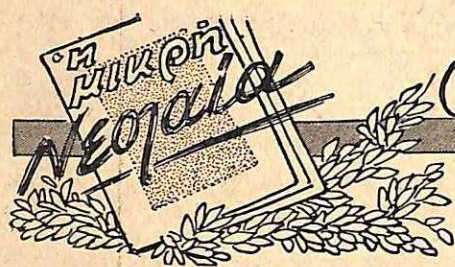
Και πῆγαν και τὶπαν τῆς βασιλοπούλας, κι' αὐτὴ τοὺς εἶπε: Βάλτε τον σ' ἕνα κατῶνι νὰ κοιμηθῇ!

Τότες αὐτὸς παραιμόνεψε και εἶδε πὺ ἔβαλαν τὰ κλειδιά πὺ ἔκλεισαν τὴ βασιλοπούλα μέσα και πῆγε τὴ νύχτα και πῆρε τὰ κλειδιά κι' ἀνοίξε, κι' ἀφοῦ τῆς ἔρριξε ἕνα ὑπονοῦσάνο, πὺ εἶχε μαζί του, τὴν πῆρε στὶς πλάτες του, και τὴν πῆγε στὴν πατρίδα του.

Ἡ βασιλοπούλα σὰν ξύπνησε και βρέθηκε σὲ ξένο τόπο, ἔκανε νὰ μιλήσῃ τρία χρόνια. Τότες τοῦ λέει ἡ μάνα του: Ζουράθηκες νὰ πᾶς νὰ μᾶς φέρῃς μιὰ βουβὴ; Τώρα νὰ τὴν ἀφήσῃς και νὰ πάρῃς ἄλλη. Ἔτσι κι' ἔκανε. Κι' ὅταν πῆγε νὰ στεφανωθῇ με τὴν ἄλλη, ἐκεῖ πὺ δώσανε τῶν ἄλλων λαιπάδες, δώσανε και τῆς βουβῆς, και σὰν τελείωσε ἡ λαμπάδα, δὲν τὴν ἔρριξε μον' τὴν κρατοῦσε και τῆς εἶπαν οἱ ἄλλοι: Κάηκε, βουβὴ, τὸ χέρι σου!

Κι' αὐτὴ ἔκανε πὼς δὲν ἄκουε. Τότες εἶπε ὁ γαμπρός: Βάλτε και τὴ νύφη νὰ τῆς τὸ εἰπῇ. Κι' ἡ νύφη εἶπε: Κάηκε, βουβὴ, τὸ χέρι σου!

— Βουβὴ νὰ γίνῃς ἐσὺ, τῆς λέει ἡ βουβὴ, και νὰ πᾶς ἀπ' ἐκεῖ πὺ ἦρθες ἐγὼ ἕνα λόγο εἶπα τοῦ βασιλόπουλου, κι' ἔχω τρία χρόνια νὰ μιλήσω, κι' ἐσὺ νύφη ἀπ' τὰ στεφάνια και νὰ πῆς ἑμένα βουβὴ! Τότες σὰν ἄκουσε αὐτὰ τὸ βασιλόπουλο, ἄφησε τὴ νύφη πὺ ἔπαιρνε, και πῆρε τὴ βουβὴ, και πέρσαν καλὰ σὲ ὅλη τὴ ζωὴ τους.

Ο ΚΗΡΥΞ

ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ!

Πλησιάζει η μεγάλη έορτή! Η έορτή της 4ης Αυγούστου. Από τώρα άρχισαν οι προετοιμασίες σε όλους τους σχηματισμούς και ο δικός μας Ύποτομέας είναι άνω κάτω: Άσκήσεις για την μεγάλη παρέλασι, έτοιμασίες του σημαιοστολισμού, σχέδια συζητούνται για τον ωραιότερο διάσκόμο των γραφείων μας, νέα τραγούδια άφιερωμένα στη μεγάλη ημέρα και στον Άρχηγό διδάσκονται και όλοι γεμάτοι χαρά βοηθούμε τις ώραιες αυτές προετοιμασίες. Στο σπίτι πάλι η μητέρα έτοιμάζει τη στολή που πρέπει την ημέρα αυτή να είναι καθαρή και σιδερωμένη περισσότερο από τις άλλες ημέρες, και καθώς την έτοιμάζει μάς λέει: «Η ημέρα της 4ης Αυγούστου, που είναι ημέρα χαράς για όλους τους Έλληνες, για σάς τους Σκαπανείς και τους Φαλαγγίτες είναι άκόμη πιο σπουδαία, γιατί είναι η δική σας έορτή—η έορτή όλων των παιδιών της Ελλάδος, της Ελλάδος που ό Άρχηγός θα παραδώσει σε σάς τους νέους να την κάμετε πιο ένδοξη και πιο εύτυχημένη. Και γι' αυτό σάς έκάλεσε μέσα στην Έθνική Όργάνωσι της Νεολαίας, για να σάς κάμη άξιους να κρατήσετε τη σημαία της Νέας Ελλάδος, που με τόση άγάπη μά και με τόσους κόπους Έκείνος άρχισε τώρα και τέσσερα χρόνια να θεμελιώνει...».

Αυτά έλεγε η μητέρα καθώς έτοιμάζε τη στολή για την μεγάλη παρέλασι.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

ΤΑ ΣΚΑΠΑΝΑΚΙΑ ΜΑΣ

Η μικρή Σκαπάνισσα 'Ιω. 'Αλεξοπούλου εκ Κορίνθου.

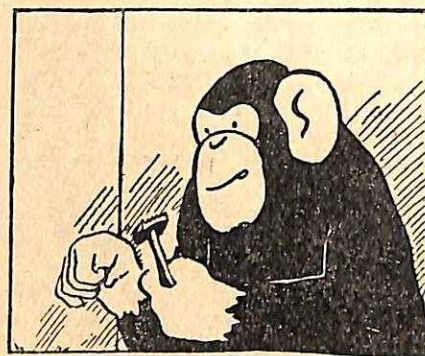
6. (Συνέχεια)

— Ζήτωωω! φώναξε ένθουσιασμένος ο Ζαχαρίας.
— Ούρααα! φώναξε ο Προκόπης. Και με τις φωνές των έτρεξε άμέσως ολόκληρη η οίκογένεια του μυλωνά. Είδαν τη λίμνη, το λάκκο με τα νερά και σταυροκοπήθηκαν.
— Κύριε λήσων... βρέ το σταύλο σάς είπα να μου πλύνετε και σεις μου άνοίξατε πηγάδι; Τώρα θα δήτε. Ο κύρ Στάθης τους πήρε στο κυνήγι κατά το σταύλο.
Τα παιδιά γελούσαν...
Κι' όταν ο κύρ Στάθης μπήκε στο σταύλο έμεινε άποσβολωμένος... Γυαλί ό σταύλος...
— Μπράβο άναγκάστηκε να πη κι' αυτός σαν δίκαιος άνθρωπος.
Ο σταύλος για να καθαριστεί ήθελε τρεις μέρες τούλάχιστον και τρεις εργάτες, ενώ δυο μυξάρικα εκεί σ' ένα τέταρτο νάτα όλα έν

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ

Είν' η Μπουμπούκα έξυπνη μαϊμού. Κυττά τ' άφεντικό της με καμάρι και λέει μοναχή μέσα στο νοῦ πώς είναι και το ξύρισμα μιά χάρη.

Μην τό θαρρείτε πώς δέν είναι ικανή. Παίζει τις μηχανές στα δάχτυλά της. Και τίποτ' άλλο δέν τη συγκινεί όσο τα μυστικά πειράματά της.

τάξει... Μπράβο! Με λίγα λόγια ό κύρ Στάθης είχε ένθουσιαστή κι' οι μικροί μας φίλοι κέρδισαν με το κατόρθωμά τους την εύνοια του μυλωνά και διπλή μερίδα χυλοπήττες, χωρίς να λογαριάσει κανείς και το άλλο:

— Άντε, τους είπε ο μυλωνάς, τρεις μέρες σάς άφίνω έλεύθερους να ρεμπτελέψετε... Πιάστε ψάρια στη λίμνη, πιάστε πουλιά, μαζέψτε μέλι, ό,τι θέτε κάνετε...
Ο Ζαχαρίας ήταν τρελλός άπ' την χαρά του.

— Αύριο θα πάμε στο ψάρεμα στη λίμνη είπε στον Προκόπη. Θα πάρουμε τα σύνεργα του μπάρμπα Στάθη... Έλα να σου πω...

Κι' ό Ζαχαρίας πήρε ιδιαίτέρως τον Προκόπη και του άνέπτυξε ένα σπουδαίο σχέδιο...

Μιά ώρα πριν ξημερώση με την αύριο ό Ζαχαρίας κι' ό Προκόπης είχαν ξυπνήσει...

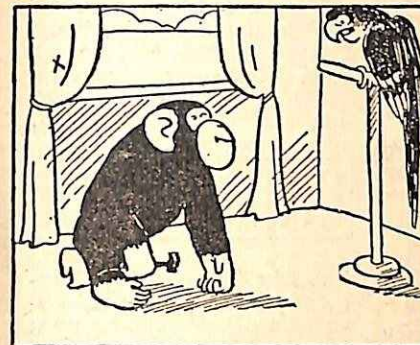
Ντύθηκαν χωρίς θόρυβο, βγήκαν έξω και σε λίγο κρατώντας ένα καλάθι με τα σύνεργα της ψαρικής και την μεγάλη... σκάφη του ζυ-

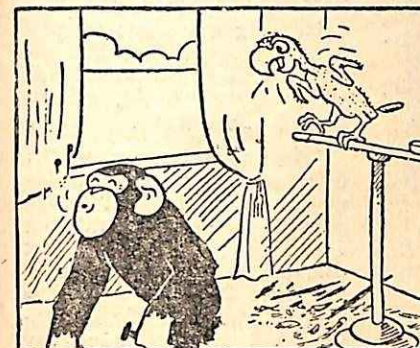
ΕΛΛΑΔΑ

ΤΗΣ ΜΠΟΥΜΠΟΥΣ

Είν' έτοιμη η ξυριστική της μηχανή. Την παίρνει και πάει στον παπαγάλο. Τόσο φτερό, μά τό Θεό, θά τον πονή, θά του είναι βάρος, φόρτωμα μεγάλο.

— Έλα παπαγαλάκι μου χρυσό, του λέει, έλα δώ να σε ξυρίσω! — Περίφημα! Δέν τ' άφησε φτερό μισό κι' ύστερα, τραγουδώντας φεύγει πίσω... Γ. Δ.

μώματος ξεπóρτισαν σαν κλέφτες. Δέν μάς πήραν μπουρδιά είπε με γέλια ό Ζαχαρίας...

— Καθόλου, είπε ο Προκόπης. Την ίδια όμως στιγμή ό κύρ Στάθης τους παραφύλαγε πίσω από τον μύλο και μουρμούριζε:

— Τρομάρα σας διαολάκια θά πνιγίτε... μά άντε να δοῦμε, πάει η μέρα μου να σάς φυλάγω πάλι σήμερα.

Εύτυχεις οι δυο μικροί έφτασαν γρήγορα στην κοντινή λίμνη.

Ο Ζαχαρίας ήταν ώπλισμένος και με το τουφεκάκι του... Άπειρα πουλιά τριγύρω στην άκρολιμνιά φτεροκοπούσαν χαρούμενα...

Τα παιδιά έβαλαν τη σκάφη στο νερό και μπήκαν με προφυλάξεις μέσα...

— Ξεχάσαμε για κουπιά, είπε ο Προκόπης.

— Μή σε μέλει άπάντησε ό Ζαχαρίας κι' έβαλε σ' ένέργεια τό κόλπο που έέλεπε στους Κινηματογράφους της Αθήνας.

— Θα τραβάμε κουπί με τα χέρια μας είπε... δείχνοντας τον τρόπο στον Προκόπη...

ΞΕΥΘΑΝΑ ΚΟΥΤΑ

Δ α σ κ α λ α : Λέγε μας έσύ, πόσων ειδών γρανίτας έχομεν;
Ν ί κ η : Δύο ειδών, κυρία. Τις γρανίτες που κάνουν με σιρόπια και τις γρανίτες που κάνουν με φυσικό ζουμί των φρούτων!

Ο μικρός Τοτός μπαίνει στο γραφείο του θείου του σε ώρα που αυτός έχει εργασία.
— Έ! τι άγαπας έσύ; του φωνάζει θυμωμένος.
Κι' ό Τοτός:
— Τη γιαγιά μου!

Η Μιμικά είναι έτοιμη να κρύψει την κούκλα της πίσω από ένα άρμαρι.
— Τί κάνεις εκεί; της λέει η μαμά της.

— Α! μαμά, κρύβω την κούκλα μου, γιατί θα χαρώ πολύ άμα την ξαναβρώ.

Η μαμά στον Τοτό:
— Η Νίνα κρατεί μικρότερο μήλο άπ' το δικό σου. Δέν σου είπα να την αφήσης να διαλέξει;
— Ναι, μαμά. Της είπα μάλιστα να διαλέξει η τό μικρότερο μήλο η τίπο-

Η μητέρα του Μίμη τον έρωτά τί όνειρο είδε τό βράδυ.
Ο Μίμης. — Είδα μαμά μου, ένα πράγμα αδύνατο...
Η μητέρα. — Σάν τί;
Ο Μίμης. — Ότι ειχες άφήσει τα κλειδιά άπάνω στον μπουφέ.

Ψάρια της λίμνης πεινασμένα κι' άφοβά, «τσιμπούσαν» στα τυφλά κι' οι δυο μικροί κατενθουσιασμένοι και σαν τρελλοί από τη χαρά τους ανέβαιζαν συνεχώς ψάρια...

Η... σκάφη χοροπηδούσε άπ' τα τραντάγματά τους και σε μιά στιγμή που ό Ζαχαρίας ανέβαζε έναν πολύ μεγάλο κιπρίνο κουνήθηκε άπότομα κι' άναποδογύρισε και την σκάφη και τον Προκόπη και τα ψάρια στο νερό. Συμφορά... Τό μπάνιο αυτό δέν έρχόταν καθόλου στην ώρα του διάβολε...

Για λίγες στιγμές τα δυο παιδιά χάθηκαν μέσα στα νερά... σαν να ήταν μολύβια και πήγαν στον πάτο...

Και πραγματικά ό Προκόπης, παιδί άπ' τα μεσόγεια, δέν ήξερε κολύμπι και βούλιαξε. Ο δέ Ζαχαρίας δέν κατάφερε να σταθί στο γλυκό νερό...

Κρυφά άπ' την παραλία ό κύρ Στάθης είδε τη συμφορά... Πήδηξε γρήγορα σε μιά φελούκα που ήταν δεμένη εκεί στην όχθη και τράβηξε κατά τη σκάφη...

(Άκολουθεί)

Η βάρκα προχωρούσε κανονικά.

παιδιά άπεφάσισαν να γίνουν άμέσως και... ψαράδες.

Έλυσαν λοιπόν και ξεμπέρδισαν τα σύνεργα, έρριξαν «δόλο» τριγύρω για να μαζέψουν ψάρια κι' άφου έδόλωσαν και τ' άγκίστρια τα πέταξαν στο νερό και περίμεναν...

Για να μαθαίνετε

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Του περνούσε ή πεύνα!

Ο σοφός — ποιός απ' όλους; Άλλ' αυτό δεν μάς ενδιαφέρει — για να μη διακόπη την εργασία του ξηρωγε το μεσημέρι στο γραφείο του.

«Ετρωγε», δηλαδή ο λόγος το λέει! γιατί σχεδόν κάθε μέρα γινόταν το έξης:

Ενώ ο σοφός ήταν σκυμμένος και θυσιζόμενος μπροστά στο γραφείο του, ξμπαινε ή υπηρέτρια μ' ένα δίσκο.

— Κύριε, το φαγητό σας.
— Καλά, άφισέ το εκεί!

Η υπηρέτρια άφηνε τον δίσκο σ' ένα τραπέζι κι' ο σοφός βυθιζόταν πάλι στην εργασία του.

Ο σκύλος τότε του σπιτιού, έπωφελούμενος από το βύθισμα του σοφού, του έτρωγε το φαγητό.

Επί τέλους ο σοφός το θυμόταν, σηκώνόταν από το γραφείο και πήγαινε στο τραπέζι να φάη. Άλλά βλέποντας τα πιάτα άδειανά, χτυπούσε το μέτωπό του κι' έλεγε:

— Μπα! έφαγα και το ξέχασα! Τι άφηρημένος!

Του περνούσε κι' ή πεύνα μ' αυτή την ιδέα. Καί ξαναγύριζε στο γραφείο του κι' εξακολουθούσε την εργασία του ως το βράδυ.

Παραδρομή

Ο Μπέμπης (4 χρονών): Γάιδαρος, τί όξεϊά θέλει, Μπέμπα;

Η Μπέμπα (5 χρονών) σοφάρά: Τόνο Μπέμπη.

Παραπάνω από 300...

Ο κ. Θεόδωρος, που είναι κουφός, ρωτούσε προχθές ένα φίλο του:

— Μήπως είδες ποιός αριθμός κέρδισε το λαχείο;
— Μάλιστα, ο αριθμός τριακόσια.

— Μπα, ο αριθμός τετρακόσια;

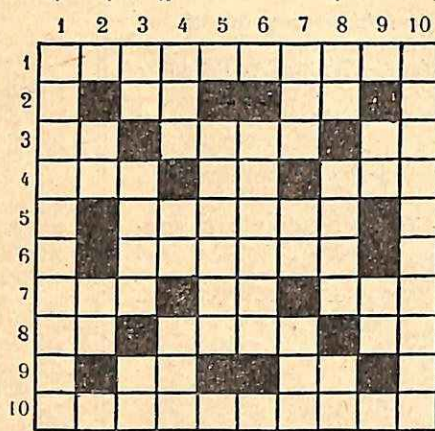
Κι' ο μικρός Μίμης, που ξέρεi ότι ο κ. Θεόδωρος είναι κουφός, λέει:

— Καλέ αυτός άκούει και με το παραπάνω!

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

Οριζοντίως:

- 1) Άνδρικών όνομα (αυτοκράτωρ του Βυζαντίου).
- 2) Έρωτηματικών-Λεπτή κλωστή.

8) Η δεύτερα λέξις του 2 οριζοντίως — Όμοια εις έκτασιν (αιτιατική) — Νότα.

9) Νότα Βυζαντινής Μουσικής — Καθώς.

10) Υπάρχουν λίγα στην Εύρώπη και πολλά στην Ιαπωνία, όπου προκαλούν μεγάλας καταστροφάς (όνομ.).

Καθ'έτως:

1) Οί γυναίκες που έχουν αυτό το όνομα έορτάζουν την 25ην Νοεμβρίου.

2) Άρθρον (πληθ.) — Εις (άρχ.).

3) ΑΤ — Το φορτίον του μαθητού — Δεικτικόν (δημ.).

4) Κομφός (ξεν.) — Νότα Εύρωπαϊκής Μουσικής — Τρία όμοια φωνήεντα.

5) Ημερο ζών πολλή χρησιμον εις τον άνθρωπον.

6) Προϊόν του πεύκου.

7) Συντροφία — Σύμφωνον — Βιβλικόν πρόσωπον.

8) Κλωστή — Όρος της Γραφής και όδός των Άθηνων — Νότα Εύρωπαϊκής μουσικής.

9) Άρθρον (πληθ.) — Της όποιας.

10) Έκεi θεραπεύεται μία από τας χειροτέρας άσθειάς.

Αίνιγμα

Άνθρωπος δεν είναι
Ζωή δεν έχει
Καί μιλεί.

Τί είναι;
Π. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

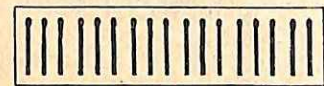
Μεταγραμματισμός

Αδικα τον κόπο κάνω
Άν Λά βγάλω και Νί βάλω
Όρος της Άσίας το ένα

Όρος της Άσίας, τ' άλλο.
Τ. ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗΣ

Τα σπέρτα

Παίρνετε 17 σπέρτα, τα τοποθετείτε ανά τρία, όπως δείχνει το σχήμα (για να είναι εύκολη ή άρίθμηση τους) και λέτε στο φίλο σας να πάρη όσα θέλει,

από ένα ως τρία (ποτέ περισσότερα). Παίρνετε κατόπιν και σεις, έπειτα πάλι εκείνος και ούτω καθεξής, ώσπου να τελειώσουν τα σπέρτα.

Έκείνος που θα πάρη τελευταίος κερδίζει.

Νά σάς πω όμως το μυστικό να κερδίζετε 99 φορές στις 100; Νά πάρετε με κάθε τρόπο το 5ο, το 9ο και το 13ο σπέρτο.

Άς υποθέσουμε π. χ. ότι ο φίλος σας αρχίζει παίρνοντας δύο σπέρτα τότε σεις παίρνετε τρία κι' έτσι έχετε το 5ο, Άν ο φίλος σας πάρη κατόπι τρία σεις παίρνετε ένα και έχετε το 9ο. Με την ίδια εύκολια έχετε και το 13, όποτε δεν μένουν πιά παρά τέσσερα σπέρτα και έπομένως σεις θα πάρετε τελευταίος.

Δοκιμάστε και θα δητε ότι ή έπιτυχία είναι πάντοτε έξησφαλισμένη, έκτός πιά αν ή τύχη το φέρη να πάρη ο φίλος σας και το 5ο και το 9ο και το 13, πρόγμα πολύ δύσκολο, ή αν ξέρη εκείνος το... μυστικό πριν από σάς.

Άν αρχίσετε σεις πρώτος, να παίρνετε πάντα ένα, ώστε να έχετε το 5ο δικό σας.

Δυσκολοζώνισμα

Η συγγένεια

Η κυρία Φιφή συναντά στον δρόμο τον κύριον Νίκο και τον έρωτά:
— Γνωρίζετε τον κ. Δήμαρχον;

Και αυτός άπαντά:
— Ναι, ο πατέρας του ήτο το μόνον τέκνον της μητέρας μου.

Ποία συγγένεια έχει ο κύριος Νίκος με τον Δήμαρχον;

Πυραμίδ

+ Οριζοντίως:
+ 1η σειρά: Σύμ-
+ φωνον, 2α σειρά:

+ Θεός των άρχαίων Έλληνων. 3η σειρά: Νήσος του Άν. Αιγαίου. 4η σειρά: Ο πατήρ του Πάριδος.

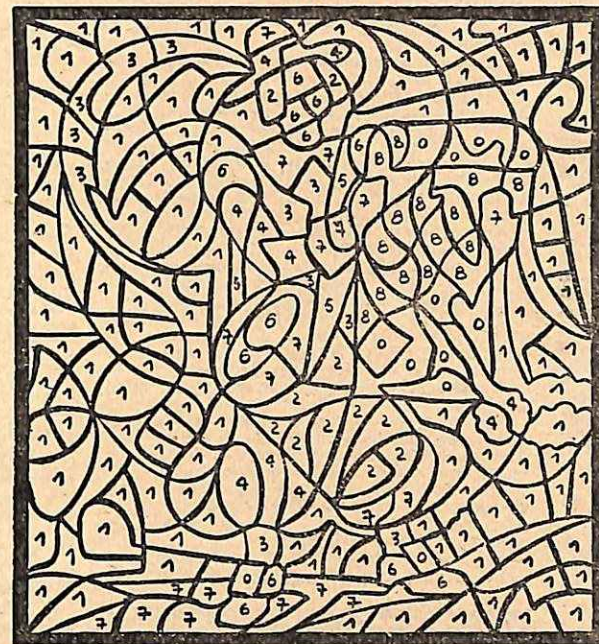
Καθ'έτως οι σταυροί: Τάξιμο σ' έναν άγιο.
Σ. ΣΗΦΟΓΙΑΝΝΑΚΗ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 42ου ΦΥΛΛΟΥ

Σταυρολέξον: Οριζοντίως 1 Σινά — Έλος, 2 ής — γάρ — νά, 3 φάσις, 4 άπας — σόκα, 5 άρ — ρέ, 6 Μναι — Άτας, 7 όρ — ρια, 8 λά — ίση — αι, 9 έλας — νήμα. Καθ'έτως 1 σήμα — μήλα, 2 ίς — πάν — άλ, 3 Φαράω, 4 άγας — Ίρις, 5 άς — ίς, 6 έρις — άμην, 7 Σούρα, 8 όν — Κέα — Άμ, 9 σάλα — σκιά. Η διαθήκη: Το έτος 1939 δεν ήτο δίσεκτον και έπομένως ο Φεβρουάριος δεν είχε 29 μέρες, όπως έδεικνυε ή ημερομηνία (29-2-39). Η διαθήκη λοιπόν ήταν πλαστή κι' αυτό απέδειχθη από το λάθος της ημερομηνίας.

Ποικ. Ακροστιχίς: Πάτρα (Πίνδος, Άλλα, Ιστιάς, Ίκαρία, Ούγγλ'Αρία, μολύβι), Λεξιγόνος: Άετός (α-έτος), Διπλό κεφάλι: Δράκος (Δ-αύλος, Ρ-όδος, Α-άων, Μ-όνος, Ά-κυρος). Κρυπτογραφικά: Ζάκυνθος, σάνος, όνος, άνθος, Κοζάκος, Κούθος, Θάσος, Άναγραμματοισμός: Ισπανία — Ιαπωνία, Διπλή άκροστιχίς: Νέαρκος Αιτωλία (ΝΑ-ός, Εις, Αιτάλη, Ρώμη, Χλαμύς, Οίκια, ΣΑμψών). Μεταμορφώσεις: Ρόδος, ρόλος, Πόλος, Πόρος, Πάρος. Τετραγώνον: γάλα — άλας — λάδι — Άσία.

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Στερεώσατε ένα διαφανές χαρτί επάνω στο σχέδιο και χρωματίσατε τα μέρη της εικόνας, αναλόγως του αριθμού, ως έξης:

1 με μπλε άνοικτό, 2 με κίτρινο άνοικτό, 3 με κίτρινο, 4 με κόκκινο, 5 με καφέ, 6 με κόκκινο άνοικτό, 7 με μαύρο, 8 με γκριζο — μπλέ.
Όπου υπάρχει 0 θα μείνη λευκό.

Κρυπτογραφικόν

1234567890 = Μέσον έπικρινωνίας.
17890 = Η τελευταία κατοικία.
87690 = Φωτίζει.
52670 = Δεν είναι νεότης.
5732 = Οικ. ζών.
267 = Αρχαία θεά.
89690 = Η συνδρομή μας εις το κράτος.

Ν. ΓΚΟΡΤΣΟΛΟΓΟΣ

Τρίγωνον

1η σειρά: Μία των Κυκλάδων.
2α σειρά: Ήτο ο Άχιλλεύς, ο Κολοκοτρώνης, ο Κανάρης, 3η σειρά: Είδε την μεγαλύτερη βροχή που έγινε ως τώρα, 4η σειρά: Όστις, 5η σειρά: Σύμ- φωνον.

Και καθ'έτως τα ίδια.
Θ. Γ. ΤΖΑΝΝΕΤΟΥΛΑΤΟΥ

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Τα μαγικά παπούτσια

Η σκηνή ή μάλλον οί σκηνές στο Ύποδηματοποιείον. Α' πελάτισσα: Καλά είναι αυτά τα παπούτσια, μόνο που με σφίγγουν λιγάκι.

Ο τσαγκάρης: Μη φοβάσαι κυρία, θ' άνοιξουν με το περπάτημα όπωσδήποτε.

Β' πελάτισσα: Κρίμα!... Αυτά τα παπούτσια μου άρέσουν, αλλά μου έρχονται λίγο μεγάλα...

Ο τσαγκάρης: Δεν πειράζει, κυρία. Πάντα τα παπούτσια μπαίνουν λίγο. Άν βραχούν μάλιστα θα σάς έλθουν και στενά.

Γ' πελάτισσα: Ά μπράβο, αυτά τα παπούτσια μου έρχονται πολύ καλά στο πόδι. Φθάνει μόνο να μην άνοιξουν όταν φορεθούν.

Ο τσαγκάρης: Μη φοβάσαι, κυρία. Σάς τα δίνω ή έγγυψή. Δεν θα μεταβληθούν καθόλου. Τα παπούτσια του καταστήματός μου ούτε άνοιγουν ούτε μπαίνουν ποτέ!

Τα έ-θώδη άνθη

Ο Κοκός και ο Τοτός κάνουν τον περίπατό τους στον κήπο.

— Κοίταξε τα άνθη, τί ωραία που είναι κι' ευώδη! — Τ' άνθη τα βλέπω... Άλλά το βώδι που είναι;

Περίεργο

Ο μπαμπάς: Πάλι δεν κόβει το ξυράφι μου; Χθές το άκόνισα...

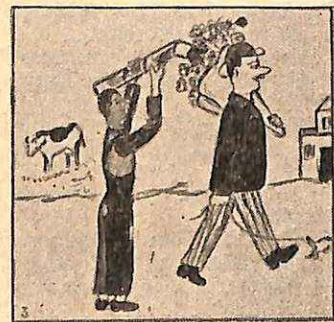
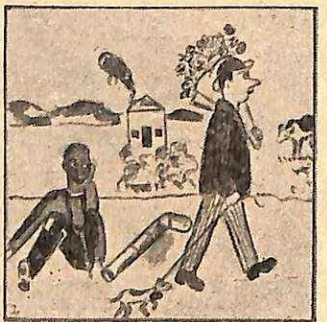
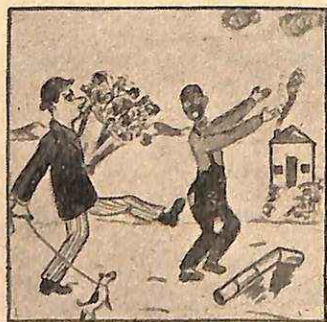
Ο Ντίνος: Περίεργο, Πρωτήτερα που έξυσα μ' αυτό τα μολύβια μου έκοβε σπουδαία.

Η γιορτή

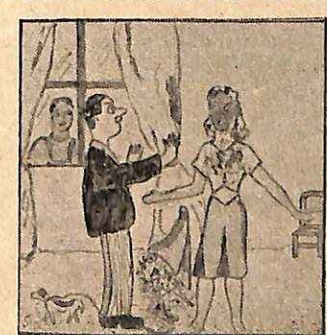
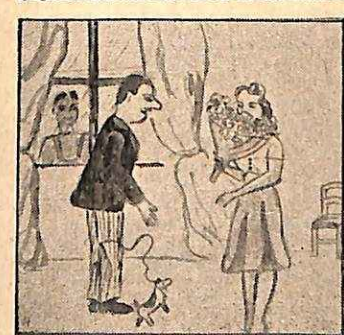
— Πότε άράγε έορτάζει ή Ίουλία, Γεωργάκη;
— Μα τον Ίούλιο. Δέ θέλει φιλοσοφία. Ίούλιος, Ίουλία.

Άπορία!

Η μικρή Λίτσα που φέτο πρωτοπήγε σχολείο ρωτά:
— Μαμά, και τ' άγόρια τον δάσκαλό τους τον φωνάζουν «δεσποινίς», όπως έμείς;

Ο κ. Πέτρος διώχνει από κοντά του με τις κλωτσιές τον καπνοδοχοκαθαριστή, που λίγο έλειψε να τον μουντζουρώση.

Και ο μικρός καπνοδοχοκαθαριστής έκδικείται με το ίδιο νόμισμα, αλλά και χωρίς να κινδυνεύση καθόλου....

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ΚΡΗΤΗ

ΧΑΝΙΑ. — Ἡ Περιφερειακὴ Διοικητρία τὴν Παρασκευὴν 5ην τρέχοντος μηνὸς Ἰουλίου ὥμιλλησε πρὸς τὴν ἀναχώρησιν τῶν πρὸς τὰς Φαλαγγίτισσας τοῦ Στρατοπέδου, ἐξάρσας τὸ στοργικὸν ἐνδιαφέρον τοῦ Νέου Κράτους διὰ τὴν Νεολαίαν, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ μερίμνῃ τοῦ ὅπως ἀνυψώσῃ αὐτὴν περισσότερον καὶ σωματικῶς καὶ ψυχικῶς ἵδρυσεν τὰ στρατόπεδα. Πλήρεις ἐνθουσιασμοῦ αἱ Φαλαγγίτισσαι ἐξήττωκράυασαν ὑπὲρ τοῦ ἔθνους, τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου.

Περὶ τὴν 10ην πρωϊνὴν ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον τῆς στρατοπεδεύσεως, εἰς τὴν μονὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος Ἀκρωτηρίου. Ἐκεῖ τὰς ὑπεδέχθη ὁ Ἡγουμένος τῆς Μονῆς μετὰ τοῦ συμβουλίου καὶ παρέσχεν εἰς αὐτάς κάθε φιλοξενίαν. Εἰς εὐρύχωρος θάλαμος, τὸ ἐστιατόριον καὶ τὸ μαγειρεῖον ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς στρατοπεδάρχου διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ στρατοπέδου. Ἡ μεγάλη αὐλὴ τῆς μονῆς, οἱ περὶ ἐλεύθεροι χώροι καὶ ἡ θαυμασιὰ θέσις ἐγγυῶνται διὰ τὴν πλήρῃ ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τοῦ στρατοπέδου.

Ἀμα τῇ ἀφίξει τῶν εἰς Ἀγίαν Τριάδα ὥμιλλησε πρὸς τὰς Φαλαγγίτισσας ἡ στρατοπεδάρχης, τοῖσάσας τὴν μεγάλην ἀποστολὴν τῆς Ἑλληνίδος καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ Κράτους πρὸς τὴν Νεολαίαν, πρὸς τὸ ὁποῖον μικρὸν δειγμὰ εὐγνωμοσύνης τὸν θὰ εἶναι ἡ πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς 4ης Αὐγούστου πειθαρχία καὶ πίστις.

Τὸ προπαραβλὸν Σάββατον ὅλη ἡ δύναμις ἦτο ἐν ἐπιφυλακῇ. Ἀπὸ πρωῒας κατέφθονον αἱ ὁμάδες τῶν λοιπῶν Περιφ. Διοικήσεων τῆς Κρήτης, Λασιθίου, Ἡρακλείου καὶ Ρεθύμνης, καθὼς καὶ τῆς Εὐδοίας καὶ τῆς Πρωτευούσης, αἵτινες δὲ ἐλάμβανον μέρος εἰς τοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνας τῆς Ε.Ο.Ν. Αἱ Φαλαγγίτισσαι μὲν ὑπεδέχοντο τὰς ἐρχομένας καὶ ἡ Περιφ. Διοικητρία τὰς ἐδεξιοῦτο εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ε.Ο.Ν.

Μετά τὸ τέλος τῶν ἀγῶνων τὸ ἐπαμειβόμενον κύπελλον, τὸ ὁποῖον εἶχε στείλῃ ἡ Κεντρικὴ Διοικητρία, ἔλαβεν ἡ Περιφ. Διοικητρία τῆς Ἑλλάδος Χανίων.

ΚΑΣΤΕΛΙ. — Ἡ 367η Φάλαγξ Καστελλίου Κισσάμου ἐπαραγγέλλεται δύο ἐκδρομαί. Μίαν εἰς Κακόπετρον καὶ ἑτέραν εἰς Ἐλός Κισσάμου. Διὰ τὴν δευτέραν ἐκδρομὴν διέβησαν 500 ἡ Διοικητρία τῆς Φαλαγγος καὶ δωρεάν αὐτοκίνητα ὁ θερμὸς φίλος τῆς Ε.Ο.Ν. ἐμποροποιήματος κ. Γ. Μαζοκοπάκης.

Τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. ἐγένοντο ἐνθουσιωδῶς δεκτὰ ὅθεν διήρχοντο.

ΡΕΘΥΜΝΟΝ. — Ἡ Περιφ. Διοικητρία Ρεθύμνης, συνοδευομένη ὑπὸ τῶν Διευθυντῶν τῶν I καὶ II Ἐπιτελικῶν Γραφείων, μετέβη εἰς τὸ χωρίον Ροῦστικα, ὅπου συνειργάσθη μετὰ τῆς Διοικητρίας τοῦ Τάγματος. Ἀκολούθως ἐπεθεώρησε τὸ ἀρχεῖον τοῦ Τάγματος καὶ ἔδωκε σχετικὰς ὁδηγίας ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπον τῆς διεξαγωγῆς τῆς ἀλληλογραφίας. Ἐν συνεχείᾳ ὥμιλλησε περὶ κατασκευάσεων.

Κατόπιν μετέβη εἰς τὸ χωρίον Ἀτσιπόπουλον, ἔδραν τοῦ III Τάγματος 256ῆς Φαλαγγος. Ἀφοῦ ἐπεθεώρησε τὸ ἀρχεῖον ὡς καὶ τὰ ἐν αὐτῷ τηρούμενα βιβλία, ἐπέστρεψεν εἰς Ρεθύμνον.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Λέσχης Ἀρρένων, παρούσῃ τοῦ κ. Νομάρχου, τῆς Περιφ. Διοικητρίας καὶ πλείστον βαθμοφόρων Ε.Ο.Ν. Θῆ. Ἐκθέσεως, ἡ ἀπονομὴ τῆς λήξεως τῆς εἰς τὰ καλλίτερα ἐκθέματα καὶ ἐπαίνων ὡς συνεργάτις ἀργυροῦ σήματος ὥμιλλησε διὰ τὴν σημασίαν τῆς Ἐκθέσεως.

Εἰς τὸ Γυμνάσιον Ὁλέων Ρεθύμνης ἐγένοντο ἐξετάσεις τῶν ἐκπαιδευομένων εἰς τὴν Παιδείαν. Ἀεράμουν ἐνώπιον τῆς Περιφερειακῆς Διοικητρίας καὶ τῶν συνεργατῶν τῆς Ε.Ο.Ν. ἱατρῶν.

Ἡ Περιφερειακὴ Διοικητρία Ὁλέων Ρεθύμνης εἰς διατάχην δεκαπέντε ἡμερῶν συνέλεξε ἐν ἀρκετῇ ποσότητι χάρτου. Τὰ μέλη τῆς ἐξακολουθοῦν νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν περι-

συλλογὴν τῶν ἀρχήστων χάρτου ὅσον καὶ τῶν λοιπῶν εἰδῶν πρώτης ὕλης συμφώνως τῇ ὑπ' ἀριθ. 17.980 διαταγῇ τῆς Κεντρικῆς Διοικησεως.

Ἐξηκονταπέντε Φαλαγγίτισσες (ἐργαζόμενες καὶ ἀγρότιδες) τοῦ Τάγματος Λούτρας ἐξέδραμον εἰς Κνωσὸν Ἡρακλείου πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐκεῖ ἀρχαιοτήτων.

Παραερισκόμενος ἀρχαιολόγος ἐπέβησεν εἰς τὰς ἐκδρομὰς τὴν ἱστορικὴν σημασίαν τῶν εἰρηπῶν τῆς Κνωσοῦ. Πρὶ τὴν 12ην μ. ἐπέστρεψεν εἰς Ἡράκλειον, ἐπισκεφθεῖσαι τὰ γραφεῖα τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Τόσον ἡ ἐκεῖ Περιφ. Διοικητρία ὅσον καὶ αἱ λοιπαὶ συναγωνίστριας ἐδέχθησαν τὰς ἐκδρομὰς μὲ μεγάλην χαρὰ καὶ ἐνθουσιασμόν προσέφεραν εἰς αὐτάς ἀναψυκτικὰ, ξαναγοὶ δὲ τὰς συνοδεύσαντας εἰς τὴν ἐπίσκεψιν τῶν εἰς ὅλα τὰ ἀειθέατα μέρη τῆς πόλεως. Τὸ ἀπόγευμα ἀνεχώρησαν διὰ Ρεθύμνον κατενοῦσας ἀσμένεις, γεμάτες χαρὰ καὶ εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν τοῦ ἵδρυσε τὴν Ε.Ο.Ν. πού τὸν παρέχει τὴν εὐκαιρίαν νὰ διασκεδάσῃ καὶ νὰ μαθαίνων.

Τεσσαράκοντα βαθμοφόροι καὶ Φαλαγγίτισσες μετὰ τῆς Περιφ. Διοικητρίας τῶν ἐξέδραμον εἰς Γεωργιούπολιν μὲ ἱστοφόρον. Τῆς ἐκδρομῆς μετέγονον καὶ 20 Ναυτοφαλαγγίται μὲ δύο λέμβους. Εἰς τὸ ὠραϊώτατον αὐτὸ μέρος καὶ ἴδιος εἰς τὴν θαυμασίαν ἀμμουδιὰν αἱ Φαλαγγίτισσαι ὅλο χαρὰ καὶ ζῶη ἐπαίξαν καὶ ἐκολλήθησαν.

Τὸ μεσημέρι ἔφαγαν μὲ μεγάλην δρεξί καὶ ἐτραγουδοῦσαν διαρκῶς τὰ ἔθνηκα μας τραγούδια. Ἐταί ἐτελείωσε ἡ ἡμέρα εὐχάριστα, μὲ ἀγάπην καὶ ἀμοιβαία καλωσύνη, καὶ ἐνθουσιασμέναι, μὲ τὸ ζωηρὸν χρώμα πού δίνει ἡ ἐξοχή, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πόλιν εὐγνωμοῦσαι τοὺς κοπιῶντας δι' αὐτάς.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ. — Ἀνεχώρησαν μὲ βενζινόπλοιν διὰ τὸ Στρατόπεδον Παλαιόκαστρου (Ρογδιά) 48 Φαλαγγίτισσαι καὶ βαθμοφόροι. Ὅδοι προήρχοντο ἀπὸ τὰς Φαλαγγας 252, 253, 320, 322, 323, 324, 325 καὶ 327 καὶ προορίζοντο ἀπαντες διὰ βαθμοφόροι.

Ἡ κατακνήσις ἐγένιν ὑποδειγματικὴ καὶ ὁ εὐπρεπὴς τῆς ἀπασχολήσεως τὸς Φαλαγγίτας μὲ κατ' ὄλον τὸ Σάββατοκύριακον.

ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Ὁ Περιφ. Διοικητῆς μετέβη εἰς Λίμνες, ὅπου ὥμιλλησεν ἐνώπιον συγκεντρώσεως Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγισσῶν, ἀναπτύξας τοὺς λόγους τῆς καθιερώσεως τῶν δελτίων, ὡς καὶ τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα ἐνέκρινεν ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως διὰ τὴν περιουλομένην τοῦ ἀρχήστου χάρτου καὶ λοιπῶν πρώτων ὁλῶν. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἐφρόντισε διὰ τὴν ἐπιλοπὴν διαφόρων ζητημάτων.

Ἐπίσης εἰς ὅλους τοὺς Σχηματισμοὺς, κατόπιν διαταγῆς τοῦ συναγωνιστοῦ Περιφ. Διοικητοῦ ἐγένοντο συγκεντρώσεις διὰ τὴν ἀνάλυσιν τοῦ λόγου τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς 2-6-40 ὑπὸ ἐιδικῶν βαθμοφόρων ὁρισθέντων πρὸς τοῦτο.

ΤΑΡΝΗΣΙΑ

ΣΑΜΟΣ (Α. Βαθέος). — Ἀπὸ μακρὰ ἀκούονται σαλπίσματα, πού μνηστὸν ἐρχομὸν τῆς μεγάλης ἡμέρας. Σὰ μὴ ἀπαλή μουσικὴ ἔρχεται τὸ μνηστὸν τῆς, πλήθος ἀνάλαφρα ἀκούσασα γεμίζον τὴν ἀτμόσφαιρα καὶ ἵχουσαν ὅσον ὕμνον θριάμβου.

Ἐρχεται ἀπὸ μακρὰ ἡ μεγάλη μέρα μέσας ὅς ἐνα πέλο ἀερώδι, ἀπαλὰ δουλεμένο μὲ τὴν ἀκρὴ τῶν δακτύλων, γὰρ νὰ φαίνεται ὅλο τὸ φῶς τῆς. Θάρρη, θὰ βγάλλῃ τὸ πέλο καὶ θὰ φαῖν ἡμῶς μὲς γαλαξίας-γαλαξίας, ἀστραφτερή.

Λογὴς-λογὴς ψῆφου σκορπίζον τὸν ἀέρα χαρούμενα ἀγγέλματα καὶ μέσας στοῦς ἀσπληττοῦς κυματισμοῦ τοῦ ἡλιοφάνους χρυσοῦ ἀστραφίης, γελᾶσαν λαμπρίζον καὶ φωτοβολοῦν.

Οἱ χορδὲς τῆς ψυχῆς στέκονται ὅλες τεταμένες καὶ ἀκροάζονται.

Μία αὐθόρμητῃ συγκίνησι, ἕνα σκίρτημα, ἕνα ξεγέλισμα χαρὰς συνέχει τὴς καρδίης, δονοῦνται συγκινητικὰ ἀπ' τῇ θύμῃ μίαν ἡμέραν θριάμβου. Τὰ μάτια θαμπώνουν ἀπὸ ἕνα ὄραμα πού ἀναδίνει μὴ γοητεία μαγνη-

τικὴ καὶ κατακτᾷ ὅλες τὶς δυνάμεις τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς.

Μία σκέψις περνάει ἀπ' τὸ νοῦ, μία θύμῃς ἔτσι σὺν ἀσπρή καὶ τὰ χεῖλη εὐλαδικὰ ψιθυρίζον πῶς ἐβδὶ καὶ πέντε χρόνια μὴ 4η Αὐγούστου τοῦ 1936 ἐπαφῇ πᾶν μὲ μὴς πλάκῃ τὸ καταθλιπτικὸν κατακάθισμα μίας ζωῆς ἀποχανοτικῆς καὶ μουδιασμένης. Ἐβδὶ καὶ πέντε χρόνια, μὴ 4η Αὐγούστου τοῦ 1936, χύθηκε σὸν τόπον μὴς μὴς πνοῆς ζωῆς, ἀλλοιότικη, ἀνοιξιάτικη, διάφανη, γεμάτη γλυκὰ νοήματα.

Ἀλλάξεν ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς, ἔαφνικὰ ἀλλάξεν ὁ δῶς διόλου, ὁ δὲ νὰ μὴ εἶναι πᾶς ἴδια ἡ σύστασις τῆς ἀτμοσφαιρας, καὶ ἡ οὐσία καὶ ὁ ρυθμὸς τῶν πραγμάτων. Πόσο μεγάλο εἶναι λοιπὸν αὐτὸ καὶ πόσο εἶναι ὁμορφὸν νὰ τὸ σκέφτεται κανεὶς. Πόσες γενεὲς θὰ τὸ ἐπαναλάβουν αὐτὸ τὸ ἀπὸ τὸ ἀληθινὸν παραμῦθι. Πόσοι αἰῶνες θὰ τὸ ἀκούσων, μὲ τὰ μάτια ὁρθάνοιχα ἀπὸ θαυμασμό.

Ἡ κλεψύδρα τοῦ χρόνου δὲ στᾷ ἐν τῷ μεταξύ τῆς ἀκράτητης σταλαγματιᾶς τῶν ἡμερῶν, τῶν χρόνων, τῶν αἰώνων, μὴ ἡ γαλαξία μέρα πού σάρκωσε τ' ὄνειρον μίας φυλῆς, θὰ μὲν καὶ μὴ πικρὰ καὶ πού χαράζει ἕνα δρόμον καὶ σπινθηρίζει ὁλοένα πῶς φλογερά, πῶς φωτεινά.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ. — Ἐγένετο ἐκπαιδευτικὴ ἐκδρομὴ τῆς 186ης Φαλαγγος εἰς τὸν Πευκῶνα Κρατήγιον, εἰς ἣν ἔλαβον μέρος τοῖ 11ον Τάγμα Φαλαγγιτῶν καὶ τὸ Ναυτικὸν Τάγμα. Κατ' αὐτὴν, συμφώνως τῷ προγράμματι, ἐγένοντο σωματικὴ ἀγωγή, ἀσκήσεις στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως, διδασκαλίαι κατὰ λόχους καὶ κολυμβήσεις.

Ὁ Περιφ. Διοικητῆς, συνοδευόμενος ὑπὸ δύο Ἐπιτελῶν, μετέβη καὶ ἐνήργησεν ἐπιθεωρήσιν τῆς ἐκδρομῆς Φαλαγγος, ὁμιλήσας περὶ τῶν καθηκόντων Φαλαγγιτῶν καὶ βαθμοφόρων κατὰ τὰς σημερινὰς περιστάσεις.

Ἐπίσης ὁ Περιφ. Διοικητῆς, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ὑπαποστόλου καὶ Διευθυντοῦ Ἀθλητισμοῦ καὶ Ψυχαγωγίας, μετέβη πρὸς ἐπιθεωρήσιν τῆς Τετραρχίας Μυστεργίων. Κατὰ αὐτὴν εἶχον παρασχεθῇ εἰς τὸν προαύλιον τοῦ Σχολεῖου οἱ Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς, εἰς τοὺς ὁποίους κατὰ τὴν ἐπιθεωρήσιν ἀπέτεινεν ὁ Διοικητῆς διαφόρους ἐρωτήσεις καὶ κατόπιν ὥμιλλησε καταλλήλως εἰς αὐτοὺς ἐπὶ τῶν μεγάλων εὐεργετημάτων πού παρέσχεν εἰς τὴν ἀγρότα καὶ ἐργάτας ὁ ἔθνικος Κυβερνήτης. Ἐπίσης ὥμιλλησε περὶ τοῦ ἀθλητισμοῦ καὶ ἐπὶ τῆς διευθυνσεως τοῦτο Τετράρχης, εἰς δὲ τοὺς βαθμοφόρους ἰδιαίτερος ἔδωκεν εἰδικὰς ὁδηγίας ὁ Διευθυντῆς τοῦ Ιου Γραφείου.

ΣΥΡΟΣ. — Ἀπαντες οἱ Σχηματισμοὶ Περιφερειακῆς Διοικήσεως Κυκλάδων ἐπαραγγέλλονται κανονικῶς, πλὴν τῶν ἡμερῶν τῶν διαγωνισμῶν τοῦ Γυμνασίου, καθ' ὅς δὲν ἀπηχολήθησαν αἱ μαθητρίαι ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἐσυνεχίσθη ἡ ἀνάλυσις τοῦ τεύχους 28 «Περὶ γενικῶν τινῶν κατεβυθῶσεων καὶ ὁδηγίων» ὑπὸ τῆς Α. Ἐπιτελοῦς.

Ἐγένετο μάθημα πρώτων βοηθειῶν ὑπὸ συνεργάτου ἱατροῦ.

Ἐπίσης μάθημα ὑπὸ ἀξιωματικοῦ «Περὶ τῆς χρήσεως τῆς προσωπίδος».

Εἰς Σέριφον, Τήνον καὶ λοιπὰς Ὑποδιοικήσεις ἐγένοντο τὰ συνήθη μαθήματα, εἰς τὰ ὁποῖα αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπανεῖς προσήρχοντο προθύμως καὶ τακτικῶς πλὴν τῶν ἡμερῶν καθ' ὅς διεξήχθησαν οἱ διαγωνισμοὶ εἰς τὰ σχολεῖα.

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω ἐγένοντο εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Σύρου καὶ μαθήματα βρεφοκομίας εἰς τὰς ἐργαζομένας Φαλαγγίτισσας ὑπὸ τῆς Φαλαγγάρχου.

ΚΕΡΚΥΡΑ. — Λόχος ἐργαζομένων Φαλαγγιτῶν καὶ ἑτέρον Ναυτοφαλαγγιτῶν ἐξέδραμον εἰς διήμερον ἐκδρομὴν εἰς Μυρταίικα, ἐνθα ἐγένετο κατασκηνώσις καὶ ἐξετελέσθη πρόγραμμα ἀσκήσεων κωπηλασίας, ἱστιοπλοίας καὶ ἐφαρμογῶν εἰς τὴν σηματοδοσίαν ὑπὸ τοῦ Λόχου τῆς Ναυτικῆς Φαλαγγος καὶ ὑπὸ τοῦ ἑτέρου Λόχου σκοποβολῆς καὶ θεωρίας περὶ ὁνοματολογίας τοῦ ἐβάφους. Ἐπικολοῦθη σὲ κοινὴ πορεῖα τριῶν χιλιομέτρων.

Οἱ ἴδιοι Λόχοι ἐξέδραμον εἰς Δασίαν, ἐνθα

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

κατεσκηνώσαν ἐπὶ διήμερον καὶ ἐξετελέσθη πρόγραμμα ἀσκήσεων καὶ ἐφαρμογῶν.

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ. — Εἰς τὴν ἐκπαιδεύσιν εἰδικότητων ἱδρῦθη Τμήμα Τηλεφωνητῶν, ἐνθα συντελεῖται λεπτομερὴς καὶ πλήρης ἡ κατάρτισις τῶν ἐκπαιδευομένων.

Ὁ Λόχος Γυμνασίου Ἰθάκης ἐξετέλεσε πορεῖαν 10 χιλιομέτρων μὲ ἀσκήσιν τρόπου πορευομένης Φαλαγγος.

Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Πάλλης ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ Ὑποδιοικητοῦ μετὰ τοῦ Ἐπιτελοῦ τοῦ ἐπιθεωρήσεως εἰς ἀπαντας σχεδὸν τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς Ὑποδιοικήσεως.

Ἐπίσης ἐν τῇ αὐτῇ Περιφερείᾳ, πρωτοδουλίας τῆς Ε.Ο.Ν., ἐψάλλησαν δοξαλογαί καὶ κατετέθησαν στεφάναι εἰς τοὺς τάφους τῶν μεγάλων εὐεργετῶν τῆς πόλεως.

Τὸ μάθημα τῆς πολιτικῆς διαφωτίσεως διδασκεται ἀνελλιπῶς παρ' εἰδικῶν ἐκπαιδευτῶν εἰς ὅλα γενικῶς τὰ Τμήματα τῆς Διοικήσεως.

ΠΑΤΡΑΙ. — Ἡ Περιφερειακὴ Διοικητρία Ε.Ο.Ν. Ἀχαΐας, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς ὑπαποστρίας τῆς, μετέβη εἰς Ἀκράτας πρὸς ἐπιθεωρήσιν τοῦ ἐκεῖ Τμήματος Ε.Ο.Ν. Ὁλέων ὡς καὶ τῶν Τμημάτων τῶν περὶ χωρίων. Εἰς τὴν παραλίαν Ἀκράτας ἦτο παρατεταγμένη ἡ δύναμις τοῦ χωρίου.

Ἡ Περιφ. Διοικητρία, ὅμα τῇ ἀφίξει τῆς, ἔλαβεν ἀναφορὰν καὶ προέβη εἰς ἐπιθεωρήσιν τῆς παρατεταγμένης δυνάμεως. Μετὰ ταῦτα, συνοδευομένη ὑπὸ τῶν βαθμοφόρων τοῦ Τμήματος Ὁλέων παραλίαν Ἀκράτας, ἀνῆλθεν εἰς Ἀκράτας. Εἰς τὴν παραλίαν ἀνέμενον τὴν Περιφ. Διοικητρίαν παρατεταγμένα τὰ Τμήματα Ἀκράτας καὶ τῶν περὶ χωρίων καὶ πολλοὶ γονεῖς καὶ κηδεμόνες τῶν Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανεῶν.

Ἡ δις Διοικητρία, ἀφοῦ ἔλαβεν ἀναφορὰν καὶ προέβη εἰς ἐπιθεωρήσιν ὁλοκλήρου τῆς δυνάμεως, ὥμιλλησεν ἀναφερθεῖσαι ἰδιαίτερος εἰς τοὺς ὡμίλους σκοποῦς τῆς Ε.Ο.Ν. Τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας τῆς ἐκάλεσεν παρατεταγμένα ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τοῦ δημοσίου τῆς. Τὴν ἐπείραν ἡ Περιφ. Διοικητρία ἐδέχθη εἰς ἀνεργασίαν τὰς Διοικητρίαν τῶν Τμημάτων Ἀκράτας καὶ τῶν περὶ Τμημάτων. Τὴν Κυριακὴν τὴν πρωτὴν εἰς τὴν θεῖαν λειτουργίαν παρέστησαν ἡ Περιφ. Διοικητρία καὶ τὰ Τμήματα Ὁλέων Ἀκράτας καὶ τῶν περὶ χωρίων. Μετὰ τὴν λειτουργίαν εἰς τὸ προσάλειον τοῦ Ναοῦ ὥμιλλησε ζωηρὰς ἐυφημιολογίας ἡ Περιφ. Διοικητρία πρὸς τὰς Φαλαγγίτισσας καὶ τὰς Σκαπανεῖς καὶ τοὺς συγκεντρωμένους κατοίκους. Κατὰ τὴν ὥμιλλαν τῆς δις Διοικητρία ἀνέπτυξε τὴν ὡμίλιν ἀποστολὴν τῆς Ἑλληνίδος καὶ τοῦ ἔργου τῆς Ε.Ο.Ν. διὰ νὰ τὴν καταστήσῃ ἀντάξιον τῆς ἀποστολῆς ταύτης. Μετὰ τὴν ὥμιλλαν ἐγένετο πρὸς τὴν Διοικητρίαν παρέλασις τῶν Τμημάτων τῆς παρελαυνούσης δυνάμεως ἡγεῖτο ὁμας τυμπανιστρίων.

Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου προέβαινον εἰς ζωηρὰς ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τῆς Ε.Ο.Ν.

Μετά τὴν παρέλασιν ἡ Περιφ. Διοικητρία προέβη εἰς διοικητικὴν ἐπιθεωρήσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Τμήματος Ε.Ο.Ν. Ὁλέων. Εἰτα ἐδέχθη τὰς βαθμοφόρους καὶ μετὰ μίαν σύντομον κριτικὴν ἐπὶ τῆς παρελάσεως ἔδωκε διαφόρους ὁδηγίας καὶ ἀνεκοιμώσεν ὅτι τὸ Τμήμα Ὁλέων Ἀκράτας προάγεται εἰς Τάγμα, εἰς δὲ ὅλα ἀπᾶντα τὰ Τμήματα τῶν περὶ χωρίων. Μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἐορτῆς ἡ Περιφ. Διοικητρία, προπεμπόμενη ὑπὸ τῶν βαθμοφόρων τῆς Ε.Ο.Ν. Ὁλέων, ἀνεχώρησε μετὰ τῆς ὑπαποστρίας τῆς ἐπιστρέφουσα εἰς Πάτρας.

Ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαινία τοῦ ἐν Ἀρῇ Στρατοπέδῳ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ὁλέων Ἀχαΐας. Τὸ Στρατόπεδον θὰ λειτουργήσῃ καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τοῦ θέρους, θὰ ἐκπαιδεύσῃ δὲ ἐν αὐτῷ ἐφέτος 400—500 βαθμοφόροι ὁνομαζόμενοι καὶ δόκιμοι.

Ἡ πρώτη ἀποστολὴ ἀνεχώρησε τὴν 8ην Ἰουλίου καὶ ἀπετελεῖτο ἀπὸ 100 βαθμοφόρων, αἵτινες θὰ λάβωσιν ἐν τῷ Στρατοπέδῳ εἰδικὴν ἐκπαιδεύσιν. Ἡ παραμονὴ ἐν τῷ Στρατοπέδῳ ἐκάστης ἀποστολῆς θὰ εἶναι εἰκοσάημερος.

Ὑπὸ τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἀχαΐας καταρτίσθησαν πληρῶς τὰ προγράμματα ἐκπαιδεύσεως καὶ ψυχαγωγίας τῶν βαθμοφόρων, ἐν τῷ στρατοπέδῳ, τὸ πρόγραμμά τῆς εἰδικῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν βαθμοφόρων καὶ ὁ σωτικὸς κανονισμὸς λειτουργίας τοῦ Στρατοπέδου.

ΠΥΡΓΟΣ. — Φ. Α. 99 Κρεσταινῶν. — Ἐξετελέσθη ὑπὸ τῆς ὡς ἀνω Φαλαγγος τὸ ἀκόλουθον ἐγκεκριμένον πρόγραμμα. 1) Ἀναφορά, προσεχὴ, θέμα «Ἡ Ε.Ο.Ν.». 2) Σ.Α. Σχολεῖον Τάγματος, σχηματισμὸς Τάγματος εἰς Φαλαγγα Λόχων κατὰ τριάδας, εἰς παραταξὴν Λόχων κατὰ τριάδας καὶ εἰς ἀνεπτυγμένην παρατάξιν Τάγματος. 3) Μέσα συνδέσμων καὶ διασκέσεων. 4) Κανονισμὸς ἐν γένει καὶ ὁργανισμὸς. 5) Ὑμνοι. 6) Ἐκπαιδεύσεις τῶν μελῶν τῶν ἀποτελούντων τὰς διαφόρους εἰδικότητας τῆς Φαλαγγος. Πορεία, καθ' ἣν ἐγένοντο καὶ σχετικὴ περὶ πορείων θεωρία καὶ ἀθλοπαίδει.

Φ. Α. 103 Ἀμαλιαδῶς. — Ἡ συγκέντρωσις τῶν Τμημάτων τῆς Φαλαγγος ταύτης κατὰ τὴν καθορισμένην ἡμέραν τῆς Ε.Ο.Ν. Τετάρτην ἐσημεῖων ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν. Τὴν πρωτὴν ἐγένετο ὁμιλία πρὸς τὰ μέλη τῆς ἑορτῆς τῆς Φαλαγγος με θέμα «Ἡ Ε.Ο.Ν. εἰς τὴν ἐμπνευσίαν καὶ δημιουργίαν καθαροῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ δημοκρατίας καὶ παραμύθου». Καληνικὸν καὶ ὅλα τοιαῦτα διανέμισαν ἐπ

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΙΑΣ. Δ. ΔΕΠΟΥΝΤΗΝ. Είναι γεγονός ότι ξέρετε να γράφετε και η γλώσσα και το ύψος και γενικά η έκφραση είναι καλή. Αλλά λείπει, στο κομμάτι που μας στείλατε, η σάφηνια. Και η σαφήνεια είναι ασφαλώς ένας από τα πιο βασικά και κύρια στοιχεία του λόγου. Φροντίστε να την αποκτήσετε. — ΑΝ. ΜΠΟΖΙΝΗΝ. Το ποιήμα σου δεν είναι δημοσιεύσιμο. Πρέπει να καταλάβετε όλοι, όσοι φιλοδοξείτε να γράψετε ποιήματα, ότι δεν αρκεί να γραφούν στίχοι λόγω κοινά και πεζά, για να αποτελέσουν ποίημα. Εκείνο που χρειάζεται προ πάντων είναι η ποιητική διάθεση, η ποιητική ηχώ, η οποία κυρίως θα δώσει την ουσία του ποιήματος. Κι είναι τόσο λεπτό αυτό το πράγμα, τόσο αίσθημα, που δεν μπορεί να το έχει κανείς στη διάθεσή του όπως έναν όργανο να ζήτησει και για όποιο θέμα βάλει, παρά μόνο όταν ανάσσει την ψυχή του. Και γι' αυτό ακριβώς είναι τόσο σπάνιο! Έσύ π.χ. θέλεις να μιλήσεις την 4ην Αυγούστου. Να λοιπόν τι γράφεις για ένα τέτοιο ύψλο και μεγάλο θέμα:

Ρώτσα κάποιον γεωργό
δεν ζουν ευτυχισμένοι,
δεν ζουν καλύτερα από
την ημέρα την εύλογημένη.
Και με απήντησε με μιά
μ' ένα ωραίο ύψος,
σαν να το έλεγε με καρδιά
που την είχε κτυπήσει ο τύφος.

Ός προς το πεζό σου, που αρχίζει από την φάση των στοιχείων της φύσεως, για να φτάσει σ' ένα σπουδαίο ποίημα... σπάει το τζάμι του παραθύρου και τρυπώνει σ' ένα δωμάτιο και καταλήγει ύστερα στην ιστορία του Έλληνικού Έθνους και την 4ην Αυγούστου, που φέρνουν οι... συμβολισμοί κι οι παρομοιώσεις και να γράφεις άλλα, να σκέπτεσαι άλλα και να εκφράζεσαι άλλα. — ΝΙΚΟΝ ΤΖΙΝΙΕΡΗΝ. Όχι, να μη γράφεις το μυθιστόρημα, για το οποίο μας γράφεις. Πρώτα-πρώτα, ένας μαθητής Γυμνασίου, όπως εσύ, έχει τόσα καθηκόντα για την μόρφωσή του και για την πνευματική, γενικά και ψυχική καλλιέργειά του, ώστε να μη μπορεί να έχει ούτε τον καιρό, ούτε και τα εφόδια για να συγγράφει μυθιστορήματα! Άλλα και έκτος απ' αυτό, το μυθιστόρημα που εδιάλεξες να γράφεις με τον τραγικό τίτλο «Τα σατανικά σχέδια τριών κατασκόπων» και που θα περιέχει, όπως μας γράφεις, «συμμετοχές, μάχες, τυρεκισμούς διαφόρων κλπ.», μας θυμίζει κακές ταινίες κακοποιού κινηματογράφου και μας έμπνεί θλιβερές σκέψεις προκειμένου για έναν μαθητή γυμνασίου και φαστάνε τις υποχρεώσεις σου στο Σχολείο σου και στην Οργάνωσή σου. — ΠΑΝΟΝ Δ. ΜΠΑΡΔΗΝ. Το γράμμα σου μας έσυγκίνησε. Πολύ ευχαριστήσαμε που είδαμε την πρόοδό σου

Ο ΘΕΡΙΣΜΟΣ ΣΤΑ ΓΡΕΒΕΝΑ

(Συνέχεια από την Σελίδα 1357)

γματά τους στα ζώα, περνούν τα δρεπάνια τους στις παλαμαριές, τα κρεμούν στον ώμο και φεύγουν για το χωριό τραγουδώντας:

Στη Δυτική Μακεδονία ο καθαυτός θέρος γίνεται τον Ιούλιο. Γι' αυτό και το μήνα αυτόν τον λένε «θιροτή» ή «θεροτή». Τότε βάζουν δρεπάνι στα «στιάρια». Πιο νωρίς όμως και κατά το τελευταίο δεκαήμερο του «κερασάρη» (Ιουνίου) θερίζουν τα «κθάρια» κι' ύστερύτερα τις βρίζες.

Ο θέρος, όπως και όλες οι άλλες αγροτικές εργασίες, τελειώνει με μιά ανάλογη γιορτή. Την τελευταία μέρα του θέρου και πριν τελειώσει το χωράφι άφινουν στο τέλος ένα μέρος αθέριστο που το λένε δρόκο κι' έρχονται όλοι μαζί οι εργάτες να το κόψουν, τραγουδώντας:

«Έλασι σιμά μου, ν' έλασι κοντά στού δρόκου.
«Έλασι κοντά στού δρόκου, ιά να τον μάσουμι.
Νά τούν μάσουμι του δρόκου, ιά να τον μάσουμι.
Νά τούν πάμι στην κυρά μας, να τούν πάμι στην κυρά μας.
Νά τούν πάμι στην κυρά μας, ιά να φιάσει ν' πίττα,
ιό να γειό'ν τ' άμπαρι».

στο σχολείο, τη βράβειο σου, τη μελετηρότητά σου και τη θέλησή σου. Μπράβο! «Έτσι να είσαι πάντα», και θα πής μπράβο. Κι' όσο για τη λογοτεχνική σου προσπάθεια, θα χαρούμε αν δείξης και σ' αυτήν ικανότητα κι' επιδοί, ώστε να λάβουμε την ευχαρίστηση να σου δημοσιεύσουμε συνεργασία. — Ι. ΜΑΡΚΟΜΑΝΩ-ΛΑΚΗΝ. Πολύ καλά έκαμες και μας κατήγγειλες την αξιοκατακριτή πράξη του Α. Φ. Π., ο οποίος πήρε ξένα ποιήματα και τα παρουσίασε σαν δικά του. Το έκρατήσαμε υπό σημείωσι. Ός προς το δικό σου ποίημα, έχει έναν έντονο πατριωτικό παλμό και άρρενωπό κι' υπερήφανο ύψος που μας άρσσει, αλλά ύστερεί τεχνικώς και γλωσσικώς, ώστε να μη είναι άκομμη δημοσιεύσιμος. Παραθέτουμε μόνο εδώ τους τελευταίους στίχους του:

Το ιερό τουτο χώμα
δεν θα θέλουν ποδάρια
έχθρικά, δεν θ' άφήσουν
τά γερά παλληκάρια!
Θέ να δείξουμε τότε
με ψηλά το κεφάλι
πώς έχθρος δεν πατάει
της Ελλάδος τά κάλλη!

ΕΛΕΝΗΝ Γ. ΚΟΡΡΕ. Καλό το παραμυθάκι και καλά διατυπωμένο, αλλά είναι μεγάλο. Θα προσπαθήσουμε να το συντομεύσουμε, για να το δημοσιεύσουμε. — ΜΑΡ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ. Το πεζογράφημά σου είναι πολύ... πεζό. Είναι γραμμένο σαν μία είδηση έφημερίδας που αναφέρει ότι «Ο Άρχηγός κατήλθεν εις τον Πειραιά δια να εγκαίνισα... κλπ.». Η πνευματική σου άσκησις διεδικάσθη εις το άμυδρόν τιμήμα. — ΑΝ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ. Δεν άμφισβάλουμε ότι η περιγραφή της προσωπικότητος που κάμνεις είναι δίκαια. Άλλωστε έπειδή είναι ικανός γι' αυτό τον διάλεξε και ο Άρχηγός και του άνέθεσε τόσον ύπεύθυνο έθνος. Άλλά το περιοδικόν δεν έχει θέσιν εν προκειμένω. — Δ. ΘΕΟΧΑΡΙΔΗΝ. Πρώτ' από όλα έγραψες και από τις δύο όψεις του χαρτιού! Μά προς θεού πόσες φορές το το πούμε αυτό! «Υστερα έχεις πολλές άνορθογραφίες και τέλος το «εϋθιμογράφου» σου (όπως το γράφεις σύ) και καλό δεν είναι, άλλ' ούτε και το κύκλω σου. — Ν. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ. Και σ' από τις δύο όψεις του χαρτιού γράφεις. Κάνεις και άνορθογραφίες. Όσον άφορά το παραμυθάκι σου δεν το βρίσκουμε και πολύ διδακτικό! Απ' ένατίας θα θέλαμε την ήρωίδα μάλλον σκληραγωγημένην.

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΚΡΙΤ. ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΡΑΦΑΗΛ ΦΡΕΤΗΝ. Πολύ μας ικανοποίησε το γράμμα σου. «Αν δεν είμαι Σκαπανεύς», μας γράφεις, «λόγω της θρησκείας μου (είμαι Έβραίος), όχι μόνον από έμέ, αλλά και από τους ομοθρήσκους μου τυχάνει εκτίμησως και συμπαθείας». Αυτό δείχνει τα αισθήματά σου προς την κοινήν Πατρίδα μας, την Ελλάδα, και δείχνει συγγνώμης τον πόθο σου για ψυχική και πνευματική καλλιέργεια, που την επιδιώκει το περιοδικό μας. Σε συγχωρούμε και για τα δύο. Σχετικά με τις φωτογραφίες που μας έστειλες, δυστυχώς δεν είναι κατάλληλες για να δημοσιευθούν. — ΙΩΑΝΝΗΝ ΠΑΡΑΓΙΩΝ. Ευχαριστούμε πολύ για τη συνεργασία σας, αλλά η μελέτη σας είναι περισσότερο πολιτική παρά εκπαιδευτική, και όπως το εξήγησαμε και άλλες φορές, η πολιτική συνεργασία του περιοδικού είναι άναθεμμένη σε ώριμους

Κι' άφου ό καθένας γεμίση τη χούφτα του με το σιτάρι του δράκου (σημείον άφθονίας), ρίχνουν όλοι τις χερίες κάτω κι' ό πρωτεργάτης κόβει την τελευταία χεριά, με τό πιο μεγάλον στάχυα, και τά δίνει στις γυναίκες να τά πλέξουν. Τά πλεγμένα αυτά στάχυα τά φέρνουν το βράδυ στο νοικοκύρη και του εύχονται: «Κι' τ' χρόν(ι) πλείοτερα άφεντικό!».

Ο νοικοκύρης παίρνει το δράκο και τον κρεμάει σ' ένα μέρος του σπιτιού για να τον τρίψη το φθινόπωρο μέσα στο σπόρο, που θα σπείρη στα χωράφια του και κερνάει τους εργάτες ρακή και γλυκίσματα.

Τό βράδυ, στο σπίτι του νοικοκύρη, έπακολουθεί γενναίο φαγοπότη και γλέντι ό «κριτσιμάς» 14. Την ώρα που θα καθίσουν να φάνε, καθώς και την ώρα που θα φύγουν, εύχονται στ' άφεντικό: «Καλό έξοδο το μπερεκέτ(ι) κι' τ' χρόν(ι) πλείοτερα!».

Κ. Καραπατάκης

13 Άμπαρια: Εύλινες άποθήκες, που φυλάγουν τά γεννήματα.
14 Κριτσιμάς: γιορτή με γλέντι και φαγοπότη, που γίνεται στο τέλος κάθε μεγάλης γεωργικής περιόδου (στο τέλος του θέρου, του άκασιματός των καλαμποκιών, του άλωνίσματος κλπ.).

ύπευθύνους συντάκτας. Έξ άλλου, τό θέμα, που διαπραγματεύεσθε, έχει άναπτυχθή πολλές φορές και πλατεία. — ΔΗΜΟΣΘ. ΖΟΡΜΠΑ-ΝΟΝ. Όραία και χρήσιμη ή όμιλία σας προς τους βαθμοφόρους του σχηματισμού σας, άλλ' έπειδή αναφέρεται κυρίως σε τοπικά περιστατικά και σε συμβουλές και υποθήκες που σχετίζονται με τά τοπικά αυτά περιστατικά, δεν έχει τό εύρύ και γενικό ενδιαφέρον που θα την έκανε δημοσιεύσιμη. Έξ άλλου, κατά γενικήν άρχή, άποφύγουμε τη δημοσίευσι όμιλιών. Πάντως σας εύχαριστούμε που μας τη στείλατε και σας συγχωρούμε για τό περιεχόμενό της.

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Α. Β. ΤΖΩΡΤΖΙΔΗΝ. Καλές ό άσκήσεις σας. — Μ. Π. ΚΑΡΒΟΥΝΗΝ. «Τά παιδιά εις τό πανέριον» δεν είναι κατάλληλα. Τά άλλα πολύ κοινά. — Χ. ΜΠΟΥΣΜΠΟΥΡΕΛΗΝ. Άνεπιτυχή. — Θ. ΚΟΣΜΙΔΗΝ, Γ. Σ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΝ. Έγκρίνονται. — Ι. Κ. ΣΠΕΝΤΖΟΝ. Έλήφθησαν υπ' όψιν. — Ε. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ. Δεν παρουσιάζουν ενδιαφέρον. — Γ. Ν. ΣΙΑΧΑΡΑΝ. Περιμένουμε κάτι καλύτερο. — Κ. ΑΝΔΡΕΟΥ. Έγκρίνονται. — ΙΩ. ΜΑΚΡΥΓΙΩΡΓΟΝ. Όλα καλά, όχι όμως και τό σαυρόλεξον (άποπλοϊκό). — Μ. Α. ΒΡΕΤΤΑ. Πολλές φορές συστήσαμε απ' αυτή τη στήλη, να μη χωρίζεται τό σαυρόλεξον σε άλλα μικρότερα. — ΑΡΤ. Α. ΜΙΡΑΛΙΟΥΝΤΑ. Ποτέ δεν μπαίνουν σ' ένα τετραγωνίδιο δύο γράμματα (Ι' ουσιν-σ' ένα τετραγωνίδιο δύο γράμματα. — ΧΡ. ΑΝΔΡΕΟΥ. Έγκρίνονται. — ΕΛ. Π. ΡΑΠΤΟΥ. Έλήφθησαν. — ΧΡ. ΚΑΛΛΕΡΓΗΝ. Τά άστέια γνωστά. Όσο για τά κρυπτογραφικά, έχουν λίγες και μικρές λέξεις. — Κ. Κ. Μ. Β. Έγκρίνονται. — Μ. Ε. ΠΕΤΡΑΚΗΝ. Μη γράφετε από τις δύο όψεις του χαρτιού. — Ν. ΟΡΦΑΝΟΝ. Έγκρίνονται, έκτός του σαυρόλεξου (άλλα φορά να έχετε σκόρπια τά μαύρα τετραγωνίδια). — Γ. ΛΙΑΝΟΝ. Καλό τό κρυπτογραφικόν. — Γ. ΜΠΕΡΕΣΗΝ. Έλασθον σε ιράν δημοσιεύσεως. — Α. Σ. ΣΙΜΑΤΟΥ. Δυστυχώς δεν είναι έπιτυχή. — Π. Π. ΣΦΗΚΑΚΗΝ. Καλό. — Ν. Α. ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΝ. Έγκρίνονται. — Σ. ΚΑΡΥΩΤΗΝ, Κ. ΣΩΤΗΡΧΟΥ, Θ. Ι. ΚΟΥΡΤΗΝ. Απορρίπτονται. — Β. ΜΠΟΓΔΑΝΟΝ. Έγκρίνεται. — Θ. ΣΑΡΑΙΝΙΑΡΗΝ. Καλό τό εύθυμο. — Ε. Ι. ΒΟΥΖΑΡΑΝ. Έγκρίνονται. — Π. ΝΗΣΙΔΗΝ. Αδύνατον να δημοσιευθή. — Π. Κ. ΚΟΛΟΚΟΥΡΗΝ. Είναι ή ιστορία του Κρίστος και όχι του Κρίστου. Τό σαυρόλεξο έχει δύσκολες λέξεις (άμάρανθος, άμυθίτου) και πολλά μαύρα τετραγωνίδια. — ΑΝΤ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΝ. Απορρίπτονται (άθθεν βέβαια και όχι άθαλόν ή γεν. πληθ.). — Β. Ε. ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΗΝ. Το γράμμα είναι καθαρό, αλλά ύστερον οι άσκήσεις αυτή τη φορά. Όσο για τις ερωτήσεις, τό δυνάμι σας παρελήφθη εκ παραδρομής, διότι δεν ήπληξε κανείς προσωπικός λόγος να στερηθήτε της δόξης. Έγκρίνεται τό Ιο σαυρόλεξο. — Ν. ΓΑΡΥΦΑΛΗΝ. Άσφαλώς στο μέλλον θα κάμετε καλά σαυρόλεξα, γιατί δεν βιάζεσθε, όπως κάνουν συνήθως όλοι, να δημοσιεύσετε κάτι έστω και μέτριον. Τό τελευταίο σας σαυρόλεξο θα έδημοσίευτο αν έλειπαν ώριμμένες δύσκολες λέξεις (Ιου-γούρθας, Έφφέλ, Πολυστεργών). Πιο άπλά. — Ν. ΝΑΡΚΗΝ, Ε. ΓΟΝΕΔΑΝ, Ρ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΝ, Σ. ΛΑΜΨΑΝ. Απορρίπτονται. Φανίεται ότι δεν έχετε καταλάβει τον μηχανισμό των Πνευμ. Άσκήσεων. Θα διαφωτισθήτε παρακολουθώντας τις λύσεις.

Η προστασία του άμάχου πληθυσμού από τας άεροπορικές έπιδρομάς.

IV

ΝΟΣΟΚΟΜΟΙ

Πολλά χιλιάδες νέων και νεανίδων σπεύδουν εις όλα τά Κράτη να προσφέρουν τας υπηρεσίας των εις τας υπηρεσίας της παθνητικής άεραπορίας της πατρίδος των, ιδίως ως νοσοκόμοι.

Προς τόν σκοπόν τούτον όλοι αυτοί οι νέοι εκπαιδεύονται όμοιομόρφως με διαλέξεις, έπιδείξεις και πρακτικές άσκήσεις δια να μάθουν να παρέχουν πρώτας βοηθείας εις τραυματίους και άεροπληκτικούς.

Α) Πώς έργάζονται προκειμένου να τρέχουν όπου υπάρχουν τραυματίαι και άφου τούς άνασφύρουν από τά χαλάσματα, από τό νερό, από την λάσπη, από τό άνώμαλον έδαφος κλπ. και τούς τοποθετούν εις φορεία ή εις κατάλληλον μέρος, τούς ελκύνουν τά φορεία δια να ' αποκαλύψουν τό τραύμα ή έπειτα φροντίζουν α) να σταματήσουν την αιμορραγίαν, β) να επιδέσουν τό τραύμα δια να τό προφυλάξουν από την μόλυνσιν και γ) να συγκρατήσουν τά σπασμένα κόκκαλα.

Κατωτέρω, εις ειδικόν κεφάλαιον περί παροχής πρώτων βοηθειών, θα περιγράψωμεν πώς γίνονται όλα αυτά, διότι πρέπει ό κάθε Έλληνας και πρό παντός τά παιδιά της Ε.Ο.Ν. να τά ξέρουν, για να μπορούν σε ώρα ανάγκης να τά χρησιμοποιήσουν.

ΟΙΚΟΝΟΣΟΚΟΜΟΙ, ΟΙΚΟΦΥΛΑΚΕΣ, ΟΙΚΟΠΥΡΟΣΒΕΣΤΑΙ

Η κάθε οικογένεια αποτελεί μίαν μικράν οργανωτικήν μονάδα εις τόν άνάνα που κάνει τό Κράτος δια να μάς προστατεύη κατά των κινδύνων των έναερίων έχθρικών έπιδρομών.

Η οικογένεια λοιπόν αποτελεί την βάση της άεραμύνης της Χώρας και πρέπει να έχει οργανώσει και αυτή την άεραμύνην της. Προς τόν σκοπόν αυτόν ένα τούλάχιστον άτομον άπό κάθε οικογένειαν πρέπει να εκπαιδευθή δια μίαν από τας κάτωθι υπηρεσίας κοινής χρησιμότητος: ή ως οικονομοσκόμος, ή ως οικοφύλαξ, ή ως οικοπυροσβέστης.

ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΟΙΚΟΝΟΣΟΚΟΜΟΥ

Οι οικονομοσκόμοι έκλέγονται μεταξύ των πλέον έξυπνων και θαρραλέων γυναικών, αι όποιαι έχουν ηλικίαν 20-40 έτών και είναι ύγιεις και με καλήν σωματικήν διάπλασιν και με όσον τό δυνατόν μεγαλυτέραν μόρφωσιν.

Διά να είναι εις θέσιν να εκπληρώσουν την άποστολήν των πρέπει να ξέρουν: α) τεχνητήν άναπνοήν, β) να επιδέουν τραύματα, γ) να σταματουν αιμορραγίαν, δ) να χορηγούν δεύγρον, ε) να κάμνουν ενέσεις και στ) να παρέχουν πρώτας βοηθείας εις άεροπληκτικούς.

Η οικονομοσκόμος φροντίζει να υπάρχει σε κάθε οικογένειαν ένα μικρόν κιώτιον, έντός του όποιου φυλάσσεται ό,τι φαρμακευτικόν υλικόν χρειάζεται δια την έκτέλεσιν του προορισμού της.

Τό υλικόν τούτο είναι περίπου τό εξής:

- 1) Βαμβάκι.
- 2) Έπίδεσμοι.
- 3) Γάζες άποστειρωμένες.
- 4) Νάρθηκες ή μακρούλα τεμάχια λεπτού εύλου ή χονδρού χαρτονίου.
- 5) Σύριγγες δι' ενέσεις.
- 6) Βελόνες συρίγγων.
- 7) Λαβίδες αιμοστατικές.
- 8) Ένέσεις καρδιοτονωτικές (κομποράς, καφένης, στρυκνίνης, στροφανθίνης κλπ.).
- 9) Ένέσεις δια τόν πόνον (μορφίνης, παντοπών, νοζαλίνης).
- 10) Αιθήρ, ιώδιον, οινόπνευμα.
- 11) Σόδα.
- 12) Υπεριμαγγανικόν κάλι.
- 13) Βορικόν δξύ.
- 14) Χλωράσβεστος.
- 15) Βαζελίνη.
- 16) Διάφορα άντινευρικά φάρμακα (βαλεριάνα, βρωμιόχον κάλι κλπ.).
- 17) Δύο κλεφτοφάναρα (ήλεκτρικά φαναράκια).

Ο ταν κηρυχθή έπιστράτευσις, ή οικονομοσκόμος: α) Είναι όποχρεωμένη να παραμένη εις την οίκίαν της.

β) Φροντίζει να είναι εν τάξει τό φαρμακευτικόν της υλικόν και πρόχειρον δι' άμεσον βοηθείαν.

γ) Φροντίζει να έχει ή οικογένεια ένα κιώτιον κλειστόν, έντός του όποιου φυλάσσονται τά τρόφιμα της οικογενείας.

δ) Φροντίζει να υπάρχει πόσιμον νερό, έπίσης εις κλειστόν δοχείον, και άλλο νερό δια πλύσιμο. Τά νερά αυτά άνανεούνται κάθε μέρα.

ε) Φροντίζει να υπάρχει γάλα του κουτιού (συμπεπικνωμένο) δια τούς τυχόν υπάρχοντας άσθενείς ή τά παιδιά.

στ) Φροντίζει να υπάρχουν διαθέσιμα καθαρά έσώρουχα μέσα σε καλώς (άεροστεγώς) κλειόμενα ντουλάπια.

Μόλις δόθῃ τό σύνθημα του συναγερμού ή οικονομοσκόμος παραλαμβάνει τό φαρμακευτικόν της κιώτιον και την μάσκα της και πηγαίνει εις τό καταφύγιον, όπου θα έκτελη χρέη άρχηγού.

Κατά την διάρκεια του βομβαρδισμού ένθαρρύνει και βοηθεί όσους εύρίσκονται εις τό καταφύγιον, παρέχει δε και πρώτας βοηθείας εις τούς νευρικούς και εις όσους λιποθυμήσουν κλπ.

Εάν αντίληφθῃ ότι εισέρχονται εις τό καταφύγιον δηλητηριώδη άέρια, προσπαθεί να φράξη με ύφασματα βρεγμένα με λάδι την όπήν ή την χαραμάδα δια της όποιας εισέρχονται ταύτα. Εάν δεν τό κατορθώσῃ, διατάσσει την εγκατάλειψιν του καταφυγίου και τό άνέδασμα του κόμμου εις τό ύψηλότερον μέρος του σπιτιού (ταράτσαν), όπου ή άτμόσφαιρα θεωρείται καθαρά, εκεί δε παρέχει τας πρώτας βοηθείας εις τούς τυχόν προσεληθέντας από πολεμικά άέρια.

Ο ταν δόθῃ τό σύνθημα του τέλους του συναγερμού, ή οικονομοσκόμος βγαίνει πρώτη από τό καταφύγιον και άφου εξακριβώσῃ ότι τό σπίτι και ό περίε αυτόν δρόμοι δεν είναι μεμολυσμένοι από πολεμικά άέρια, τότε έπιτρέπει και εις τούς άλλους να έξέλθουν από τό καταφύγιον, εις άλλως φροντίζει πρώτα ν' άπολυμανθή και ν' άερισθή τό σπίτι κι' έπειτα έπιτρέπει την έξοδον από τό καταφύγιον.

Όταν ήσυχάσῃ ό κόσμος, τότε φροντίζει να συμπληρώσῃ τας έλλείψεις του φαρμακευτικού της κιώτιου και να εφοδιάσῃ την οικογένειαν με τρόφιμα και με ό,τι άλλο χρειάζεται, δια να είναι έτοιμη δια νέαν έχθρικήν έπιδρομήν.

(Άκολουθεί)

Γ. Κ. ΓΑΛΑΝΑΚΗΣ

Άπολυμαντής με την άντιυπεριτικήν στολήν

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Άγοράσατε όλοι την νέαν σειράν γραμματοσήμων της Ε.Ο.Ν. που θα κυκλοφορήσῃ επ' εύκαιρία της έπετειού της 4ης Αυγούστου. Λόγω του περιορισμένου αριθμού των σειρών και του ότι θα άποσυρθουν συντόμως της κυκλοφορίας, ή άξία τούτων άσφαλώς θα υπερτιμηθῇ κατά πολύ.

